

Cô gái văn chương

và
**Tinh linh nước
mang hoa
mặt trăng**

Nomura Mizuki

6

Mục lục

Tập 6: Cô Gái Văn Chương Và Tinh Linh Nước Mang Hoa Mặt Trăng

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương Cuối

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Tập 6: Cô Gái Văn Chương Và Tinh Linh Nước Mang Hoa Mặt Trăng

Mọi chuyện bắt đầu bằng tin nhắn cầu cứu của Tooko với nội dung như sau: "Chị bị kẻ xấu bắt cóc rồi. Hãy mang theo bài tập và quần áo để thay trong vòng một tuần rồi đến cứu chị ngay bây giờ".

Konoha miễn cưỡng trải qua những ngày viết "điểm tâm" cho bà chị tại biệt trang nhà Himekura. Thế nhưng, cái bóng của tấn thảm kịch xảy ra từ 80 năm về trước đang khẽ khàng tiến về phía họ. "Tiểu thư", "học sinh" và "yêu quái". Các diễn viên đã tập hợp đủ và đứng vào vị trí trên sân khấu, tất cả lại một lần nữa đối diện với cảnh sụp đổ hoang tàn. Maki - người sắp đặt nên tình huống này - mong muốn điều gì? "Cô gái văn chương" với tâm hồn bị xáo động bởi chính "trí tưởng tượng" của mình đang che giấu "bí mật" gì...? Cuốn sách vẽ lại một mùa hè như trong mơ, Cô gái văn chương tập thứ sáu!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Thời khắc chúng tôi rời xa nhau, cô ấy đã để lại cho tôi nỗi đau như thế trái tim bị xé vụn thành trăm mảnh, nỗi niềm căm hận nhỏ bé và cả sự dịu dàng.

Đến cuối cùng, tôi vẫn chỉ biết gào khóc đến khản cả cổ mà không hiểu được cô ấy đã nghĩ gì khi chọn con đường ấy. Và có lẽ chính bản thân cô ấy cũng không thể đưa ra một đáp án tỏ tường cho câu hỏi vì sao mình lại phải lựa chọn một việc đau đớn đến nhường này.

Có thật là bắt buộc phải làm vậy không, chẳng phải đã có thể chọn lấy con đường dễ dàng hơn sao, nếu làm thế, chẳng phải chúng tôi vẫn có thể tiếp tục sống trong giấc mộng hạnh phúc, không cần phải biết đến nỗi buồn đau như phá tan lồng ngực này sao... Vậy mà vì lẽ gì, tinh linh nước đó lại lay động tôi bằng đôi bàn tay dịu dàng và buộc tôi phải tỉnh giấc?

Việc cô ấy mang một bí mật.

Việc cô ấy ôm trọn đóa hoa và mặt trăng để bảo vệ chúng bằng cả tâm hồn.

Suốt một thời gian dài, tôi không hề hay biết.

Chương mở đầu: Maki

Đom đóm buổi xế chiều - Chuyện kể của nàng công chúa

Tôi đã được chứng kiến cơn thịnh nộ của thần linh.

Tôi không hiểu được nguyên nhân gì đã làm ông nổi giận.

Himekura Mitsukuni là người chi phối toàn bộ thông tin trên đời, thu tóm quyền lực theo đúng những gì mình muốn, là người có quyền ra lệnh là quý ngài Tuyệt đối tự cao tự đại.

Ít nhất đối với tôi, ông là một vị thần, người không bao giờ tha thứ cho những hành vi chống đối. Dù đã ngoài 70 thì cả thể xác lẫn tinh thần ông đều không có chút dấu hiệu sa sút nào, toát ra phong thái như thể đã luôn cai trị thế giới này từ hàng trăm năm về trước và từ nay trở đi sẽ vẫn tiếp tục sống cuộc đời vĩnh cửu ấy.

Thế mà người ông đó giờ đây, khuôn mặt nhăn nhó trong nỗi nhục nhã ê chề, con mắt đỏ nhất hằn đỏ những tia máu, bờ vai rung lên bởi cơn thịnh nộ.

Đêm trăng bên hồ, nhìn ông cho đám cá chép ăn một cách thô bạo, tôi có cảm tưởng ông đang giận cá chém thớt. Mặt nước được ánh trăng chiếu sáng nổi sóng dữ dội mỗi lần ông ném mồi vào, đám cá chép vốn là niềm tự hào của ông, dường như cũng cảm nhận được tâm trạng khó chịu của chủ nhân, bối rối quây những chiếc vây đỏ tìm đường chạy trốn.

Tôi nín thở nấp sau gốc cây thông và nghe được những lời lầu bàu bức bối thoát ra từ bờ môi nứt nẻ.

"Ranh con Bạch Tuyết... vẫn còn định tiếp tục giao ước sao?"

Bạch Tuyết?

Và, giao ước?

Dù không hiểu gì cả nhưng tôi có cảm giác như mặt hồ tắm tối đang dậy sóng dữ dội trong lồng ngực của mình.

Sau những lời ngăn ngui ấy, ông lại tiếp tục ném mồi cho cá trong im lặng, còn tôi cố nhón chân len lén rời khỏi nơi đó và cảm thấy sự căng thẳng đang đâm những mũi kim đau nhói lên da thịt mình.

Đó là câu chuyện xảy ra vào mùa hè, khi tôi sắp bước sang tuổi 18.

Buổi tối vài ngày sau đó, tôi tròn 18 tuổi. Một bữa tiệc màu mè linh đình, đúng như sở thích của ông, được tổ chức trong sân dinh thự.

Khu vườn được thắp đèn trang hoàng lộng lẫy, hầu hết các vị khách tới đây là những người có địa vị xã hội và hơn tuổi tôi rất nhiều. Sự thật rành rành là họ đến đây với mục tiêu làm vui lòng ông hơn là chúc mừng sinh nhật tôi. Luôn nở nụ cười đáp lại mỗi khi nhận được lời "chúc mừng sinh nhật" một cách nghi thức kiểu cách từ những người mới gặp lần đầu quả là một việc nhàm chán. Bởi trong khi đối phương chỉ cần bày tỏ sự quan tâm lịch thiệp dành cho cô gái nhỏ có một lần là coi như hoàn thành nhiệm vụ, thì tôi đây phải duyên dáng lặp đi lặp lại câu "xin cảm ơn" cho đến khi tiệc đã tàn.

Chưa kể, khi có nhiều người tụ tập lại, tôi sẽ nghe phải những chuyện mà bản thân chẳng hề muốn nghe chút nào.

Giả dụ chuyện mẹ tôi bỏ chồng bỏ con để về Anh. Rồi thì đứa trẻ được sinh ra bởi người đàn bà như vậy lại trở thành người thừa kế nhà Himekura thì chuyện gì sẽ xảy ra. Chuyện một người vô cùng câu nệ vấn đề huyết thống như Himekura Mitsukuni lại chấp nhận cho con trai độc nhất kết hôn với một người phụ nữ ngoại quốc xuất thân trong một gia đình bình thường, hay thực

ra đó là một người đàn bà xấu xa, đã lừa gạt người thừa kế nhà Himekura, cố tình mang bầu để có được một cuộc hôn nhân ép buộc. Rồi thì chuyện bà ta đòi một khoản bồi thường khổng lồ dù chính bản thân tự ý rời khỏi gia tộc.

Những đề tài bàn tán kiểu như vậy kéo dài hết năm này qua năm khác quả thực làm tôi phát ngấy.

Nhưng, kể cả khi nghĩ như thế, tôi cũng không được phép để lộ điều đó ra mặt, phải vờ như không nghe thấy bất cứ điều gì. Không mắc một sai lầm nhỏ nào, không dao động, luôn nở nụ cười rạng rỡ quý phái sao cho ra dáng tiểu thư của một gia đình danh giá. Đó là điều mà ông nội và những người xung quanh mong muốn ở tôi - Himekura Maki.

Vì lẽ đó, khoác lên mình bộ đầm lụa óng ả, tôi phải đứng ở vị trí đó và nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ hơn bất cứ ai.

"Maki đang giữ vị trí chỉ huy dàn nhạc trong câu lạc bộ Nhạc giao hưởng của trường cấp ba nhỉ?"

"Vâng, theo nguyện vọng của ông. Trọng trách chỉ huy dàn hợp xướng là truyền thống của người nhà Himekura."

Để không thất lễ, tôi vẫn nhã nhặn đáp lời, nhưng thực ra sự tẻ nhạt đang làm tôi thấy vô cùng ngán ngẫm.

Trước mắt tôi lúc này là con trai giám đốc một tập đoàn nào đây. Anh ta đứng đó, một tay cầm ly rượu sâm panh và nở nụ cười lịch thiệp.

Người đó lớn hơn tôi ba tuổi, là sinh viên năm ba đại học, một cậu ấm dòng dõi, xuất thân từ một dòng họ quý tộc lâu đời hơn cả nhà Himekura... và cũng là phu quân tương lai mà ông đã nhắm cho tôi.

Tôi vốn cũng chẳng mơ mộng gì về chuyện yêu đương cả. Tôi chưa phải

lòng người đàn ông nào, chuyện kết hôn cũng chỉ như bản hợp đồng giữa hai người, cho nên chỉ cần đối phương hội đủ những điều kiện mà người kia mong muốn thì dù là ai cũng không quan trọng. Riêng kiểu đàn ông trắng hoa chuyên đi dụ dỗ con gái như Sakurai Ryuuto thì lại là vấn đề khác.

Chỉ có điều, mỗi khi nghĩ đến việc vì đứa cháu có huyết thống thấp kém này mà ông cố công lựa chọn cho được một công tử dòng dõi quý tộc không thể chê trách được điểm gì, tôi lại cảm thấy bức bối như có gì đó sôi sục trong lòng.

Chẳng lẽ ông ghét bỏ dòng máu của mẹ đang chảy trong tôi đến thế sao...

Chẳng lẽ dòng máu Himekura nhất định phải thanh khiết cao quý mới được sao...

Còn ông thì cứ thản nhiên nhận lấy sự tán dương nịnh nọt của khách khứa, không mấy may bận tâm đến những thứ nhỏ nhặt như nỗi bức dọc của tôi.

Như để phô bày sự thật rằng mình chính là người hiện vẫn đang đứng ở vị trí cao nhất của nhà Himekura, ông ngồi nguyên trên ghế và nhìn chăm chăm về phía sảnh chính. Dù là ai đến chào hỏi ông cũng không buồn đứng dậy.

Ông đeo chiếc kính chỉ có một bên mắt. Trên con mắt trái đã hỏng do một trận hỏa hoạn xảy ra từ hồi ông còn trẻ là thấu kính vô cơ đang lóe sáng, nhưng con mắt phải lộ ra lại tràn đầy sự uy nghiêm như ngọn lửa đang bùng cháy, ngay cả gương mặt hằn nhiều nếp nhăn ấy cũng tràn ngập ý chí và sức mạnh.

Ông mặc kimono và người phụ nữ luôn đứng sát bên cạnh là thư ký của ông. Tôi từng nghe nói người thư ký đó khoảng ngoài 30 tuổi nhưng trông cô ấy trẻ hơn vậy nhiều. Có cả lời đồn đó là tình nhân của ông, nhưng thực hư ra sao không rõ. Mái tóc đen cắt ngắn, lớp trang điểm tự nhiên một cách khéo

léo, bộ vest đứng đắn không diêm dúa, tất cả đều đúng gu của ông. Ông không ưa những người phụ nữ trang điểm đậm và ăn mặc điệu đà, coi đó là hạ cấp. Nhiều khả năng là thực ra ông chẳng coi phụ nữ ra gì. Một con người sinh nhầm thời với câu cửa miệng phũ phàng thường trực "Ta không có hứng bàn chuyện làm ăn với những kẻ mặc váy". Bởi lẽ đó, một cách tự nhiên, những người phụ nữ phục vụ bên ông không mặc váy nữa, tóc cũng ngắn đi. Bởi hễ họ mặc những trang phục thướt tha hay nhuộm tóc sáng màu ông sẽ vô cùng khó chịu.

Và cũng vì thế, tôi luôn nuôi tóc dài. Mái tóc lai với người Ireland mà tôi thừa hưởng từ mẹ, với những lọn xoắn gọn sóng, mang sắc nâu trong suốt và óng ả ánh vàng mỗi khi tắm trong ánh sáng mặt trời.

Mỗi lần nhìn mái tóc này, ông luôn cau mày tỏ vẻ ghê tởm.

"Thật chẳng giống người Nhật."

"Không có khí chất gì hết."

"Nhuộm đen thì thế nào."

Trước mấy lời làu bàu đó, hành động chống đối vụn vặt mà tôi có thể làm chỉ là lờ tịt chúng đi và cố tình lắc nhẹ mái tóc dài, miễn không làm ông phật ý quá là được.

Một người đàn ông trung niên đậm người, hai tay cứ xoa vào nhau liên tục, tiến lại gần ông.

Khách khứa xì xào với vẻ giễu cợt.

"Ô kìa, chẳng phải trưởng họ Kusanabe đó sao?"

Kusanabe và Himekura vốn là họ hàng của nhau và hai đời trước trưởng

họ hiện tại thì nhà Kusanabe cũng có thể lực không nhỏ. Hồi ấy ông của tôi cũng còn trẻ, nghe nói trưởng họ Kusanabe đã đảm đương nhiệm vụ là người giám sát ông. Vậy mà đến đời cháu thì họ hoàn toàn suy sụp phải dựa vào sự trợ giúp của ông mới duy trì được dòng tộc nhà mình.

Người ta gọi Kusanabe là con chó của ông.

Bố tôi cũng thế.

Người bố đang làm việc ở nước ngoài của tôi, đành rằng đã một lần chống lại ông và kết hôn với mẹ, nhưng sau khi mẹ bị ông đầy đọa tới mức phải chạy trốn khỏi nhà Himekura thì ý chí phản kháng của ông đã bị tước đoạt đến tận gốc. Tôi chẳng thể cảm nhận được sinh khí nơi bố, cảm xúc không còn hiện diện trên khuôn mặt ấy, như thể bố chỉ có thể giữ tâm trí ổn định bằng cách chấp nhận là một con búp bê cử động chân tay hoàn toàn theo ý của ông, sống một cuộc đời không hề có mong muốn hay hi vọng, không có chính kiến. Sống mà như đã chết.

Có lẽ một ngày nào đó, tôi cũng sẽ như Kusanabe, như bố, bị những chiếc răng nanh của ông nội ghim vào chẳng.

Liệu rồi tôi có phải sống trong cảnh bị xiềng xích trói chặt không cửa quây gì được, hoàn toàn biến thành con búp bê cho ông điều khiển mà không còn biết đến thế nào là bực tức nữa hay không.

Chỉ tưởng tượng vậy thôi cũng đủ khiến tôi rùng mình như thể bị dội nước lạnh khắp người, đầu tôi đau rất.

Đừng có đùa. Tôi sẽ không giống như bố.

Tôi sẽ không từ bỏ mọi thứ dễ dàng như thế. Tôi không muốn bị trói buộc đến tận tâm hồn. Không ai gọi đó là cuộc sống cả. Thà chết đi còn hơn.

Ngon lửa của cơn giận dữ và nổi ghê tởm khi là một người nhà Himekura, là cháu của ông, bắt đầu nhen nhóm trong tôi. Ngon lửa đó cháy âm ỉ nơi cổ họng, đẩy cơn bức tức lên cao hơn.

Việc tôi là người nhà Himekura là sự thật không thể chối bỏ.

Vết bột xanh tím lấp ló nơi cổ áo kimono của ông và vết bột sau gáy tôi.

Vết bột hình chiếc vảy được coi như vật chứng tỏ thân phận hậu duệ của rồng, là bằng chứng rõ ràng tới mức nghẹt thở về mối liên hệ giữa tôi và ông.

Vết bột ấy giờ nóng rát như bị đóng dấu bằng miếng kim loại nung đỏ.

Đầu óc tôi trở nên mù mịt, không gian dường như đặc quánh bởi tiếng hét bị kìm lại và cơn đau trời dậy trong cổ họng. Tại sao tôi lại phải mỉm cười trong những lúc như thế này cơ chứ. Cả đám người đang khoái trá với những câu chuyện đồn đại tùy tiện, cả gã cậu ấm không biết gì về đời đang nói chuyện với một thái độ vô lo vô nghĩ trước mặt tôi, ai ai cũng thật vô vị. Tất cả các người biến mất hết ngay bây giờ có phải tốt không. Thà để thế giới bị một trận đại hồng thủy nuốt trọn, mọi thứ đều tiêu tan thì hay biết mấy! Khi đó, tôi sẽ cười lớn từ tận đáy lòng.

Khi dòng nước đen đen cuồng chực trào ra khỏi tâm trí tôi, đèn chiếu sáng trong vườn đồng loạt thay đổi.

Những tiếng xì xào bàn tán tắt ngấm, tràn ngập những tiếng thở dài.

"À... đom đóm!"

Cơn sóng đen ngòm đột ngột biến mất khỏi trái tim tôi.

Ánh sáng mỏng manh ấy trôi nổi bồng bềnh trong khu vườn tối. Thứ ánh sáng dễ thương nhỏ bé dập dờn bay lên cao dần, như thể vừa thoát ra khỏi bãi

cỏ.

Ở đầu cành cây tùng hoặc cây phong, phía trên mặt hồ nơi có cây cầu vắt ngang qua, trên tấm khăn trải bàn trắng, trên tóc trên vai những vị khách mời, đầu đầu cũng le lói đốm sáng bé nhỏ, run rẩy mong manh như chực tắt.

Đó chẳng phải là đom đóm thực sự. Chỉ là một màn biểu diễn ánh sáng mô phỏng theo đom đóm mà thôi.

Thế nhưng, những hạt ánh sáng trắng lấp lánh thuần khiết ấy đã thanh tẩy hội trường, biến không gian xung quanh trở nên thơ mộng, mang tới cảm giác mơ màng dễ chịu như đang thực sự đứng giữa một bầy đom đóm vậy.

Tôi đứng sững như người mất hồn và không thể không nhớ đến cô gái bé nhỏ mới qua đời tháng trước.

Amemiya Hotaru ...

(Hotaru trong tiếng Nhật có nghĩa là "đom đóm")

Cô gái với tình yêu mạnh mẽ như bão tố, đến thời khắc cuối cùng vẫn tỏa sáng lộng lẫy như ánh chớp và ra đi khi đang nở nụ cười.

Tôi đã luôn chăm chú dõi theo câu chuyện ấy cho đến ngày cô bé mất. Đâu đó trong trái tim tôi luôn dành sự ngưỡng mộ cho cô ấy, người luôn ôm ấp trong lòng thứ tình cảm mà tôi không tài nào có được. Tôi không thể không thán phục và ghen tị với cô gái dù bàng hoàng trước kết cục không cách nào cứu vãn mà vẫn thành thật với cảm xúc của bản thân cho đến giây phút cuối cùng.

Thứ "linh hồn không bị trói buộc" mà tôi hằng ao ước.

Cô bé hiền lành rụt rè ấy đã cho tôi thấy nó.

Dù có vẻ như cô bé bị vận mệnh trêu đùa, bị trói buộc, mắc kẹt giữa tình yêu và lòng hận thù không lối thoát, nhưng trái tim của Hotaru vẫn tự do đến phút cuối cùng. Rũ bỏ tất cả những ràng buộc và cấm kị, dùng ý chí của bản thân lựa chọn người đàn ông mình yêu và nhắm mắt trong vòng tay người ấy.

Mỗi khi nhớ đến Hotaru, tôi luôn nghĩ rằng ngoài niềm hạnh phúc ấy ra, cô bé chẳng còn gì cả.

Nếu tôi hỏi em không hối hận sao, chắc em sẽ thoáng mỉm cười rồi khẽ gật đầu. Hotaru đã yêu một người đàn ông cho tới chết, sống một cách tự do và rồi chết một cách tự do.

So với cô bé thì tôi...

Một lần nữa, nỗi bức tức lại bắt đầu nhen nhóm lên trong lồng ngực.

Ở ngôi trường mà ông làm chủ tịch, dù tôi được gọi là "công chúa", được hưởng đủ thứ đặc quyền nhưng thực sự tôi chẳng có chút tự do nào cả.

Những việc tôi làm được vốn chẳng phải là do sức của mình, mà là nhờ quyền lực của ông. Dù muốn vẽ nhưng tôi bị cấm theo học ngành mỹ thuật, thay vào đó buộc phải hứa gia nhập câu lạc bộ Nhạc giao hưởng và trở thành chỉ huy, đổi lại tôi được phép có một xưởng vẽ trong trường.

Dù bị ép buộc đến mức không thở nổi như thế này, nhưng chỉ có ông là tôi không có khả năng phản kháng. Cùng với sự tức giận và nỗi thất vọng tưởng như có thể nghiền nát lồng ngực, tôi đã phải nhìn từ khoảng cách rất gần cái kết cục mà bố tôi phải nhận khi vùng lên chống lại ông.

Vậy thì, từ nay về sau, tôi sẽ vẫn là một "Himekura" theo ý ông hay sao?

Sẽ không yêu ai như Hotaru đã từng yêu. Kết hôn với người đàn ông do ông chọn lựa, gán thêm cái cùm mang tên "làm vợ", cả đời sống với cái

danh "Himekura" hay sao?

Nếu ông qua đời có lẽ tôi sẽ được tự do. Nhưng đó là khi nào? Mười năm nữa? Hai mươi năm nữa? Đối với tôi bây giờ dường như đó là một tương lai mù mịt không nhìn thấy đích và không chừng dù cả trăm năm trôi qua, người ông quái vật đó của tôi vẫn sẽ sống tiếp như thế này.

Trong quãng thời gian ấy, tôi sẽ sống như một con búp bê vắng lời sao?

Không!

Tôi muốn phát ra một tiếng hét xé cổ.

Những đốm sáng đom đóm giả rung rinh trong màn đêm mùa hè ấm áp len lỏi vào tâm trí tôi, luồn qua cánh cửa đang khép chặt hòng mở tung nó ra.

Anh chàng công tử với bộ mặt tẻ nhạt nói rằng từ tuần sau anh ta sẽ đến biệt thự của mình ở Nice và ngỏ ý mời tôi đi cùng. Chất giọng lịch thiệp nghèo nàn âm điệu ấy làm tôi ghê sợ đến mức nổi da gà.

(Tên thành phố đông dân thứ 5 trong các thành phố của Pháp)

Lấy cớ có một vị khách tôi bắt buộc phải ra chào hỏi, tôi rời đi như thể chạy trốn khỏi anh ta.

Và cứ thế rảo bước về phía không có một bóng người.

Đom đóm giả phát sáng mờ mờ trên má, trên vai tôi.

Cơn sóng khuấy động trong ngực tôi vẫn chưa dừng lại. Đầu đau như búa bổ, vết bớt sau gáy nóng lên nhức nhối.

Hotaru thực sự đã đi đến phương trời xa xôi mà tay tôi không thể nào chạm tới. Tôi không còn cơ hội ngắm nhìn nụ cười bên lề hiên lạnh ấy nữa.

Tôi không thể dỗi theo tình yêu mãnh liệt của cô bé nữa.

Ở đây, chỉ còn lại mình tôi.

Cả Sakurai Ryuuto, người cứ luôn lảng nhãng bám theo Hotaru, phải chăng cũng đang nếm trải cảm giác mất mát và bức bối như thể trái tim bị xé làm hai nửa?

Sau khi Ryuuto bị Hotaru đâm, tôi đưa cậu ta đến một bệnh viện nằm dưới sự quản lý của nhà Himekura và gần như phải cầm tù cậu ta để thực hiện việc điều trị. Trong thời gian đó, với bộ dạng điên loạn như một con chó hoang, Ryuuto không ngừng la hét: "Tôi phải bảo vệ Hotaru. Tôi đã hứa với Hotaru như thế. Thả tôi ra!".

Không đâu, một tên con trai hời hợt bắt cá ba, bốn tay như thế, chắc hẳn bây giờ lại đang tán tỉnh những cô gái khác như thế chẳng có gì xảy ra cả. Dù sao thì, không như tôi, cậu ta có tự do.

Tôi thấy đau như thể có một bàn tay to lớn đang bóp nghẹt ngực mình.

Kết hôn với người mà ông nội lựa chọn ư, tôi không muốn điều đó.

Ai mà thèm đi Nice chứ. Tôi muốn được tự do ngay lúc này. Tôi sẽ không đợi nữa, dù chỉ một giây. Nhưng tôi có thể làm gì đây? Không phải với thân phận cháu gái của Himekura Mitsukuni, việc mà chính Himekura Maki có thể làm...

Tôi đứng sững lại như bị một mũi tên bắn trúng.

Vầng trăng hiện lên giữa hồ và gương mặt cứng đờ như quỷ dữ của tôi phản chiếu trên mặt nước tăm tối.

Tại chỗ này, ông đã nổi giận bùng bùng khi ném mồi cho cá... ?

Những chiếc vẫy đỏ ve vẫy nơi đáy nước. Và tôi nhìn chúng chăm chăm.

"Maki!"

Tôi đã đứng thờ người ở đây bao lâu rồi nhỉ. Một giọng nói mềm mại đầy học thức đang gọi tên tôi.

Khi tôi quay đầu lại, một người đàn ông trong bộ vest được may đo cẩn thận đang đứng đó. Nhân viên cấp dưới của ông tên là Takamizawa. Trước đây người đó là thư kí của ông, nhưng giờ làm việc trong học viện và kiêm vai trò quản lý của tôi.

"Có chuyện gì vậy ạ? Cô thấy không khỏe sao?"

"Không phải vậy. Tôi muốn ở một mình thôi."

"Nhân vật chính của buổi tiệc mà lại vắng mặt thì thật không hay."

"Tôi sẽ quay lại ngay."

Vừa ra vẻ bình thản trả lời, tôi vừa nghĩ trong đầu.

Takamizawa mới trở thành người quản lý của tôi cách đây chưa lâu. Nhưng tôi biết người này là một nhân vật xuất sắc, luôn điềm tĩnh và gây ấn tượng với người khác bởi tính cách ôn hòa của mình.

Một người như vậy, không hiểu sao lại bị buộc rời khỏi vị trí thư ký của ông để đảm đương công việc trong học viện. Dù nói là quản lý của người thừa kế nhà Himekura, thì tôi cũng chỉ mới học cấp ba, và sau ông còn có bố nữa cơ mà.

Việc tôi trở thành người đứng đầu nhà Himekura là chuyện còn xa lắm, họa may ông hay bố lại có thêm con, và đứa bé ấy là con trai... Tạm thời không xét đến ông, thì bố tôi vẫn còn rất trẻ, nên khả năng này là hoàn toàn

có thể. Nếu thế thì vị trí người đứng đầu hẳn sẽ chuyển giao cho đứa bé đó thôi.

Vị thế của tôi chỉ là thứ mơ hồ như vậy và người bị gắn liền với tôi là chú Takamizawa thực chất cũng không khác gì người chăm sóc cho tiểu thư cả. Không rõ chính bản thân chú ấy nghĩ gì về chuyện này.

Dù trông bên ngoài có vẻ ôn hòa, nhưng biết đâu nội tâm lại không giống vậy. Nếu thế...

Vết bớt sau cổ lại nóng ran lần nữa.

Để trở thành Elizabeth và đối mặt với hải quân vô địch Armada thì cần có Walsingham, Cecil và Drake.

(Tháng 8 năm 1588, Grande y Felicísima Armada, "Hải quân vĩ đại và may mắn nhất", "hạm đội vô địch" của Tây Ban Nha tiến vào Anh với ý đồ lật đổ nữ hoàng Elizabeth I. Quân Anh giành thắng lợi, trong đó William Cecil là cố vấn, Francis Walsingham là thư ký của nữ hoàng Elizabeth và Francis Drake là phó chỉ huy của hạm đội Anh)

Gạt bỏ sự do dự cũng như sợ sệt, tôi hướng về phía Takamizawa với một nụ cười bất chấp mọi thứ.

"Tôi có chuyện muốn nói."

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi đã trở thành một phần của câu chuyện ấy.

Một người đàn ông đã kể lại như thế cho bạn thân của mình trong căn nhà tranh tồi tàn bên hồ nước.

Tôi xin kiểu mấy chuyện phiền phức như là trở thành nhân vật trong một câu chuyện, kể cả trong trường hợp bất đắc dĩ, ít nhất tôi cũng muốn làm nhân vật bên lề của một câu chuyện hiền hòa ấm áp, chỉ việc tiếp tục chuỗi ngày bình lặng của mình mà thôi.

Đáng lẽ tôi sẽ trải qua kỳ nghỉ hè năm lớp 11 theo kiểu thông dong an nhàn như thế.

Vậy mà khi nửa tháng Tám đã trôi qua, vì lí do trời ơi đất hỡi nào đó, tôi lại đang đứng trên con đường núi buổi chiều tà um tùm cây cỏ, với bộ dạng đầy bối rối.

"Từ đây trở đi ô tô không thể vào được, cậu làm ơn đi tiếp một mình."

"Chỉ có một con đường nên tôi nghĩ cậu sẽ không thể lạc được đâu".

"Chú Takamizawa. Đúng ra là cháu nên về..."

Tôi muốn về.

Mà khoan, tại sao tôi lại bị dẫn đến một nơi sâu thẳm trong núi, phải mất tận mấy tiếng đồng hồ đi ô tô từ Tokyo cơ chứ.

Từ hàng ghế tài xế của chiếc limousine, chú Takamizawa nhẹ nhàng cắt ngang lời tôi.

"Làm ơn hãy thông báo rằng mình đến từ Tokyo, sau đó nói tên cậu và tên trường khi tới nơi."

"Vì sao lại cần cả tên trường vậy ạ?"

"Chỉ để giải trí thôi mà. Sau đó, xin hãy nói như thế này."

Mức độ bí ẩn trong những lời chú Takamizawa vừa thốt ra còn cao hơn cả tình huống oái oăm lúc này.

"Cậu nhớ rồi chứ? Đây là chuyện quan trọng nên hãy truyền đạt lại mà không mắc sai sót nào."

"Giải trí là thế nào cơ ạ? Mà từ đầu sao cháu phải..."

"Xin thứ lỗi. Đến lúc tôi phải quay lại rồi nên xin phép cậu ở đây. Vì khu vực này về đêm sẽ tối thui, rất nguy hiểm nên mong cậu hãy khẩn trương lên."

Sau một nụ cười hiền hòa, chú Takamizawa đi mất.

Một tay xách chiếc túi du lịch chật ních quần áo, tôi thử người nhìn theo bóng chiếc limousine đang ngày một trở nên nhỏ bé.

Dù muốn về nhà nhưng tôi lại không biết đường. Ngoài con đường hẹp mà tôi đang đứng lúc này, trong tầm nhìn của tôi chỉ thấy cây cỏ mọc lên rậm

rạp, không thấy bóng dáng của nhà ga hay bến xe bus nào cả. Ngày nhanh chóng chuyển sang đêm, cảnh vật nhuộm màu chạng vạng. Phải chăng vì nơi đây ở sâu trong núi mà bầu không khí cũng trở nên mát mẻ hơn bình thường.

Tôi đành miễn cưỡng cất bước trên con đường đất không được đắp lát phẳng phiu.

"Chắc hẳn mình sẽ cần nhớ về chuyện này cho coi."

Mồ hôi túa ra từ cơ thể nóng như đang phát hoả của tôi.

Không lâu sau, tôi chạm đích. Đó là một căn nhà kiểu Âu phảng phất màu cổ kính, nhìn có vẻ sắp sửa đổ sụp, tựa như ngôi nhà Usher xuất hiện trong tiểu thuyết của Poe.

(Truyện ngắn Ngôi nhà của Usher sụp đổ (The fall of the House of Usher) của nhà văn, nhà viết kịch, nhà phê bình, nhà thơ Mỹ Edgar Allan Poe)

Trong giờ phút ngày chuyển thành đêm, hòa cùng ánh chiều chạng vạng đầy bí ẩn, vầng thái dương to tổ chẳng tiết ra thứ ánh sáng đỏ thẫm pha sắc đen, dần chìm về phía căn nhà nhuộm màu kỳ quái.

Dù quanh tòa nhà ấy chẳng có vách đá dựng đứng hay hồ đầm gì như tiểu thuyết của Poe, nhưng nó lại được bao bọc bởi một rừng cây cổ! đen kịt như một binh đoàn ma quỷ và những dây thường xuân bò kín các bức tường. Cánh cửa đen ngòm với những hình chạm trổ trông cũng không kém phần u ám.

Thứ mà tôi cảm thấy rõ rệt lúc này không nghi ngờ gì chính là nỗi rầu rĩ chi phối toàn bộ tâm can cùng với những xúc cảm u sầu khó chịu đã tấn công nhân vật chính ngay giây phút ông ta nhìn thấy căn nhà của Usher. Đứng trước cánh cổng sắt kiên cố nặng nề, tôi ngoắc đầu ngoác mắt nhìn qua kẽ hở của những chấn song.

Liền sau đó, tôi trông thấy một bé gái đang chấp tay quỳ gối trước ngôi miếu đá nhỏ.

Tầm lớp 5, lớp 6 gì đó chăng...?

Mái tóc rẽ ra buộc thành hai bên và một chiếc tạp dề trắng khoác bên ngoài bộ kimono. Cô bé còn đeo một chiếc băng quấn đầu giống kiểu hầu gái vẫn thường dùng, có khi nào cô bé đang làm việc trong ngôi biệt thự này không? Một đứa trẻ còn nhỏ thế này? Thời đại nào đây trời?

Một ngôi miếu đá dường như mang một ý nghĩa đặc biệt nào đó bên trong tòa biệt thự cũ kỹ. Một cô bé đang nhắm nghiền đôi mắt và thành tâm cầu nguyện trong bộ dạng như thể vừa chạy ra khỏi một quán cà phê thời Đại Chính. Và vào khoảnh khắc mà tôi bị trói chặt bởi thứ cảm giác bất an, ngỡ như mình đang mơ trước khung cảnh dị biệt nổi lên giữa làn sương mù nhuốm sắc tà dương trước mắt...

Một khối đen kịt xé gió, lao vun vút về phía tôi.

Một con chó béc giê đen tuyền như cắt ra từ màn đêm đang thọc mũi qua những chấn song và gầm ghè om sòm dữ dội.

Cô gái nhỏ cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Đôi mắt tròn mở lớn.

Nhớ lại những lời chú Takamizawa dặn, tôi vội vã lên tiếng.

"Xin lỗi, tôi tên là Inoue Konoha đến từ Tokyo, học sinh lớp 11 học viện Seijou. Tôi ghé qua vì nghe nói ở đây có thứ mà tôi đang tìm kiếm, xin hỏi chủ nhân có nhà không?"

"!"

Sự kinh ngạc và sợ hãi hiện rõ trên gương mặt cô bé khiến tôi sửng sốt. Đôi môi run rẩy nghe chừng để kìm nén một tiếng thét khiếp đảm, cô bé dán mắt vào tôi hết như đang nhìn thấy ma.

Khoảnh khắc sau đó, cô bé quay lưng, vùng chạy như một chú thỏ hoang và thoát cái đã biến mất vào trong tòa nhà.

"A! Này em, đợi đã!".

Tôi nắm lấy song sắt và rướn người ra.

Ngay lập tức, con chó sủa lên nặng nề, suýt nữa thì nó cắn vào chân tôi, tôi bèn cuống cuồng giật lùi về đằng sau.

Hông rồi! Làm thế nào bây giờ? Kiểu này chắc tôi bị cho là kẻ đáng nghi rồi. Tôi chỉ nói đúng như chú Takamizawa bảo thôi mà.

Con chó nghe nheo và tiếp tục sủa dữ dội. Sao tôi lại gặp phải cảnh này cơ chứ.

Giây phút tôi nghĩ rằng thế là hết cách thì cánh cửa của căn nhà bật mở đầy uy lực và chị Tooko trong bộ đầm trắng một mảnh thướt tha từ trong ấy lao ra.

Trong ánh hoàng hôn lộng lẫy, đôi mắt sáng lấp lánh, chị ấy tiến nhanh về phía tôi. Bím tóc lúc nào cũng được tết gọn gàng giờ đã thả ra, cột lại bằng một dải ruy băng đáng ten màu trắng, mái tóc đen vẽ nên những đường gọn sóng uyển chuyển bồng bênh phủ lên bờ vai nhỏ gầy.

"Em đến rồi~~~~! Konoha! Chị đã đợi mãi đấy!"

Bám cả hai tay vào cánh cổng, chị Tooko thở hỗn hển.

Một tiếng "Cạch!" lớn vang lên và cánh cổng sắt mở ra.

Con chó lập tức xõ ra như thể lên cơn dại.

"Oái!"

"Không được, Balon. Konoha là khách quý đấy!"

Chị Tooko lôi xềnh xệch con chó ra. Nó bèn rên ư ử trong cổ họng ra chiều bất mãn và hằn học lườm tôi.

"Tốt quá~. Chị đã luôn tin là Konoha sẽ tới vì chị mà."

Bà chị tóm lấy cánh tay tôi, hồ hởi lôi tôi về phía cổng chính. Gương mặt tươi cười ngược nhìn lên đáng yêu đầy sức sống, lại thêm kiểu tóc và trang phục, trông chị ấy không khác gì tiểu thư của một gia đình giàu có.

Đáp lại "cô gái văn chương" đang vui mừng phấn chấn ấy, tôi giữ một thái độ lạnh lùng hết cỡ.

"Chỉ vì có người đến tận nhà đón em và cưỡng chế bắt em đi cùng thôi."

"Ừa? Ừa? Không phải là em đọc bức điện tín của chị và vội vã lao đến đây sao? Hơn nữa lâu lắm mới gặp lại, sao lại phải quạu cộ đến vậy chứ? không vui vì được gặp đàn chị đáng kính này à Không thể nào như thế được đúng không, ngay lúc này em đang muốn quay về phía mặt trời lặn và hét thật to vì cảm động đúng không?"

Bà chị lắc lấy lắc để cánh tay tôi như để xác nhận mấy điều ấy.

Vẻ mặt tôi còn trở nên chua chát hơn trước.

"À vâng, em có nhận được điện tín đó."

Hơn nữa còn là một bức điện tín ép hoa vốn dùng để chúc mừng.

Lễ obon đã kết thúc và nửa sau của kỳ nghỉ hè cũng rực rộ tới gần. Trong căn phòng khách chạy điều hòa mát lạnh, tôi đang ung dung tận hưởng một buổi sáng thanh bình với cô em gái đang học cấp một.

(Lễ Vu Lan của người Nhật)

A a... Thật bình yên khi ở bên cạnh không có đàn chị chỉ toàn nói những điều nhảm nhí...

Ngay khi tôi đang sung sướng với cảm giác đó...

Một giọng nói cất lên từ ngoài cửa nhà.

"Inoue, có điện tín~".

Vì mẹ lúc nào cũng bận việc nhà, nên tôi ra nhận thay. Không ngờ tên người nhận của bức điện tín có bìa đính kèm những bông hoa ép sặc sỡ lại là tên tôi.

Vẫn chưa đến sinh nhật tôi mà.

Dù trong lòng đầy nghi hoặc, tôi vẫn mở ra thử và cảm thấy đau hết cả đầu ngay giây phút ấy.

"Chị bị kẻ xấu bắt cóc rồi.

Hãy mang theo bài tập và quần áo để thay trong vòng một tuần rồi đến cứu chị ngay.

Tooko"

Cơ choáng váng dường như làm chân tôi đứng không vững nổi nữa.

Chị Tooko... Đối với thí sinh chuẩn bị thi đại học thì kỳ nghỉ hè là quãng

thời gian hết sức quan trọng, thế mà chị đang làm cái quỳ gì vậy.

Đã thế, địa chỉ chỗ chị đang ở cũng chả thêm ghi, bà chị bảo tôi đi cứu thế nào mới được?

Nghe tôi chỉ ra điều đó, chị Tooko tỉnh bơ nói.

"Ô, thật thế à?"

"Nhưng mà, khi đã có sợi dây tình cảm của câu lạc bộ Văn học rồi thì chỉ ngần đấy nội dung cũng đủ truyền tải tâm tư đến cho nhau mà, đúng không?"

"Câu lạc bộ Văn học cổ điển không phải hội những người có siêu năng lực, nên không có chuyện đó đâu ạ. Hơn nữa, kể cả có địa chỉ ghi ở đó thì ý định ban đầu của em vẫn là lừa nó đi."

"Ác thế!"

Chị Tooko chìa cặp mắt trách cứ vào tôi như thăm hỏi "Loại người máu lạnh vô ơn gì thế này".

Dĩ nhiên, lí do bị trách cứ không chỉ có thế. Bị bà chị này gọi đến cứu bằng một bức điện tín đính hoa ép mà tôi lại đi thật thì chẳng giống tôi tẹo nào. Huống chi nếu nghĩ lại những vụ lùm xùm tôi bị chị Tooko cuốn vào tính đến giờ phút này thì ngồi nhà giúp em gái làm bài tập mới là việc đúng đắn hơn cả.

Nếu nói đến tại sao tôi lại xách túi du lịch mò đến một tòa biệt thự khả nghi nằm tít trong núi thế này, là vì chỉ hai mươi phút sau khi tôi nhận bức điện, một chiếc ô tô đã tới để đón tôi.

Trong cái tiết trời oi bức tưởng chừng đủ sức tạo nên một đám sương mù từ hơi nóng, chú Takamizawa khoác ngay ngắn trên mình bộ vest chần chu

từng đường may mũi chỉ, không nhỏ lấy một giọt mồ hôi, chào hỏi mẹ tôi với nụ cười hòa nhã thật sự chiếm được thiện cảm của nhiều người.

"Tôi xin chịu trách nhiệm chăm lo cho con trai của bà."

Mẹ bị thuyết phục hoàn toàn, vừa nói:

"Konoha cũng có bạn thân để đến chơi và ngủ lại rồi nhỉ."

Vừa nhét đồ đạc của tôi vào túi một cách phẩn khởi và tiễn tôi đi.

Tôi hầu như chẳng chống đối được gì, cứ thế bị đẩy lên chiếc limousine bóng loáng.

"Tại sao lúc nào chị cũng kéo em vào những chuyện như thế này hết vậy? Ít nhất cũng để cho em yên ổn trải qua kỳ nghỉ hè với chứ."

Trước thái độ uất ức của tôi, chị Tooko lườm tôi bằng cặp mắt rờm rớm.

"Quá đáng, Konoha ác lắm. Bởi vì đàn em trong câu lạc bộ văn học chỉ có mỗi Konoha thôi, nên chẳng phải chị không còn cách nào khác sao."

Phải, câu lạc bộ văn học trường Seijou chỉ có đúng hai thành viên là tôi và chị Tooko. Thế mà kỳ cục thay là nó vẫn tiếp tục tồn tại với tư cách một câu lạc bộ. Không, vốn dĩ việc tôi gia nhập câu lạc bộ do bị chị Tooko bắt ép và vẫn tham gia đến ngày hôm nay mà không rời khỏi đó, toàn bộ đều là sai lầm.

Và đó là lúc chị Maki xuất hiện.

Mái tóc nâu dài lộng lẫy buộc không kiểu cách, áo sơ mi bằng vải bóng rộng thùng thình cùng quần dài và trên đó là một chiếc tạp dề đơn giản dùng trong khi làm việc, đang mỉm cười tinh quái.

"Xin chào, Konoha. Hoan nghênh cậu ghé thăm."

"Được chị hoan nghênh chỉ thêm phiền toái cho em thôi."

Himekura Maki, cháu gái hiệu trưởng học viện, người được các học sinh khác phong cho danh hiệu "công chúa", thản nhiên nhún vai lơ tịt đi câu nói móc mỉa của tôi với điệu bộ hằn là cố ý.

"Ái chà, tại vì Tooko cứ vùi vĩnh mãi là 'Nếu không gọi Konoha đến thì mình sẽ đi về~' mà. Ở vị trí một người yêu Tooko bằng cả trái tim như chị đây, làm sao có thể khước từ nguyện vọng ấy."

Chị Tooko đỏ lựng hết mặt mày và phản bác lại.

"Yêu thì muốn giam hãm cầm tù người ta thế nào cũng được à? Bồ ngày nào cũng bắt tôi mang bộ dạng đáng xấu hổ và dùng đôi mắt dâm tà đó nhìn hết chỗ này đến chỗ nọ."

"Đó chỉ là sự đền đáp lại cho số thông tin khổng lồ mình đã trợ giúp Tooko tính đến bây giờ thôi. Chỉ vì bồ nói thà chết chứ nhất định không làm người mẫu khóa thân, nên mình đã ưu đãi cho trả góp rồi đấy còn gì. Hay là bây giờ thanh toán một lần luôn cho xong? Bồ chỉ cần cởi hết mọi thứ đang mặc trên người ra và đứng im không cựa quậy, thoát một cái là khoản nợ về không ngay."

"Ừ..."

Chị Maki láu cá ôm ghì lấy vai chị Tooko, hiện vẫn nhe răng không nói nên lời.

"Mà, dù sao vẫn còn cả phần phải thanh toán hôm nay nữa. Mình đã gọi Konoha đến cho bồ, nên làm việc cho đảng hoàng vào nhé."

"Không, Maki, buông ra. Konoha, cứu chị."

"Nào nào, chuẩn bị tinh thần đi. À, Sayo. Hãy dẫn Konoha về phòng. Cậu ấy là khách quý đấy, đừng làm gì thất lễ nhé."

Nói rồi, chị Maki biến mất vào sâu trong hành lang, lồi xềnh xệch theo chị Tooko vẫn đang chống cự một cách vô ích.

"... Xin phép được mang hành lý và dẫn anh về phòng."

Một bàn tay đột ngột vươn ra từ bên cạnh và chộp lấy túi xách của tôi.

"Em là... vừa này..."

Là cô hầu gái bé nhỏ mà tôi vừa thấy ngoài sân. Sau khi cầm lấy túi của tôi với thái độ lạnh nhạt, cô bé vội vã cất bước.

"Ồm... Giày thì sao?"

"Không cởi cũng được."

"Anh tự mang hành lý được rồi."

"Đây là công việc."

Trái ngược với bề ngoài non nớt, miệng lưỡi cô bé này thật cứng rắn. Nói đúng hơn, tôi có cảm giác mình đang bị ghét thì phải...

Tôi thu mình lại, lồm lũi bước theo sau.

Bên trong tòa nhà trông cũng cũ kỹ và tối tăm hệt như bên ngoài. Trần nhà rất cao, ở chính diện có cầu thang trải thảm đỏ. Leo lên được nửa chừng, bỗng dưng cảm giác có ánh nhìn, tôi bèn quay đầu lại và chạm trán với vô số con mắt đang chĩa vào mình.

Đây có phải là những người làm việc trong ngôi biệt thự này không nhỉ.

Một người đàn ông đang tuổi tráng kiện bận đồ đen kiểu quân gia, một người phụ nữ trung niên mặc kimono đeo tạp dề theo phong cách người giúp việc, một ông cụ mặc quần áo lao động trông có vẻ giống người làm vườn, một cậu thanh niên mặc trang phục đầu bếp, từ phía cửa và góc hành lang, tất thấy cả bốn người đều ngược lên nhìn tôi như thể đang cảnh giác.

Thấy tôi sững sờ dừng bước, bọn họ cũng có chút hốt hoảng và vội cúi đầu "Chào mừng cậu tới chơi nhà", "Hân hạnh được đón tiếp", vẻ mặt tất cả mọi người đều rất tẻ, rõ ràng là đang căng thẳng vô cùng.

Có lí do nào đó chăng.

Tôi được dẫn lên căn phòng trên tầng hai trong khi vẫn không sao rũ bỏ được tâm trạng xáo trộn khiến tôi có cảm giác nổi gai ốc đầy lưng.

"Xin hãy sử dụng căn phòng này."

Quả nhiên vẫn nói năng cụt lùn như vậy. Khuôn mặt cứng đờ, đến một nụ cười mỉm cũng không có.

"À, tên em là gì?"

"Uotani."

"Lúc này chị Maki gọi là Sayo mà."

"Sayo là tên. Cái đó có vấn đề gì không?"

(Phân biệt với phân họ là Uotani. Với những người không thân thiết, người Nhật sử dụng họ để xưng hô)

Cô bé hướng ánh mắt lạnh nhạt về phía tôi như thể muốn hỏi "Tên của tôi có liên quan gì đến anh à."

"À, không. Uotani đã làm việc trong nhà này lâu rồi à?"

"Chỉ là việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè thôi."

"Vậy à. Còn nhỏ mà giỏi quá ha."

"Tôi đang học cấp hai, nên cũng không còn nhỏ gì đâu."

"O? Học sinh cấp hai?! Lớp mấy vậy?"

"Lớp bảy."

Tôi đã quả quyết nghĩ rằng cô bé mới học tiểu học!

Nhưng mà, dù là học sinh lớp bảy đi nữa mà làm hầu gái chẳng phải vẫn kỳ lạ sao? Bây giờ có phải thời Đại Chính nữa đâu. Do thiếu người quá chẳng? Mặc dù số lượng người tôi nhìn thấy ở hành lang đã đủ khiến tôi nghĩ rằng nơi này nhiều người một cách lãng phí... Hay là, biệt thự của một gia đình giàu có như nhà Himekura cần đến gần đây người làm?

"Lúc này, Uotani đã cầu nguyện trước miếu nhỉ?"

"...Vậy thì sao?"

Có gai nhọn lẫn khuất trong giọng nói của cô bé.

"Lúc đó em đã rất kinh ngạc khi thấy anh, tại sao vậy? Rồi cả những người khác nữa."

"... Chỉ vì rất hiếm khi có học sinh từ Tokyo đến đây thôi. Nơi này là thôn quê mà. Mọi người chắc cũng thế cả."

Có thật lí do là như thế? Ai mà chấp nhận nổi. Thế nhưng, Uotani ngoảnh mặt đi rất nhanh, buông một câu cộc lốc:

"Anh cứ thông thả nghỉ ngơi cho đến giờ ăn tối."

Và rời khỏi phòng.

Uotani làm tôi nhớ đến cô bạn Kotobuki cùng lớp. Cách ăn nói cụt lùn ấy có gì đó tương đồng. Nói vậy thì, tôi quả thật bị Uotani ghét rồi hay sao...

Trong khi tôi vừa xếp đồ vừa nghĩ về chuyện đó, chị Tooko mò tới với những bước chân lảo đảo.

"Konoha, chị đói bụng~~~~~"

Bà chị rên lên trong tư thế nằm sổng soài vùi mặt xuống giường, y như một con lạc đà kiệt quệ gục ngã giữa sa mạc.

"Viết gì đi mà~, viết ngay bây giờ ý~. Chị đang ở trong phòng và sắp sửa ăn Manon Lescaut của Abeé Prévost thì Maki tự dưng xông vào và bắt cóc chị.

(Tiểu thuyết ngắn xuất bản năm 1731 của nhà văn Pháp Antoine Francois Prévost d'Exiles, từng gây ra tranh cãi và cấm lưu hành thời bấy giờ)

Chị đánh rơi sách xuống sàn nên không cầm theo được. Câu chuyện tình yêu giữa nàng Manon đáng yêu như một tinh linh tính tình sớm nắng chiều mưa và chàng kị sĩ Des Grieux hồn nhiên trong sáng~~~~. Hình ảnh tiểu ác ma Manon với bản tính hay thay đổi dù làm người đọc kinh ngạc nhưng cũng thật dễ thương. Cả Grieux, dù chỉ là một tên đại ngốc không biết suy nghĩ, bị Manon xoay như chong chóng theo ý cô nàng, cuối cùng dễ dàng khiến tay mình nhúng chàm tội lỗi, nhưng lại khiến người ta lo lắng không sao mặc kệ được. Đó hiển nhiên là câu chuyện về những vấp ngã của một đôi tình nhân, nhưng chị lại có cảm giác giống như mình đang được nếm những trái sung chín ngọt được tưới lên bằng thứ rượu tây có vị cay cháy lưỡi, nấu lên và ăn kèm với kem sôcôla đắng. Phần thịt quả của trái sung dính nơi đầu lưỡi thật

sự ngon đến hoa cả mắt ấy.

Thế mà, thế mà, sao lúc ấy chị lại buông tay cơ chứ. Chuyện đó làm chị ân hận đến nỗi gặp ác mộng. Khi chị chuẩn bị đưa những mẫu giấy xé vụn từ trang sách vào miệng thì chúng đột nhiên dày cộp lên như tấm vải bạt và không tài nào xé được."

Bà chị chỉ kịp dứt cuốn Thuyền trên Takase của Mori Ougai vào túi, mà cuốn đó cũng chỉ còn lại phân nửa vì là đồ ăn dở, cho nên từ khi đến đây, sáng trưa chiều tối bà chị đều ăn rất dè dặt với mục đích chống đói. Không biết vì thế hay vì nghĩ đến tâm trạng bà chị khi phải nhấm từng tí từng tí sobagaki, nên kệ cho chị Tooko bật khóc thút thít và tiếp tục giục mình, tôi ngồi xuống giường, đặt tập giấy viết dày 50 trang lên đầu gối và dùng cây bút chì viết một câu chuyện tam đề, giống như thứ tôi luôn bị bắt viết ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ.

(Món ăn làm từ bột soba, không cán thành sợi dài mà được nặn như một chiếc bánh)

Ra là tôi bị gọi đến với mục đích này.

Chị Tooko là yêu quái ăn các câu chuyện.

Chị ấy sẽ xé vụn các trang sách, vừa sung sướng khoe khoang sự thông thái vừa ăn rau rầu.

Đương sự thì luôn ra cái điều "Không phải là 'yêu quái' đâu nhá! Chị chỉ là một 'cô gái văn chương' thôi", nhưng cái bộ dạng án sách thì nhìn sao cũng thấy là yêu quái.

"Nếu chị đói đến mức đấy thì tự mình viết cái gì đó để ăn cũng được cơ mà."

Tôi lạnh lùng lên tiếng trong khi cầm cây bút chì viết thoăn thoắt trên trang giấy. Chị Tooko ở bên cạnh, ôm ghì lấy bụng, nói bằng giọng đáng thương.

"Ui... Chị đã viết lại cảnh trận đấu huy hoàng giữa thuyền trưởng Ahab và con cá nhà táng Moby Dick từ cuốn Cá voi trắng của Melville để ăn rồi đấy chứ. Nhưng có gì đó không đúng~~~~~. Chị vốn định cắn ngập răng vào miếng bít tết cá voi, thế mà nó lại thành thứ mùi vị như là những miếng thịt cá voi cắt nhỏ nôi lênh phênh trên món cà ri đóng túi ấy. Đó là sự sỉ nhục đối với thuyền trưởng Ahab."

(Thuộc phân bộ cá voi có răng)

"Nếu đoạn văn được viết ra giống nhau thì mùi vị hẳn cũng giống nhau chứ."

"Khác mà. Dù đều là món ăn Pháp của một nhà hàng cao cấp, nhưng việc thưởng thức khi chúng được bày biện trên chiếc đĩa sạch đẹp và được bồi bàn bưng tới trong nền nhạc cổ điển du dương với việc ăn trong một khu nhà tập thể xập xệ và dùng giấy nhựa gói đồ ăn thay cho đĩa là hai chuyện hoàn toàn không có điểm tương đồng."

Không chấp nhận mọi thỏa hiệp liên quan đến chuyện ăn uống không biết có thể coi là sở trường hay chỉ là sự ích kỷ của bà chị này nữa.

Nếu em mà không đến thì chị tính sao chứ.

"Konoha... Nhanh lên. Bụng chị sắp dính vào lưng rồi."

Tiếng bụng réo ọt ọt đi liền theo sau giọng nói yếu ớt.

Tôi tách một tờ giấy tập mà tôi vừa mới viết xong và chìa ra.

"Em mới viết đến lưng chừng thôi, xin mời. Đề tài cũng chỉ chọn ngẫu nhiên thôi nên dù có thanh vị gì thì chị làm ơn đừng có kêu ca gì hết."

"Cảm ơn~~~~".

Chị Tooko đón lấy trang giấy bằng cả hai tay, ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường, vừa đọc những câu chữ trên giấy một cách thêm thường vừa xé một góc và đưa lên miệng.

"Ồ, ngon quá~~~".

Đôi mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm, khuôn mặt đờ đẫn, bà chị bắt đầu ăn rau rầu một cách say mê.

"Giống món súp nghêu sốt kem cho thật nhiều thịt ngêu và nghêu vậy. Có vị ngọt của sữa nữa. Cô bé bị bắt cóc lại trở nên thân thiết với thủ phạm rồi đi gặp người mẹ bị chia cắt từ lâu. Hai người đã cùng lên khinh khí cầu nhĩ. A~, chị cảm giác hơi ấm đang thấm vào thành dạ dày ấy~".

Chep, tự dừng cho đồ ăn siêu cay vào một cái bụng rỗng không cũng hơi ác quá...

Tuy thế, tỏ thái độ thờ ơ, tôi vừa viết trang thứ hai vừa lẩm bẩm.

"Vì đề tài là 'bắt cóc', 'khí cầu' và ... 'sụp đổ' đấy ạ".

Miếng giấy chị Tooko chuẩn bị nuốt mắc lại ở cổ họng khiến bà chị họ sắc súa.

"Thế là sao hả Konoha? Món súp ngon lành vậy mà em lại muốn làm nó cay đắng là sao hả! Chị thích hương vị nguyên xi như thế này thôi."

Bà chị run bắn lên bởi nỗi sợ món ăn của mình sẽ biến ra mùi vị kinh khủng nào đó, còn tôi vờ như không thấy và tiếp tục viết một cách trơn tru.

Thực ra, thứ sẽ "sụp đổ" là trái tim xấu xa của tên tội phạm vốn rắp tâm thực hiện phi vụ bắt cóc tổng tiền, một cái kết nhẹ nhàng dễ thở, nhưng tôi muốn trả đũa đảng hoàng cho việc bị gọi và lôi đến nơi thâm sơn cùng cốc này.

Nhìn hai hàng lông mày trĩu xuống vì căng thẳng ấy, tôi thấy nhẹ nhõm đi chút ít.

Mặc dù tôi có chút bận tâm đến hành vi khó hiểu của mọi người trong căn nhà này nhưng nếu xử lý không khéo, lại có nguy cơ gây ra phiền nhiễu không đáng có, cụ thể là sẽ lại làm chị Tooko nhúng mũi vào những chuyện vợ vẫn nức cười nào đó nên giải pháp tốt nhất bây giờ là giữ im lặng...

Ngày hôm sau, chị Tooko bị nhấn chìm trong một số lượng lớn đăng ten, trông tựa như một con búp bê Pháp. Mái tóc của bà chị hôm nay cũng để buông thả tự nhiên. Đăng ten ở cổ áo, đăng ten ở cánh tay, đăng ten ở chân váy, đến cả cái mũ đội trên đầu cũng dính viền đăng ten.

"Kìa, Tooko. Ở cùng với Konoha thì bồ phải tỏ ra hơn hờ hơn nữa chứ."

Từ phía bên kia tấm vải bạt, chị Maki chọc ghẹo chị Tooko đang ôm lấy lưng ghế mà sưng sía.

Tôi không khỏi sốc khi ngồi bên cửa sổ nghe hai người đó nói qua đáp lại.

"Cái mũ quá nặng làm mình bị nhức đầu. Cả áo ngực cũng quá chặt đó."

"Thế thì bồ bảo Konoha nới lỏng dây ở lưng ra cho? Không thì cứ để em ấy cười hết toàn bộ giùm cũng không vấn đề gì đâu."

"B-Bồ nói cái gì thế hả? Mình không như Maki, mình là một cô gái văn chương thù mị đoan chính nhé!"

"Ấy chà ấy chà, người bắt đầu lột đồ trước mặt Konoha là cô gái văn chương nào ấy nhỉ?"

Chị Maki nhoen miệng cười đầy ẩn ý, lôi chuyện ngày trước chị Tooko đã cởi đồ đến tận phần khá nguy hiểm để trao đổi thông tin ra nói lại.

"Mình rất đổi ngạc nhiên, Tooko muốn cho Konoha xem bộ ngực xẹp lép của mình đến mức nào mà phải mất công lôi em ấy đến tận đây như thế."

Không sai... Bộ ngực được quần trong lớp váy lót và áo ngực của chị Tooko, phẳng lì đến mức đáng buồn.

"N-Ngực thì thế nào mà chẳng được! Kể cả của bồ có to một chút cũng đừng vội lên giọng nhé! Hơn nữa, giữ Konoha ở cạnh là bởi vì nếu mình cởi đồ khi chỉ có một mình thì không biết sẽ còn bị làm sao nữa đây."

"Phải đó, nếu như chỉ có hai đứa mình, có lẽ lí trí của mình sẽ bay mất và tấn công bồ luôn ấy nhỉ."

"Đó, lộ rõ ý đồ thật rồi nhé! Không phải là đùa đâu, mình không bao giờ có thể để người có đôi mắt xấu xa như vậy nhìn thấy bộ dạng trần trụi của mình được."

"Tiếc thật. Đúng ra nên giấu ý đồ đi rồi mới tiếp cận nhỉ."

"Vô ích thôi. Ngay từ lần đầu tiên chạm mắt nhau ở lễ nhập học, mình đã nhận thấy ánh mắt dai nhanh nhách của bồ rồi."

"Vì đó là tình yêu sét đánh ý mà. A a muốn lột phăng bộ đồng phục của cô gái này và vẽ lại toàn bộ diện mạo nguyên thủy của cô ấy."

"Nữ sinh cấp ba mà có cái suy nghĩ đó khi vừa mới gặp mặt người ta thì đó đúng là một sai lầm của tạo hóa. Không đáng yêu chút nào, biết không!"

Không phải là 'luyện' mà là 'biến' đó. Biến thái ý."

('luyện' và 'biến' là hai chữ Hán rất dễ nhầm lẫn, một có nghĩa ám chỉ tình cảm yếu đuối và một thể hiện sự thay đổi hoặc khác thường)

Bắt đầu cảm thấy nhức đầu, tôi đứng dậy.

"Konoha, đi đâu đây? Ở lại đây."

"Mấy chuyện này không liên quan đến em."

Nếu tôi cứ tiếp tục nghe cuộc trò chuyện của hai người này, hình ảnh phái nữ trong tôi có vẻ sẽ bị lệch lạc đi không ít.

"Đừng mà, Konoha. Đừng bắt chị ở riêng với con người biến thái này chứ".

Kệ cho chị Tooko hét với theo sau lưng, tôi đi ra khỏi phòng.

Trời ạ.

Cảm thấy kiệt sức, tôi bước xuống cầu thang và đi ra vườn. Cây cỏ, cành lá đều mọc sức vươn dài, trong bồn hoa mọc đầy cỏ dại. Dường như không có bàn tay ai chăm sóc chúng... Tại sao chị Maki lại ở một biệt thự khó có thể gọi là dễ chịu như nơi này? Với nhà chị Maki thì hoàn toàn có thể vui thú xa hoa ở những khách sạn đắt tiền cơ mà. Chưa nói ngay từ đầu, lời nói và hành động của chú Takamizawa cũng đã chẳng tự nhiên tẹo nào...

Tôi thử đi về phía ngôi miếu nhỏ bằng đá mà Uotani đã cầu nguyện ở đó hôm qua. Ngôi miếu này cũng hoàn toàn không hợp với một tòa nhà xây theo phong cách châu Âu. Không hiểu người ta xây nó để thờ phụng cái gì.

Ừa?

Cảm giác có gì đó khác lạ ở đằng sau, tôi quay lại. Chẳng có ai cả.

Thế nhưng cảm giác nhồn nhột vẫn không hề biến mất và khi tôi nhìn thật kỹ tòa nhà mà mình vừa bước ra khỏi đó không lâu, tôi nhận ra điều kỳ lạ.

Mái nhà, màu tường, khung cửa sổ của nửa bên phải ngôi biệt thự có đôi chút khác biệt với nửa trái. Hôm qua trời quá âm u quá nên tôi đã không nhận ra. Thứ trước mắt tôi trông mất cân bằng như thể một bộ trang phục mà hai bên trái phải trang trí bằng những chiếc khuy khác nhau vậy.

Tại sao nhỉ...?

Đột nhiên con chó chạy tới và sủa ầm ỹ.

Oái, lại nữa! Con chó béc giê có tên là Balon hình như được nuôi thả trong vườn với vai trò một con chó canh cổng. Dù có huấn luyện tỉ mỉ thế nào đi nữa, một con chó lớn thế này chẳng phải vẫn quá nguy hiểm sao?

Balon giương đôi mắt đen thẫm lên nhìn tôi và sủa rất dữ dội. Trước nguy cơ sắp sửa bị nó nhảy xổ vào người, tôi luống cuống lĩnh đi chỗ khác. Khi tôi lang thang xung quanh kho chứa đồ ở mặt sau của tòa nhà, tôi bỗng nghe thấy một tiếng hát kỳ lạ.

Đầm lầy nhỏ bên kia có rần

Con gái thứ của triệu phú Hachiman

Đứng đó và toan tính điều gì

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước,

Chân mang giày vàng,

Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia,

Nếu muốn lên núi hay xuống đồng...

Gì đây, bài hát này là...

Nhòm ra đằng sau kho chứa đồ, tôi trông thấy Uotani đang ngồi tựa vào một thân cây lớn. Cô bé ôm khư khư trong ngực một quả bóng cũ quăn xung quanh bởi những sợi chỉ đỏ đã phai màu, cần trọng như đang ôm em bé, mắt nhắm nghiền và đôi môi chỉ khẽ cử động.

Đầm lầy nhỏ bên kia có rãnh,

Có rãnh,

Những cành cây đan vào nhau hắt bóng xuống gương mặt bé nhỏ.

Giọng hát cũng phảng phất gì đó buồn bã như tiếng khóc than thốn thức.

Khi tôi còn đang đứng bần khoăn không biết có nên rời đi ngay không, Uotani đã để ý thấy sự có mặt của tôi, ôm trái bóng đỏ chặt hơn và lườm tôi với khuôn mặt lạnh lùng.

"Đang giờ giải lao, anh cần gì ạ?"

"Xin lỗi, Balon sửa anh dữ quá nên anh đi về phía này, và nghe thấy tiếng hát nên..."

Nghe vậy, Uotani tỏ vẻ ngạc nhiên và nói với giọng như đang buộc tội.

"Anh định ra ngoài sao?"

"Ờ thì... Anh cũng nghĩ hay là mình đi dạo chút..."

"Từ bỏ việc đó đi thì tốt hơn."

"O?"

"Bên ngoài có ao hồ nên nguy hiểm đấy ạ."

"Ao à?"

Tôi lúng túng không hiểu tại sao "ao" lại được nhắc đến lúc này. Uotani nhìn chăm chăm như muốn xuyên thủng tôi và nói tiếp.

"Đúng thế. Nó rất sâu nên một khi chìm xuống sẽ bị bèo cuốn lấy và mãi không thể nào nổi lên lại được. Đã có người chết ở cái ao đó rồi. Vì thế, anh hãy ở nguyên trong nhà thôi."

Tại sao cô bé lại làm bộ mặt căng thẳng sắc lạnh đến thế này? Cứ như thể đang cảnh báo tôi bước chân ra ngoài chắc chắn sẽ rơi xuống nước vậy...

Tôi đột ngột lạnh toát cả sống lưng, mồ hôi rỉ ra.

"Anh hiểu. Trời nổi gió rồi nên anh sẽ về phòng."

Nghe tôi nói vậy, Uotani nhanh chóng tránh ánh nhìn ra chỗ khác.

"Lát nữa tôi sẽ mang trà tới."

"Cảm ơn em. Nếu là trà lạnh thì tốt."

Uotani cúi đầu và đi khỏi. Tắm mình trong cái nắng mùa hè như đốt cháy da thịt, tôi nhìn theo cô bé. Quả bóng đỏ cô bé ôm trong lòng, với tôi, nhìn cứ như hoa Bỉ Ngạn đón đưa người chết vậy.

Lần đầu tiên trông thấy hình bóng ấy, tôi đã thầm nghĩ cô ấy tươi tắn như một đóa hoa.

Ngọn gió mát lành lay động dịu dàng đuôi tóc mượt mà và vạt váy, chỉ có

bầu không khí bao lấy cô ấy là khác hẳn với xung quanh, có thể cảm nhận được sự hiền hòa êm ái.

Lúc ấy, không rõ tôi đã ngắm nhìn cô ấy đắm đuối trong bao lâu.

Tôi đứng ngây như phỗng, tưởng chừng như thời gian cũng ngừng trôi.

Giây phút hàng mi dài của cô ấy nhẹ đưa lên và mắt chúng tôi chạm nhau, tôi ngỡ tim mình ngừng đập.

Gò má cô ấy thoáng ửng đỏ, rồi phì cười rũ rượi ngay sau đó, khiến tôi không sao rời mắt, cảm giác như đang ở trong mơ.

Kể từ lúc đó, hình như tôi đang vẫn tiếp tục nằm mơ.

Căn nhà này chẳng phải rõ ràng là không bình thường sao...?

Thời gian đã trôi đi khá khá trong khi tôi vừa giam mình trong phòng viết truyện tam đề làm bữa trưa cho chị Tooko vừa trầm tư suy nghĩ.

Tầm giữa trưa, chị Tooko vùng vằng xuất hiện.

"Em quá đáng lắm, Konoha. Sao có thể bỏ rơi đàn chị như vậy được. Thử nghĩ xem sau đó chị bị Maki quấy rối đến thế nào hả? Chị cảm hận em~!"

"Cái đó, rất đúng chất yêu quái đấy ạ."

"Oái... K-Không phải yêu quái gì cả."

Dù đang dẫn dắt như vậy, nhưng khi tôi chìa truyện tam đề ra, tâm trạng bà chị lập tức được cải thiện, bắt đầu vui vẻ đánh chén.

"Ngon ghê~. Vị như bánh khoai tây Korokke vừa mới rán xong ý~. Đề tài là 'lạc đà', 'miếu' và 'kỳ nghỉ hè' phải không. Một câu chuyện dễ thương.

Bánh mỳ nướng qua giòn tan. Chị sẽ tha thứ cái tội nói chị là 'yêu quái'. Quả là may mắn vì Konoha đã đến~!"

Bó tay, chẳng qua vì tôi đang có hứng thôi.

"Ừc, nếu không ăn hết nhanh Maki sẽ đến gọi đi ăn mất."

"Để xong xuôi rồi thông thả ăn nốt chẳng phải tốt hơn cho tiêu hóa hay sao ạ?"

"Nhưng mà chị không thể kiềm chế được."

Sau khi vội vàng nuốt trọn mảnh giấy cuối cùng, chị Tooko nở nụ cười tỏa nắng.

"Ngày mai Maki sẽ đi vắng nên vụ làm mẫu cũng được nghỉ. Nghe nói bên kia núi đang được khai thác để trở thành địa điểm du lịch đó. Nè, Konoha, bọn mình cùng đi nhé?"

Biểu cảm lạnh lùng cùng câu nói "Đừng ra ngoài" của Uotani xâm chiếm đầu óc tôi.

Nhưng nếu tôi từ chối thì chị Tooko sẽ lại đổi cho coi...

Miễn không lại gần ao hồ thì chắc không sao đâu nhỉ.

Chuyện là như thế nên hôm sau, tranh thủ giờ ăn của Balon, chúng tôi lách qua cổng biệt thự, đi bộ qua những con đường núi và đến một thị trấn nhỏ yên bình.

Nơi đây có cả nhà ga, bến xe bus và những hàng bán quà tặng xếp cạnh nhau trên phố.

"Oa, hiệu sách kìa!"

Chị Tooko chạy đi với gương mặt của người phát hiện ra hàng bán bánh trôi ngon lành ở điểm cuối của cuộc hành trình.

Chị ấy mặc một bộ đầm liền trắng tinh tươm và đi đôi xăng đan buộc dây ruy băng. Mái tóc tết hai bím đuôi sam giống ngày thường. Lúc đầu chị Tooko phòng má bảo "Khi đi ra ngoài phải mặc đồng phục chứ". Nhưng quần áo bây giờ của bà chị toàn là đồ chị Maki chuẩn bị thì phải, nên bà chị chỉ có thể cắn nhả "Cái này là bộ đơn giản nhất trong tủ quần áo rồi..."

Mà thật ra thì, chị Tooko gầy gò trắng trẻo rất hợp với phục trang theo phong cách một tiểu thư ở khu nghỉ dưỡng mùa hè. Người trong thị trấn ngưỡng mộ nhìn theo cô gái xinh đẹp theo kiểu truyền thống đang vừa đung đưa bím tóc và lớp vải mỏng vừa bước đi. Kẻ đi bên cạnh là tôi, dù chẳng phải đối tượng được chú ý, cũng cảm thấy nhồn nhột theo.

Chị Tooko không mấy may để ý đến việc người khác đang nhìn mình, xồng xộc lao thẳng vào hiệu sách, sự thèm ăn hiện đầy trên mặt.

"Coi này, Tonio Kroger của Thomas Mann đấy. Thomas Mann là tác giả người Đức sinh ngày 6 tháng 6 năm 1875. Được biết đến với Cái chết ở Venice hay Ngọn núi ma phép chẳng hạn. Tonio Kroger là một trong các tác phẩm tiêu biểu của ông, đưa sự mâu thuẫn của cá nhân với vai trò người làm nghệ thuật trở thành chủ đề cho câu chuyện.

Nhân vật chính Tonio bị thu hút bởi người bạn học Hans và cô nàng tóc vàng xinh đẹp Inge, nhưng tình cảm ấy không đến được với họ. Giống như bánh pho mát New York siêu nặng, vị chua đậm đà trải rộng trên lưỡi và chậm chậm tan ra. Hương thơm của chanh và rượu tây bốc lên thoang thoang, dù hơi mang tính triết học, nhưng chỉ uống một chút thôi, tưởng là sáng khoái đây, nhưng cũng có lúc thật đau đớn."

Bà chị thao thao mớ kiến thức của mình, tay lật sách, trông như sắp sửa xé

nó ra và cho vào miệng đến nơi.

"Ôi... Có cả Hermann và Dorothea của Goethe và Hoa xanh của Novalis nữa. Undine của Fouqué và Cái bình vàng của Hoffman! Chủ cửa hàng là fan của văn học Đức hay sao ý. Rất dễ cảm nhận được đàn ông xuất hiện trong văn học Đức luôn có một tật là lòng tự tôn rất cao nên không thể phản ứng linh hoạt được, rất tuyệt phải không nào. Aa, Đức... có vẻ ngon quá... chị muốn ăn."

"Nếu chị định ăn, mong chị trả tiền rồi mang về nhà giùm."

Ngay lập tức chị Tooko xụi lơ.

"Chị không có tiền. Trong ví có mỗi 314 yên thôi."

"Thế ạ?"

"Konoha này, chị vẫn chưa nhận quà sinh nhật nè."

"Chị có cả sinh nhật cơ à?"

"Có chứ! Ngày 15 tháng 3 đó."

"Qua lâuuuuuuuu lắm rồi còn gì nữa."

"Thế nên, tặng quà chị năm nay đi nào."

Bà chị lên giọng đòi hỏi khi ôm ghì quyển sách vào ngực.

"Tối đa là ba quyển thôi đấy".

"Cám ơn! Vậy thì bản sưu tầm của Goethe ở trên cùng giá sách kia, với..."

"Ba quyển sách khổ nhỏ thôi ạ."

Dù tỏ vẻ hờn dỗi "keo kiệt", nhưng bà chị cũng bắt đầu vừa lăm bắm "ừm ừm" vừa lựa sách. Thế rồi, cùng với nụ cười như trẻ nhỏ, chị ấy chìa ra trước mặt tôi ba cuốn sách khổ nhỏ.

"Vậy thì chỗ này."

Tôi đón lấy Tonio Kroger của Thomas Mann, Alt Heidelberg của Meyer Forster và Undine của Fouqué rồi ra quầy tính tiền.

Chị Tooko thò mặt ra từ bên cạnh, cười ngoác miệng đến tận mang tai, hân hoan nói:

"Làm ơn gói quà giúp ạ."

Nhân viên cửa hàng lấy ra một tấm giấy gói quà màu nâu khói tào nhả, gói chung ba cuốn sách lại với nhau, cột lại bằng một dải ruy băng vàng rồi bỏ vào trong một chiếc túi giấy có quai xách.

Ra khỏi cửa hàng, tôi đưa nó cho chị Tooko, cơ mặt bà chị ngáy một giãn ra, nở một nụ cười mê hồn.

"Cảm ơn nha, Konoha. Chị sẽ thưởng thức một cách trân trọng."

"Đăng nào cũng vào bụng thì cần ruy băng làm gì thế ạ?"

"Có chứ. Quà tặng mà lì."

Chị Tooko đang mỉm cười hạnh phúc. Thôi thì, nếu điều đó làm chị ấy vui...

"A, Konoha, bọn mình ghé qua hàng lưu niệm chút đi. Konoha cũng phải mua quà cho gia đình và bạn bè chứ, đúng không?"

Nói rồi, bà chị kéo tôi về phía cửa hàng.

"Cả nhà cả cửa có mỗi 314 yên chẳng phải sẽ rất khó hay sao ạ?"

"Ừ... Konoha, cho chị vay tiền đi mà."

Sau khi lừa được ba nghìn yên của tôi bằng lời lẽ quả quyết nhất định sẽ trả lại khi năm học mới bắt đầu, chị Tooko bắt đầu tỉ mẩn chọn quà cho gia đình bà chị đang ở nhờ và cho bạn bè.

Chuyện mua sắm của con gái, sao mà lâu đến thế.

Tôi chọn cho nhà bánh senbei vị mơ với một con thỏ nhồi bông cho Maika và toan bước ra quầy tính tiền thì chị Tooko nhìn vào tay tôi rồi lên tiếng.

(Loại bánh quy của Nhật, giòn và rất mỏng)

"Konoha, chỉ thế thôi à? Không cần phần cho bạn bè sao?"

"Em không có bạn bè nào thân đến mức cần tặng quà khi đi du lịch về cả."

Tôi đáp với thái độ thản nhiên cố hữu, nhưng chị Tooko lại rướn người ra.

"Còn Nanase thì sao? Còn Akutagawa mà dạo này em hay chơi chung thì sao? Còn cả Chia nữa".

"Takeda đã có chị Tooko tặng mà. Em với Akutagawa cũng không phải mối quan hệ như thế. Còn Kotobuki có vẻ ghét em lắm còn gì."

Chị Tooko trợn mắt ra chiều vô cùng kinh ngạc.

"Ồ, Konoha. Em nhận được thiệp thăm hỏi mùa hè từ Nanase đúng không?"

"Không có."

Tại sao lại là thiệp thăm hỏi mùa hè chứ?

Chị Tooko khoanh tay lăm bầm "Hừm..." rồi ngay lập tức ngẩng mặt lên và cười toe toét.

"Đúng là chúng ta nên mua quà cho Nanase. Cho cả Akutagawa và cho cả Chia nữa! Đối với những mối quan hệ hàng ngày, tích tụ những điều nhỏ nhặt cũng rất quan trọng đó. Bởi có những chuyện lãng mạn và tình bạn bắt nguồn từ quà lưu niệm mà. Đây nè, hồng phơi khô nhìn cũng ngon đấy chứ."

"Chuyện lãng mạn bắt đầu từ hồng phơi khô thì thành cái thứ gì ạ?!"

Dù tôi đã nói rằng mua quà phần cho gia đình là đủ rồi nhưng bà chị không phải mẫu người biết bỏ cuộc. Đến cuối, bà chị tung ra câu thoại quen thuộc "Mệnh lệnh của đàn chị đấy", và tôi đành miễn cưỡng mua một cái bút bi kỳ cục đính kèm linh vật hình con cua cho Akutagawa, một cái chặn giấy hình gà con cho Takeda và một cái móc điện thoại kiểu Nhật đính kèm quả bóng màu hồng đào cho Kotobuki. Akutagawa với Takeda thì không nói làm gì, nhưng chẳng biết tôi có cơ hội nào để mà đưa quà cho Kotobuki không nữa.

Ông bác bán hàng có khuôn mặt tròn, khóe miệng mở ra có vẻ đang buồn cười, không biết có phải vì nghe thấy đoạn đối thoại của chúng tôi không. Trong lúc đợi thanh toán, tôi tưởng như lửa sắp bùng lên trên mặt mình vậy.

Chị Tooko thì chẳng chút bận tâm, bắt chuyện với ông bác:

"Xin lỗi, địa điểm đáng tham quan ở khu vực này là chỗ nào vậy ạ?"

"Ở khu này thì chỉ có ngắm phong cảnh thôi. Như là ngắm momiji vào mùa thu chẳng hạn. Cô chủ nhỏ với anh bạn đây trọ ở chỗ nào thế?"

(Lá phong đỏ vào mùa thu)

"Người quen của cháu có biệt thự trên núi. Chúng cháu đang ở đó."

"Biệt thự hở! Chẳng lẽ là của nhà Himekura?!"

Ông bác ấy đột nhiên giật ngửa người, lớn giọng la lên.

"V-Vâng, đúng ạ!" - Chị Tooko hoang mang đáp lại.

Ngay lập tức, từ trong cửa hàng và ngoài phố, những ánh nhìn bay tới, những tiếng xì xào chứa đầy sợ hãi nổi lên.

"Ở lại biệt thự nhà Himekura sao?!"

"Eehh! Ở căn nhà ma đó á?! Này mọi người, miko đã đánh nhau với yêu quái và bị ăn thịt đúng không?"

(Những cô gái phục vụ trong đền thờ, được coi là mang thần lực và là sứ giả có thể giao tiếp với thần linh)

Miko? Yêu quái? Chuyện quái quỷ gì đây?

Trong khi tôi còn đang á khẩu, những từ ngữ đầy đe dọa tiếp tục bay tới tai tôi.

"Vụ giết người hàng loạt xảy ra, căn biệt thự hóa thành biển máu, là nhà Himekura đó hả?!"

"Yêu quái và ma quỷ vẫn còn chui rúc đầy rẫy ở đó đúng không? Ghê quá! Mấy đứa trẻ đó sẽ bị nguyên rửa mất."

Chị Tooko vốn sợ ma, gương mặt chị ấy trông như thể sắp sửa ngất xỉu.

Ngày càng nhiều người túm tụm lại trên phố, tiếng nói chuyện cũng ngày một to hơn, sự ngại ngần trong ánh nhìn cũng dần biến mất, họ coi chúng tôi

chẳng khác gì thú hiếm trong chuồng dùng để trưng bày.

Nắm chặt lấy chiếc túi nilon đựng quà tặng, chúng tôi rẽ đám đông ra và chạy trốn khỏi nơi đó.

Chị Tooko chạy bên cạnh tôi, mếu máo như sắp khóc, vừa lắc đầu quày quật vừa hét to:

"Không! Chị sợ ma lắm...!"

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Chuyện ma cỏ là sao? Giải thích ngay cho tôi!"

Tối muộn, ngay khi chị Maki về tới nhà, chị Tooko vung bím tóc đuôi sam sẵn sỗ tiến lại.

"Vâng vâng. Chuyện bồ sợ ma không thể chịu được, mình biết rất~~~~~ là rõ rồi, nhưng cũng đừng hoảng hốt một cách đáng yêu đến thế chứ. Sẽ làm mình muốn ôm chầm lấy bồ đó."

"L-Làm gì có chuyện hoảng hốt ở đây. Chỉ có trẻ con mới đi sợ ma thôi!"

Chị Tooko khoác một chiếc áo dệt kim bên ngoài bộ đầm ngủ, vẫn nói cứng, dù thật ra bà chị đang phải cố lắm mới đứng vững được trên đôi chân run rẩy.

Chị Maki đương nhiên chẳng gặp trở ngại gì để biết được sự thật đằng sau thái độ ấy cả, chị ta bước ra ngồi xuống ghế sofa, vừa nhặt lên chiếc bánh kẹp sandwich và vài trái ô liu mà Uotani mang tới cho bữa tối vừa nở nụ cười đầy mờ ám.

"Hoàn toàn chẳng phải chuyện gì to tát cả. Chỉ là người ta thêm mắm dặm muối vào những tin đồn, rồi kể lân la chỗ này chỗ nọ một cách khoa trương,

nào là dinh thự bị nguyên rửa, nào là ngôi nhà bị ma ám. Chuyện xác chết nằm lẫn lóc khắp nơi là chuyện của gần 80 năm trước rồi. Cả việc trừ tà lẫn tu sửa đều đã xong xuôi rồi mà."

Chị Tooko nín thở cái rụp. Tôi vốn định ngoảnh mặt sang bên vì không muốn dây vào, nghe vậy cũng rướn người về phía trước.

"Chuyện xác chết nằm lẫn lóc là thật ấy ạ?"

Chị Maki nói rành rọt.

"Ừ, tổng cộng là sáu."

Sáu xác chết!

Chị Tooko cứng hết cả người lại, mặt đơ ra. Tôi cũng cảm thấy vô cùng tồi tệ.

Một mình chị Maki là có vẻ thích thú. Chị ta lại đưa một chiếc bánh sandwich kẹp thịt bò nướng lên miệng.

"Chẹp, cũng không có gì là lạ ở thời kỳ trước chiến tranh mà. Chuyện hay xảy ra lắm."

"Em nghĩ đâu phải thế. Lúc ấy có phải thời chiến quốc đâu, nền Dân chủ Đại Chính cũng đang đi tới hồi kết rồi mà."

"Đ-Đúng thế! Đúng như Konoha nói. Sáu xác chết là việc bất bình thường. Người ta đã gây ra thứ tội lỗi gì mà để lại nhiều thi thể đến mức đây cơ chứ?"

Sau khi làm điệu bộ hớp trà sao cho trông thật thanh lịch, chị Maki mới chịu kể cho chúng tôi về vụ việc ấy.

Gần 80 năm trước, căn biệt thự sâu trong núi này là nơi tĩnh dưỡng của một tiểu thư nhà Himekura.

Ngày nọ, một học sinh ghé thăm căn nhà tách biệt này và nảy sinh mối quan hệ yêu đương với tiểu thư.

Hai người rất gắn bó với nhau nhưng rồi bạn thân của anh học trò đó tới đón nên anh ta đã bỏ tiểu thư lại và trở về.

Tiểu thư vì quá đau buồn nên đã trầm mình xuống ao tự vẫn.

"Thực ra người được gọi là tiểu thư ấy là một Miko đấy. Thế nhưng, trong ao còn có yêu quái bị phong ấn."

"Đợi đã, cái đó chị lấy từ phim hoạt hình đêm khuya hay gì đấy ạ?"

Tôi ngắt lời trong khi chị Maki đang thao thao bất tuyệt.

Lúc ở trong thị trấn, mọi người cũng nói đến miko với yêu quái này nọ rồi, nhưng mấy thứ đó quá phi lý với bộ não của tôi.

À không, ngay trước mắt tôi có một yêu quái nhai chữ rau rầu thật.

Chị Tooko phòng má ra có vẻ như đang khó chịu.

"Chẳng phải trên đời này không có yêu quái tồn tại sao. Đừng giỡn nữa!"

Tôi hết sức kiềm chế để không buông một câu sữa lưng bà chị. Cái con người này không có một chút ý thức nào bản thân chính là yêu quái hay sao.

Chị Maki vẫn tiếp tục với tư thế áp đảo như muốn khóa miệng chúng tôi lại.

"Ấy chà, nhà Himekura vốn là dòng họ sản sinh ra Miko đấy. Nhà

Himekura khởi nguồn từ một Miko xinh đẹp, cô ấy là hậu duệ của rồng và đã diệt trừ những con yêu quái làm náo loạn kinh thành, nên đã được nhà vua ban cho tước vị. Sau đó, Himekura được coi là tộc có quyền năng chi phối nước, dễ dàng trở nên giàu có. Miko xuất hiện qua các thời đại, điều khiển yêu quái, mang lại cho gia tộc sự thịnh vượng."

"Đáng ngờ quá đi mất."

Quả nhiên... Bình thường nhắc đến Miko người ta sẽ nghĩ đến hình ảnh thiêng liêng thuần khiết, nhưng điều đó hoàn toàn không hợp với chị Maki. Thà gọi là gia tộc của ma vương tôi thấy còn tin được.

Chị Maki nở nụ cười trăng tráo.

"Mà thôi đại loại là, cả tiểu thư từng sống ở biệt thự này cũng mang sức mạnh của Miko, đã phong ấn yêu quái dưới hồ và kiểm soát chúng. Nhưng cùng với cái chết của Miko, phong ấn đã được giải, lũ yêu quái nổi cơn thịnh nộ và thảm sát tất cả người làm công trong biệt thự."

"Vậy thì, bồ đang nói là kẻ tạo ra đến sáu xác chết là yêu quái ấy hả?"

"Đấy là chuyện được truyền lại trong làng. Mà Miko thực ra là tự sát, nên nói chính xác ra thì có năm cái xác thôi nhờ."

Chị Maki đột nhiên nheo mắt lại quý quyết và dài giọng ra.

"Dù sao thì tòa nhà này đã từng một lần chìm trong biển máu, không còn lấy một ai sống sót, cũng không biết được thủ phạm là ai. Nghe nói khung cảnh khi ấy rất kinh hoàng. Những đốm máu cáu lại dày đặc trên những bức tường này, một xác chết bị cắt rất sâu bằng liềm từ mặt kéo xuống cổ, một bị moi ngực ra bằng bàn cuốc, một bị súng bắn vào đầu, một gãy cổ do ngã xuống từ cầu thang và một cái xác có bọt sùi ra từ miệng."

"~~~~~!"

Mặt chị Tooko trở nên xanh lét. Hẳn là chị ấy đã tưởng tượng ra những cảnh tượng ấy một cách chân thực trong đầu.

Tôi cũng bất giác nghĩ đến xác chết bị lưỡi liềm xọc vào cổ họng và cảm giác như những thứ có trong bụng sắp sửa trào ngược ra ngoài.

Chị Maki để lộ hoàn toàn bản chất sadist của mình, vẫn gan lì tiếp tục câu chuyện.

(Bản tính cảm thấy vui thích khi thấy người khác khổ sở, có sở thích hành hạ người khác)

"Cũng trong buổi tối hôm đó, có một người dân làng đã nhìn thấy yêu quái ăn thịt tiểu thư và trời lên từ đáy hồ. Dưới ánh trăng, mái tóc dài trắng toát quần lấy cơ thể, bàn tay nắm chặt một cánh tay người bị cắt rời, máu đỏ nhỏ tong tỏng từ mặt và tóc. Đôi mắt sáng lóe lên ánh nhìn hận thù, bằng giọng nói ghê rợn vừa gọi tên một người đàn ông vừa gào thét 'Không thể tha thứ'."

"Đ-Đàn ông sao? Người yêu của tiểu thư?"

Chị Tooko e dè hỏi.

"Ừ. Có lẽ lòng hận thù trong tiểu thư đã truyền sang cả yêu quái chăng?"

"!"

"Sáng hôm sau, người ta phát hiện các xác chết trong biệt thự, người dân làng đã trông thấy điều kỳ quái đi rêu rao khắp hang cùng ngõ hẻm rằng 'Yêu quái đã ra khỏi hồ!', 'Tiểu thư nhà Himekura đã bị yêu quái ăn thịt!', 'Chắc hẳn những gia nhân cũng bị yêu quái giết hại, tuyệt đối không sai, đó là lời

nguyên!', nỗi sợ từ đó đeo bám toàn bộ ngôi làng.

Nghe nói kể cả bây giờ, yêu quái vẫn còn quanh quẩn ở tòa nhà này và quanh bờ ao đấy."

"K-Kể cả bây giờ?!"

Chị Tooko run lên cầm cập. Chị Maki nở nụ cười xấu xa.

"Phải. Mái tóc dài trắng toát bay phất phơ, mặc bộ kimono trắng, lẩm bẩm bằng giọng trầm thấp thì thào 'Ta hận...', 'Ta hận...' Qua ô cửa sổ của tòa nhà mà người ta chắc chắn là đang bị phong toả có rất nhiều người đã bắt gặp một cô gái tóc trắng, Rồi đến gần đây..."

"N-n-n-nếu mà bồ định dọa mình, chừng đó không ăn thua đâu. Câu chuyện như thế, một chút đáng sợ cũng..."

Vừa nói, bà chị vừa đảo mắt nhìn quanh đầy lo sợ.

Chị Maki điệu đà nhún vai.

"Mình chẳng nghĩ đến việc dọa dẫm gì cả. Đảng này cũng đang khốn đốn đây. Nhà mình muốn san núi để xây nhà máy, nhưng dân cư quanh đây cực lực phản đối với lí do làm thế sẽ bị nguyên rủa. Rắc rối cũng lâu rồi, kế hoạch phát triển đi vào chi tiết, lúc thì xảy ra hỏa hoạn, lúc thì có người bị thương, nên bây giờ, hễ có chuyện gì hơi xấu một tí thôi cũng được cho là do yêu quái. Chuyện bà cố của quản đốc công trường tạ thế năm 99 tuổi, chuyện vợ của con trai ông ta ngoại tình rồi bỏ đi, rồi đến chuyện con mèo của trưởng làng sinh chín con mèo con cũng bị họ cho là nguyên ám, không thể nào chịu được."

Vừa nói vừa tỏ thái độ "tôi đang phát ngán đến tận cổ rồi đây," khoe miệng của chị ta nhếch lên. Bờ môi quyến rũ hé ra, đôi mắt cứng rắn sáng lên

đầy mạnh mẽ.

"Chính, vì, thế, để chứng minh rằng không có chuyện nguyên rửa gì ở đây cả, mình thay mặt ông nội tới nơi này. Mình, với tư cách một người con của gia tộc Himekura, tại căn nhà đã xảy ra thảm kịch, gọi bạn bè tới chơi bởi vui vẻ với nhau không thương tích không bệnh tật gì sẽ là hình ảnh tích cực với người dân, đúng không nào. Một kỳ nghỉ hè ý nghĩa hơn nhiều so với đi làm công tác xã giao ở Nice còn gì. Nếu mọi chuyện tốt đẹp còn làm ông mang ơn mình nữa. Không tồi chút nào."

Đó là lí do chị Maki mò đến tận nơi thâm sơn cùng cốc này à...

Chị Tooko vẫn phòng hai má, liếc lên nhìn chị Maki đầy nghi hoặc.

"Mọi người trong biệt thự đều tỏ vẻ lo sợ là vì chuyện đó hả?"

Có vẻ chị Tooko cũng đã nhận ra không khí khác thường trong căn nhà. Mà thật ra, rõ ràng đến nhường ấy thì đương nhiên là bất kỳ ai cũng sẽ thấy lạ thôi.

Chị Maki tỉnh bơ trả lời như không.

"Chắc vậy đó. Hẳn mọi người nghĩ vụ việc hồi ấy mà lặp lại thì lần này chính mình sẽ 'Bị yêu quái ăn mất thôi~' nhỉ."

"Đừng có chuyện gì cũng đổ lỗi cho yêu quái. Và ma cũng không tồn tại trên đời đâu."

Mặt chị Tooko đỏ lừ và bà chị kiên quyết chính kiến của mình.

"Ồ vậy à, mình nghĩ ma mà có thật đi nữa cũng đâu có lạ lắm."

"Không có! T~~~~tuyệt đối không có!"

Thật ra là nếu chúng tồn tại thật, chị sẽ khổ vì sợ chứ gì.

Với ánh mắt như một con thú ăn thịt đang truy đuổi con mồi, chị Maki mỉm cười đầy ẩn ý.

Dự cảm không lành khiến sống lưng tôi lạnh toát.

"Phải. Đã vậy, một 'cô gái văn chương' như bồ sao không thử giải đáp chân tướng vụ việc này?"

Chị Maki khôn khéo đến mức làm người khác ghê sợ, chị ấy chìa ra một cuốn sổ nhật ký về phía chị Tooko, vẫn còn đang tròn tròn hai mắt.

"Chị thật lòng muốn điều tra một vụ án xảy ra từ gần 80 năm trước sao? Chắc chắn chị bị dắt mũi rồi đấy. Nói chính xác chị là một yêu quái đang bị lợi dụng".

Ôm ghì cuốn sổ nhật ký với những trang giấy ố vàng vào ngực, chị Tooko sững sía.

"Đã bảo chị không phải yêu quái!"

Hai đứa tôi bước đi trên hành lang mát mẻ dễ chịu. Điều bộ hờn dỗi thái quá thế kia có khác gì một đứa nhóc đâu.

"K-không phải chị nhận nó để phục hồi danh dự của yêu quái hay là bị Maki gài bẫy đâu nhé! Nếu chị từ chối lúc đó, không phải trông sẽ giống như chị sợ ma à?"

Tôi bị thôi thúc bởi ham muốn nói phớt ra cho bà chị rằng đó chính là một chiêu khích bác hoàn hảo dành cho chị đấy, nhưng mà đằng nào cũng vô ích nên đành ngậm ngùi bỏ cuộc.

"À thế ạ? Thế thì chị cố lên, làm sao để không bị ma nguyên rửa ấy. Em đi

ngủ."

Tôi không muốn dính dáng vào nên nhanh chóng bước về phòng.

Cách khoảng 30cm phía sau tôi, chị Tooko như một chú vịt con lạch bạch bám theo.

"Phòng chị Tooko ở phía kia cơ mà".

"À, ừ... thì..."

Chị ấy rón rén nắm lấy tay áo cộc của tôi, gương mặt như sắp khóc.

"Không phải chị sợ ở một mình đâu. Ma quỷ chỉ là chuyện mê tín thôi nên chị không thấy có vấn đề gì cả... Chị cũng không nghĩ yêu quái đều làm chuyện xấu... Thực sự là không sao hết, có điều..."

Sau khi mặt đỏ như gấc và biện bạch nọ kia một hồi, bà chị chìa cuốn nhật ký ra và cười van vãn.

"Nhật ký của vị tiểu thư nhà Himekura này viết theo lối cổ nên khó đọc, chị sẽ dịch sang ngôn ngữ hiện đại cho. Nhé? Konoha cũng muốn nghe đúng không? Nên chị sang phòng em cũng được đúng không?"

... Về cơ bản, tôi vẫn là con trai.

Chị Tooko tự ý bám theo đến tận phòng, vắt chân ngồi thụp lên giường. Chiếc giường rộng thênh thang có màn buông như dành cho một ông hoàng, xét về không gian thì tuyệt nhiên không thiếu, nhưng vấn đề không nằm ở đó. Tôi đã thay pyjama, tắt đèn và vùi mình trong chăn. Thế là bà chị cũng khoác lên vai cái chăn chuẩn bị sẵn, mà tôi cũng chẳng biết chị ấy lôi nó ra từ xó xỉnh nào, ngồi yên vị ở cạnh gối của tôi, bắt đầu đọc cuốn nhật ký nhờ ánh sáng của cây đèn bàn.

Một người con gái đến tuổi sắp lấy chồng được rồi mà vẫn không có ý thức cảnh giác cỡ này thì bảo tôi phải nghĩ thế nào đây.

Ở khoảng cách nghe được cả từng nhịp thở, bím tóc đuôi sam của chị Tooko phất phơ trước mắt... mùi hương ngòn ngọt của dầu gội thoảng qua... có sai lầm gì xảy ra thì chị tính sao!

Mà nói thật, tôi ngỡ ngàng chín người khi nhận thấy mình lúc này giống y chang một đứa bé con nghe mẹ kể chuyện bằng sách tranh trước giờ đi ngủ.

Mặt tôi nóng bừng, tai cứ nhồn nhột, tim đập loạn nhịp liên hồi.

Cùng với hương hoa nhẹ nhàng, thứ giọng trong veo ngọt lịm đang rót xuống từ phía trên đầu.

"... Sách phụ thân gửi từ Tokyo đã tới. Khi lật qua các trang giấy, tôi thấy có chữ của phụ thân ghi ở đó. Nét chữ của phụ thân đẹp đẽ và rất có phẩm chất, nét chữ mang sức mạnh của một người đàn ông chân chính. Khi chăm chú ngắm nhìn, trái tim tôi tràn đầy cảm xúc vui sướng và bồi hồi mong nhớ.

Phụ thân, mẫu thân, các em trai, em gái, đều đang mạnh khỏe chứ. Dù mỗi khi sách đến như thế này, tôi luôn vui mừng và hạnh phúc không tả nổi, nhưng sự yêu thương và nhung nhớ dành cho gia đình cũng theo đó mà đầy lên, khiến tôi chực trào nước mắt. Hai, ba ngày thôi cũng được, không, một ngày, thậm chí nửa ngày cũng được, tôi muốn được trở về nhà ở Tokyo.

Nhưng, tôi phải chịu đựng thôi. Vì tôi còn lời hứa với phụ thân."

"Hôm nay, cuốn sách phụ thân gửi cho tôi là Dạ xoa hoàng kim của Ozaki Kouyou, Takekurabe của Higuchi Ichiyou và Ca hành đăng của Izumi Kyouka. Kyouka là tác giả tôi vô cùng mến mộ, nên tôi vui lắm. Kyouka cũng là đệ tử của Kouyou nữa."

"Tôi đọc suốt một ngày, từng từ từng từ của Kyouka như những viên đá quý. Ở cảnh Omie múa, tôi có cảm giác mình cũng được bao bọc trong bảy sắc cầu vồng, tâm hồn cũng được đưa cao lên đến tận trời xanh vậy."

"Tôi muốn được thử yêu một lần, như những cô gái xuất hiện trong tiểu thuyết của Kyouka ấy. Sâu sắc, dịu hiền và cao cả. Một tình yêu dù đau khổ nhưng trong sáng không vấy bẩn."

Cô tiểu thư viết quyển nhật ký này không phải là thứ gì ghê gớm như một Miko, tôi chỉ thấy cô ấy là một cô gái bình thường, rất yêu sách, ôm nỗi nhớ gia đình đang ở nơi xa và ước ao về một tình yêu như trong truyện kể.

Cách mà cô ấy hào hứng kể lại cảm nghĩ của mình đối với mỗi cuốn sách vừa đọc xong, thật khiến tôi cảm giác có gì đó giống với chị Tooko vậy.

Lại còn nghe qua giọng đọc của chị Tooko nữa nên hai hình ảnh ấy càng chồng lên nhau Trong trạng thái bắt đầu gật gà gật gù, tiểu thư nhà Himekura trong não bộ của tôi không phải chị Maki mà lại hóa thành hình ảnh của chị Tooko.

Một cô gái mảnh mai trắng trẻo với mái tóc dài, trân trọng ôm vào lòng cuốn sách người cha gửi đến, trong suốt cả giờ cơm nhắp nhồm không yên vì không sao kiềm chế được mong muốn nhanh chóng được đọc nó.

Một "cô gái văn chương" với đôi mắt lúc nào cũng như đang nhìn vào một giấc mơ, ngày qua ngày, mãi mê lật giở các trang sách, hòa chung nhịp thở với mỗi câu chuyện tình yêu hay phiêu lưu mạo hiểm được viết trong đó. Cô ấy sẽ giở đi giở lại đoạn văn yêu thích của mình, tưởng như đang lần nó trên đầu lười, đọc nó lên thành lời, học thuộc lòng, rồi sau đó lại thần thơ mơ mộng...

"Tôi đã thưởng thức một cuốn sách tuyệt đẹp đến mức choáng ngợp. Sách

phụ thân gửi, cuốn nào cũng rất tuyệt vời, nhưng cuốn này đặc biệt khiến tôi phải trầm trồ. Muôn sắc hoa màu đỏ son, màu hồng đào, màu xanh của nước, màu tím được thêu dệt lên trang giấy bằng chỉ vàng chỉ bạc, mặt giấy tạo cảm giác trơn bóng khi chạm tay vào, và trên đó, những con chữ được ghi bằng nét bút vô cùng uyển chuyển. Rốt cuộc vị nào đã tạo nên được cuốn sách như thế này?

Câu chuyện được viết trong đó là Hồ dạ xoa càng khiến tôi vui hơn nữa. Tôi có cảm giác đây là cuốn sách đặc biệt được dành riêng cho thân mình."

(Yashagaike trên thực tế là tên một hồ thuộc tỉnh Fukui. Được lấy làm tiêu đề một tác phẩm của Izumi Kyouka, phát hành năm 1913)

"Tôi đã đọc Hồ dạ xoa hơn mười lần. Tôi cảm nhận được sự ngọt ngào đẹp đẽ vượt bậc, hơn hẳn những lần đọc trước đây. Giờ đây, trong các tác phẩm của Izumi Kyouka, tôi thích Hồ dạ xoa nhất, hơn cả Ca hành đăng, hơn cả Mê cung cỏ, hơn cả Chiêu diệp cuồng ngôn. Yuri xuất hiện trong câu chuyện ấy có cùng tên gọi với tôi.

Tên tôi cũng là Yuri. Thế nên, phải chăng, cuốn sách này đến với tôi như một sự an bài của số mệnh."

"Tôi cùng Chiro lén lén ra ngoài từ cửa sau, đi dạo đến bờ hồ.

Cái hồ này ban đêm có yêu quái rất đáng sợ nhưng ban ngày lại rất đẹp. Chiro cũng vô cùng khoái chí.

Tự dưng tôi nghĩ đến việc đặt cho yêu quái cái tên Bạch Tuyết. Vì trong Hồ dạ xoa cũng có yêu quái Bạch Tuyết sống trong hồ xuất hiện mà.

Nếu làm thế có thể tôi không phải tiếp tục sợ hãi đến thế này mỗi khi nghĩ về yêu quái màu trắng đó.

Bạch Tuyết trong Hồ dạ xoa đã vì Yuri mà ngoan ngoãn giữ lời hứa của mình. Nhờ nghe bài hát của Yuri mà có thể vơi bớt nỗi buồn."

Bạch Tuyết... Yêu quái... Lễ nào yêu quái thực sự có thật sao... Giống như chị Tooko, một yêu quái mang dáng dấp con người... Một cô gái bí ẩn... đã bị phong ấn... trong hồ sao?

Cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp và giọng nói dịu dàng, ý thức tôi dần trôi về nơi xa xôi vô định.

Cái ao mà tôi chưa có dịp thấy, hiện lên bỗng bồng bềnh trong đầu như ảo ảnh, ở đó những đốm sáng bé nhỏ nhảy múa thấp thoáng như vô vàn đom đóm, một tiếng hát kỳ lạ vang lên, nghe giống như bài hát ru con vậy.

Đầm lầy nhỏ bên kia có rân,

Có rân,

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước,

Chân mang giày vàng,

Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia,

Vừa nói,

Ánh sáng trắng yếu ớt xuyên vào qua khe hở của rèm. Trong phòng vẫn còn tối, các đường nét đều nhòe đi mờ ảo.

Ngay trước khi màn đêm khép lại hoàn toàn, đó chính là khoảnh khắc ranh giới giao thoa giữa mộng ảo và hiện thực...

Thế nên những gì tôi nhìn thấy lúc này, có lẽ chỉ là một giấc mơ.

Gương mặt trắng xanh của chị Tooko, đôi mắt sụp xuống của chị ấy, chị ấy đang nhìn xuống tôi.

Đôi mắt nhìn chăm chú, ứa nước mắt đau buồn.

Bím tóc đuôi sam đã bị lỏng ra cọ cọ vào má tôi, bàn tay trắng muốt lạnh toát nhẹ nhàng hất chúng ra không gây một tiếng động.

Nửa chạm nửa không... dịu dàng nhẹ nhàng như thế...

Đôi tai mơ màng của tôi nghe thấy tiếng thì thầm nhỏ bé, ngắt quãng.

"Này... Sau đây... Còn có thể ở... bao lâu nữa nhỉ..."

Chị Tooko đang nói gì vậy.

Tại sao chị ấy lại nhìn tôi với gương mặt không phòng bị và buồn đau đến thế này.

Trên đùi, cuốn nhật ký của tiểu thư vẫn mở nguyên ở trang cuối.

Từ đó, một cánh hoa màu đỏ rơi ra.

Đó là, hoa cẩm chướng...

Trong mùi hương ngòn ngọt ấy, mi mắt tôi khép lại lần nữa.

Khi tôi ngồi dậy khỏi giường, bên ngoài tấm rèm trời đã sáng hẳn.

Trên bậc cửa sổ, chim chóc lạnh lót hót ca.

Tôi giật mình nhìn quanh.

Không thấy chị Tooko đâu cả.

Cả trên giường hay bất cứ chỗ nào trong phòng đều không thấy bóng dáng chị ấy.

Bằng chứng cho việc thực sự tối qua chị ấy đã ở đây là tấm chăn chị ấy khoác lên người đã được gấp gọn và đặt ở mép giường. Cuốn nhật ký không còn ở đó.

Tôi sờ thử vào tấm chăn và biết rằng nó đã lạnh. Chị Tooko đi đâu rồi.

Nhớ lại ánh mắt rầu rĩ và giọng nói đứt quãng tôi nghe được trong trạng thái mơ hồ, khi tâm trí như bị che phủ bởi một lớp sương mù lúc bình minh, lồng ngực tôi bỗng xáo động, không sao bình tĩnh được.

Đó có phải là mơ không? Tỉnh dậy và không thấy chị Tooko đâu khiến đầu tôi nóng ran lên bởi nỗi bất an không thể kiềm chế.

Cảm giác nóng ruột đến mức gần như là bức bối đeo bám tôi khi tôi thay quần áo và vội vã ra khỏi phòng.

Tại sao người đó cứ tự tiện đến, rồi tự tiện biến mất như vậy ?

Mà không, có thể chỉ là đi toilet thôi, vốn dĩ nếu chị Tooko quay về phòng chị ấy trong đêm thì tôi cũng chẳng có lí do gì để mà vặn vẹo... A... Tôi cuống cả lên như thế này là vì cái gì hả trời.

Tôi thử gõ cửa phòng chị Tooko nhưng không có tiếng trả lời. Thử mở cửa thì bên trong cũng trống không.

Khung cảnh đó giáng cho tôi một đòn chí mạng, mồ hôi lạnh bất chợt toát ra, đúng lúc đó một giọng nói lạnh lẽo cất lên từ phía sau.

"Nếu anh tìm chị Tooko thì chị ấy đang ở phòng đọc sách đấy."

Tôi quay người lại và thấy Uotani đang gườm gườm nhìn tôi bằng đôi mắt

to đây khiến trách.

"Chị Tooko cứ thần thờ suốt. Có phải anh đã làm gì chị ấy không?"

"Anh đâu có làm gì!"

Tôi trả lời mà thấy lòng náo loạn.

Quả là chuyện tối qua không phải ảo ảnh sao? Có chuyện gì với chị Tooko sao?

"Phòng đọc sách ở đâu thế?"

"... Hướng này."

Sau khi nheo mắt đầy nghi ngờ, Uotani hất mái tóc buộc hai bên, bước đi với bộ mặt lạnh tanh.

Tôi đi theo sau Uotani. Cô bé cứ thế bước đi mà không nói lời nào.

"....."

"....."

Chúng tôi đi đến góc phía Tây của tầng một, Uotani dừng lại trước cánh cửa rồi đưa tay lên gõ.

"Vâng, vâng ~. Mời vào."

Từ bên trong có tiếng chị Tooko trả lời nhẹ bằng.

Ừa?

Uotani mở cửa cùng với một tiếng rít ken két gai người.

Trong phòng thoảng mùi thảo dược phơi khô chỉ có một cửa sổ nhỏ với hàng rào mắt cáo, không khí lạnh lẽo tưởng chừng thời gian đã ngừng trôi.

Dù cửa sổ để mở nhưng không có gió thổi vào, tường của căn phòng rộng rãi này bị chôn vùi bởi các giá sách và trên đó chật ních toàn là sách cũ. Giá sách vươn cao chạm đến trần nhà và được dính theo những cầu thang bằng gỗ.

Chị Tooko ngồi trên chiếc ghế dài cũ đã ngả màu, nếp váy vải cotton trắng trải rộng bồng bềnh, đang đọc một cuốn sách đặt mở trên đầu gối. Trên chiếc bàn chân mèo cũng chông chênh không biết bao nhiêu là sách.

Chị ấy đã thay đồ chải đầu gọn ghẽ. Bím tóc đuôi sam buông thông trải trên váy.

Bộ dạng ấy, hòa chung vào với hăng hà sa số sách cũ, như một cánh hoa trắng tinh khôi...

Đẹp dễ, dịu hiền, chiếm trọn ánh nhìn người đối diện...

Trong một khoảnh khắc, tôi có cảm giác người đang ở đó không phải chị Tooko mà là một ai đó tôi không hề quen biết.

Bím tóc đuôi sam đung đưa, chị ấy chậm chậm ngẩng mặt lên.

Tôi đứng ngây người sững sờ. Giây phút con người đen láy trong veo ấy bắt gặp ánh mắt tôi, một thứ ánh sáng mềm mại yêu kiều khóa lấp đôi mắt đó, bờ môi mở ra như một nụ hoa hé nở.

"Chào buổi sáng, Konoha."

Uotani cúi chào chị Tooko với phong thái rất lịch sự rồi đi khỏi.

Tôi vẫn đứng nguyên ở lối vào, đăm đăm nhìn nụ cười như hoa nở trên

gương mặt chị Tooko, ngỡ như mình đang nằm mơ vậy.

"Sao thế, Konoha? Sao ngấn ra thế, vẫn thiếu ngủ à? Hôm qua em ngủ trước chị, mặc cho chị có bịt mũi hay cù vào gáy em cũng chẳng thêm dậy cơ mà."

"Chị làm mấy trò đó hả?!"

"Ừ, nhưng em chẳng chịu mở mắt ra tí nào luôn. Konoha ngủ say quá mức đấy. Nếu mà cứ như thế đến lúc đi tham quan em sẽ bị bạn cùng phòng vẽ bậy mấy chữ xấu hổ lên mặt mất thôi."

"..."

Chị Tooko khúc khích cười khi nhìn tôi ôm đầu rên rỉ. Rồi chị ấy nói:

"À, Konoha, cuốn Tonio Kroger mà em tặng, sáng nay chị đã ăn rồi. Quả nhiên Thomas Mann ngon tuyệt~. Ngay từ sáng chị đã được đắm chìm trong những xúc cảm đầy tính triết học rồi."

Trông dáng vẻ kể chuyện vô tư như vậy không tài nào hình dung ra biểu cảm buồn rầu lúc bình minh của chị ấy. Nói thế thì không phải tôi đã nhìn nhầm sao? Cả lời nói của Uotani rằng bà chị "trông thần thờ", biết đâu cũng chỉ vì đang đói bụng.

Phải, chắc chắn là vậy rồi.

Hối tiếc vì bản thân đã cuống lên chẳng vì cái gì, tôi thô bạo đóng sầm cửa lại.

"Sao thế, chị trông em như đang bức tức chuyện gì ấy."

"Chị tưởng tượng đấy. Chị Tooko đã thức suốt đêm à?"

"Ừ!"

"VẬY MÀ TRÔNG VẼN KHỎE KHOẢN GHÊ."

"CHỊ QUEN THỨC TRẮNG ĐÊM RỒI. ĐẶC BIỆT LÀ TRƯỚC KHI KIỂM TRA."

Chị Tooko "e hèm" một cái và ưỡn ngực ra. Chẳng hiểu sao nhưng tôi thấy thật là cáu tiết.

"THẾ THÌ CHỊ CŨNG ĐỌC ĐƯỢC ĐẾN CUỐI QUYỂN NHẬT KÝ RỒI NHỈ."

Dù chỉ thoáng qua nhưng dường như nụ cười trên gương mặt nhỏ nhắn vừa biến mất.

"Ừ... PHẢI."

Ừ? ĐÚNG LÀ HƠI YẾU ỚT PHẢI KHÔNG NHỈ...

Khi tôi vừa nghĩ thế, chị Tooko bèn đứng dậy, hai tay dang rộng và cười toe toét.

"NHÌN NÀY, ĐÂY LÀ CĂN PHÒNG CHỨA NHỮNG CUỐN SÁCH MÀ TIỂU THƯ ĐÃ VIẾT TRONG NHẬT KÝ Đấy. CỨ NHƯ LÀ THẾ GIỚI TRONG MƠ VẬY. ĐẦY SƠN HÀO HẢI VỊ! THẬT TUYỆT VỜI! Aa, NHƯNG GIẤY ĐÃ CŨ NÊN KHÔNG THỂ ĂN ĐƯỢC VÌ QUÁ HẠN SỬ DỤNG MẤT RỒI, ĐÁNG TIẾC KHÔNG CHỊU ĐƯỢC ẤY!"

Thở dài náo nức, bà chị đi vòng quanh men theo những giá sách, nhìn chăm chăm vào gáy từng quyển từng quyển một với nét mặt đầy yêu thương.

Tiểu thư yêu sách nhà Himekura... Đôi mắt cô ấy cũng ngời sáng lấp lánh mỗi khi chạm tay vào sách và lật giở từng trang như thế này sao? Một cô gái rất bình thường như thế, đã trầm mình xuống hồ vì thất tình...

"ĐÂY LÀ CUỐN SÁCH MÀ NGƯỜI CHA Ở TOKYO ĐÃ GỬI ĐẾN CHO CON GÁI. ĐỐI VỚI

cô ấy mà nói, sách chính là hiện thân của tình yêu mà cha dành cho mình."

Vừa nói, chị ấy vừa rút ra một cuốn sách và lật mở những trang giấy ngả màu.

"Gửi con gái của ta..."

Thì thầm bằng giọng đượm buồn, chị ấy giơ về phía tôi cuốn sách với những trang giấy vẫn để mở nguyên.

"Gửi con gái của ta". Tôi hiểu rằng đó là những dòng chữ mà người cha viết dành tặng cô con gái nhỏ đang phải sống cô đơn nơi núi sâu heo hút.

"Toàn bộ những cuốn sách chị đã xem đều có chung câu văn ấy. Có lẽ chúng xuất hiện trong tất cả sách tại căn phòng này."

Đâu đó trong ánh mắt chị Tooko phảng phất nỗi buồn, sau đó, chị ấy nói bằng giọng dịu dàng.

"Cô ấy bị cấm ra ngoài. Cho nên những cuốn sách mà bố cô ấy gửi tới được xem như nguồn vui duy nhất. Hẳn là mỗi lần sách tới, cô ấy đều vui mừng, vùi mình vào thế giới của những câu chuyện mà quên cả thời gian.

Tác giả mà Yuri ưa thích là Izumi Kyouka. Quyển sách mà Konoha đang cầm cũng là tác phẩm của Kyouka đấy."

Tôi lật lại bìa ra xem thì ở đó có ghi tên Izumi Kyouka và tiêu đề Mê cung cỏ.

Chị Tooko bắt đầu hào hứng kể.

"Izumi Kyouka sinh năm 1873, là một tác giả đã liên tiếp xuất bản tác phẩm trải qua ba thời đại Minh Trị, Đại Chính, Chiêu Hòa. Có sự đồng cảm sâu sắc với những tác giả theo dòng văn học quái dị thời kỳ Edo như Ueda

Akinari, ông là người tạo lập phong cách sáng tác mộng tưởng hình thành từ những áng văn lãng mạn thần bí, được ghi lại bằng phương pháp thể hiện hán tự độc đáo và sử dụng ký tự phiên âm. Bên cạnh đó, số lượng tác phẩm lấy thể giới của những kỹ nữ làm đề tài cũng không hề ít. Không chỉ độc giả mà ngay trong giới tác giả cũng có rất nhiều người hâm mộ ông, Akutagawa Ryuunosuke đã viết một lời giới thiệu đầy mãnh liệt dành cho Kyouka toàn tập, Mishima Yukio và Kawabata Yasunari cũng được cho là đã chịu ảnh hưởng của Kyouka.

Những câu chuyện do Kyouka khắc họa cứ như là rượu tạo thành từ hoa vậy! Những bông cúc đại đàng yêu, hoa anh thảo thần bí, sơn chi tử đẹp mê hồn, hoa kim ngân trang nghiêm, hoa mộc vàng kim nở bung đầy kiêu hãnh.

Trong lúc vừa say sưa trong hương thơm của các loài hoa, vừa nếm thử từng chút từng chút một thứ chất lỏng trong suốt sáng lấp lánh ấy, chân như mềm nhũn ra, mắt hoa lên, bản thân không còn biết mình đang đứng ở đâu nữa. Ta như bị nuốt chửng bởi trăm hoa đua sắc, lý trí bị che mờ bởi hương vị lan ra trên đầu lưỡi."

Hai má ửng đỏ, chị Tooko hít một hơi thật sâu.

Bộ dạng đó giống người đang say thật.

"Cao nguyên thánh kể về trải nghiệm kỳ lạ của nhà sư gặp gỡ một mỹ nữ sống sâu trong núi. Thông qua kỹ năng sáng tạo và những áng văn hoa mỹ, Ca Hành Đăng cho ta thấy khoảnh khắc tối thượng được gắn kết với vận mệnh làm ta phải nín thở... Cả cuốn Mê cung cỏ mà Konoha đang cầm cũng là một kiệt tác mà Kyouka đã thể hiện điều luyện một vẻ đẹp ma mị gần như tới ngưỡng nguy hiểm. Có thể nói lời thoại của nhân vật chính Hagoshi Akira là thứ biểu đạt cho chính tác phẩm của Kyouka đấy."

Nói rồi, chị ấy nhẹ cup mắt xuống, thì thầm như đang hát.

"Dù là mơ, dù là thực, hay là ảo ảnh... Dường như mắt thấy được, mà lại chẳng thể nói thành lời... Và rồi, dịu dàng, thương nhớ, bi ai, tình nghĩa, yêu thương chất chứa, nở ra. Chưa hết, sự trong trẻo, mát lạnh, cơn rùng mình, như xé rách lồng ngực, thứ đó, như rơi vào mê đắm... Để làm ví dụ, đó là cảm giác giống như trước khi ra đời, ở trong bụng mẹ và rồi sau đó, nhìn vào bầu ngực của người mẹ xinh đẹp trong khi ngậm dòng sữa tinh khiết thơm tho."

Chị Tooko mở mắt, tựa như một người vừa quay về từ một thế giới khác, thần người ra, mắt rưng rưng như có nước.

Và tôi cũng giống thế, bị hút vào giọng điệu và ngôn từ của chị Tooko, cảm giác như mình vừa chu du đến thế giới mộng ảo. Khi tôi nhận ra thì lòng bàn tay và trán đã đầm mồ hôi.

Chị Tooko vươn bàn tay trắng trẻo, rút lấy một cuốn từ chồng sách chất đống trên bàn.

Lần này chị ấy không lật ra mà để nguyên như vậy.

"... Cô ấy, độc giả trung thành của Kyouka, yêu thích một tác phẩm đặc biệt trong số các tác phẩm của ông, là Hồ dạ xoa, vở kịch có mặt nhân vật nữ cùng tên với mình."

"Cuốn sách tuyệt đẹp" được viết trong nhật ký...

Trải qua năm tháng nên đã có đôi chỗ ố màu, nhưng cuốn sách được chế tác thủ công với những đóa hoa được thêu trên bìa, hình như vẫn toả ra những tia sáng lấp lánh mờ nhạt trong lòng chị Tooko.

Chị Tooko diễn giải cho tôi nội dung của Hồ dạ xoa.

"Ở Kotohikidani thuộc Echizen, có hai vợ chồng là Akira và Yuri sinh sống. Mùa hè một năm trước, Akira đến Kotohikidani, nghe được câu chuyện

liên quan đến Hồ dạ xoa từ một người gác tháp chuông già.

Xa xưa, khi thần rồng bị phong ấn trong hồ, đã cam kết sẽ không gây ra lũ lụt thêm lần nào nữa.

Để gọi nhắc lời giao ước đó, một ngày phải gióng chuông ba lần.

Chỉ cần một lần quên gióng chuông thôi giao ước sẽ không còn, thần rồng sẽ được giải phóng, mọi thứ sẽ bị nhấn chìm xuống đáy nước.

Rồi ông già mất đi, để bảo vệ Yuri đang sống trong làng, Akira ở lại Kotohikidani với tư cách người gác tháp chuông mới và trở thành chồng của Yuri. Thế nhưng, hạn hán tiếp tục kéo dài, người trong làng định dùng Yuri làm vật hi sinh, vì lẽ đó mà Yuri chết đi, Akira ngừng không đánh chuông nữa. Ngay lập tức lũ tràn về, nuốt trọn cả ngôi làng."

"Trong nhật ký, cái tên Bạch Tuyết đã xuất hiện nhỉ. Cô ấy còn viết đó thực sự là yêu quái."

Chị Tooko trả lời.

"Bạch Tuyết là công chúa của thần rồng bị phong ấn trong hồ. Cô ấy khao khát đi gặp người yêu đang sống ở một cái hồ khác nhưng bị trói buộc bởi lời hứa kéo dài từ đời tổ tiên nên không thể rời xa cái hồ của mình.

Giận dữ vì điều đó, để phá bỏ cam kết, cô ấy đã ra lệnh cho những yêu quái dưới trướng mình đi đánh đổ cái chuông. Nhưng rồi nghe thấy Yuri hát đợi Akira về, Bạch Tuyết liền từ bỏ ý định. Sự tồn tại của Yuri cũng giống như Miko vậy."

"Chuyện đó giống với hoàn cảnh của Himekura Yuri phải không ạ? Có yêu quái, có Miko, có người đàn ông từ nơi khác đến."

"Phải... Vì vậy Yuri cảm thấy đồng cảm hơn thầy với câu chuyện này. Ngoài ra, Hồ dạ xoa còn có một yếu tố rất quan trọng để trở thành cuốn sách 'đặc biệt' đối với Yuri. Chắc chắn chuyện Yuri đem lòng yêu cậu học trò ghé qua biệt thự là sau khi Yuri có được cuốn Hồ dạ xoa trong tay."

Giọng nói dịu dàng đến mức ngọt ngào vang lên trong căn phòng mà thời gian đã dừng trôi.

Hình ảnh Himekura Yuri đang chồm lên chị Tooko.

"Ý chị là sao?"

Ánh mắt trong veo của chị Tooko lạnh lùng nhìn tôi chăm chú. Balon đang sửa ở đằng xa. Những hạt bụi nhỏ nhảy múa trong luồng ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ.

"Người học trò đến biệt thự là để tìm cuốn sách kỉ vật của mẹ mình. Đó chính là cuốn sách này. Cuốn sách do Kyouka viết ra đã kéo hai người họ lại với nhau."

Chuyện đó cũng được viết trong nhật ký à?

Chị Tooko cụp hàng mi xuống, sau đó lại hướng ánh mắt vào tôi, thông báo bằng giọng cứng nhắc.

"Người học trò tới tìm sách có tên là Akira."

"!"

Sự trùng khớp giống như trong truyện làm tôi nín thở.

Cô gái ở trong biệt thự là Yuri.

Chàng trai tìm đến là Akira.

Trước hết phải nói rõ rằng chuyện này vốn không thể xảy ra trong thực tế. Thế mà lại có thể thực sự xảy ra...

Hai con người chỉ cần gặp gỡ là chắc chắn sẽ yêu nhau, họ cần phải gặp nhau và cuối cùng đã thật sự gặp mặt. Khi biết được tên của nhau, không biết hình ảnh phản chiếu của Yuri trong mắt Akira và của Akira trong mắt Yuri đã hiện lên như thế nào.

Dám chắc rằng ít nhất là từ phía Yuri, cô ấy không thể ngăn mình yêu Akira được.

Trước mắt Yuri, người con gái ngưỡng mộ tình yêu và nhân vật nữ của Kyouka, người thanh niên mang cái tên đặc biệt "Akira" đã xuất hiện. Có vẻ như Yuri đã luôn ôm ấp hình bóng của anh ngay từ trước khi hai người gặp gỡ.

"... Trong truyện của Kyouka, có rất nhiều cặp trai gái rơi vào lưới tình ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ một khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, cảnh sắc xung quanh thay đổi, ý nghĩa cuộc sống của họ thay đổi, tâm hồn ràng buộc với tâm hồn... Hẳn là cả Yuri và Akira đều đã yêu theo cách đó."

Dù giọng kể chuyện nhẹ nhàng, nhưng có nỗi u sầu thâm kín ẩn đâu đó trong đôi mắt của chị Tooko.

Phải, câu chuyện này không kết thúc có hậu. Akira đã bỏ Yuri lại, Yuri trầm mình xuống ao và chết.

"Nè, Konoha. Câu chuyện của hai người họ tuy giống Hồ dạ xoa thật đấy, nhưng có cả phần trùng với Mê cung cỏ nữa."

Tôi nhìn xuống cuốn sách đang kẹp ở cánh tay.

"Cuốn này ạ?"

"Ừ. Đầu tiên là tên của nhân vật chính. Hagiwara Akira của Hồ dạ xoa và Hagoshi Akira của Mê cung cỏ. Dù chữ viết khác nhau, nhưng cả hai đều đọc là Akira cả.

Hagiwara Akira trong khi đi khắp nơi hỏi thăm về những câu chuyện được lưu truyền ở nhiều nước khác nhau đã đến Kotohikitani... Còn Hagoshi Akira vì ước mong được một lần nữa nghe lại bài đồng dao mà người mẹ đã mất từng hát cho mình nghe nên bắt đầu một cuộc hành trình, đến Akiya yashiki bị nguyên rủa và gặp rất nhiều thứ quái dị."

(Temari Uta: Bài hát các bé gái hát khi chơi Temari. Temari là món đồ chơi có hình dạng một quả bóng, với hoa văn sặc sỡ)

Quả là giống với Akira xuất hiện ở biệt thự mong tìm lại kỷ vật của mẹ.

Ừa?

Tôi nghĩ lại chuyện khi mình mới đến đây và cảm giác như đã bị lừa.

"Đây là chuyện quan trọng nên hãy truyền đạt lại mà không mắc sai sót nào nhé."

Câu mà chú Takamizawa đã bắt tôi nói. Cái đó, có khi nào...

"Sao thế Konoha? Sao bỗng dưng sắc mặt của em kỳ vậy?"

Tôi thử nói thẳng với chị Tooko những lời tôi đã nói khi vừa dừng chân trước căn nhà này.

"... Tôi tên là Inoue Konoha đến từ Tokyo. Học sinh lớp 11 học viện Seijou. Tôi ghé qua vì nghe nói ở đây có thứ mà tôi đang tìm kiếm, xin hỏi chủ nhân có nhà không?"

Chị Tooko mở tròn hai mắt.

"Cái đó, giống hệt lời của Akira khi tới đây! Trong nhật ký có ghi đấy.

Yuri đã lén nghe đoạn đối thoại giữa Akira với bác quản gia từ sau một gốc cây! Sau đó cô ấy bước ra và nói 'Tôi chính là chủ nhân đây'."

Tôi có cảm giác như có một bàn tay lạnh ngắt đang bóp lấy trái tim mình.

Quả nhiên câu nói đó có ý nghĩa...

Chị Tooko hưng phấn hết sức, tay vẫn ôm cuốn Hồ dạ xoa, dáng điệu bận rộn đi đi lại lại.

"A, đủ rồi, chuyện này là thế nào đây. Bị bắt phải xưng cả nơi sinh lẫn tên trường.

Ở căn biệt thự nơi tiểu thư nhà Himekura từng sống, một 'học sinh' từ 'Tokyo' đến để tìm 'vật quan trọng'... chẳng phải giống như 80 năm về trước sao!

Không, không phải chỉ có thế!"

Bà chị đột ngột đứng lại, phồng má, quay phắt mặt ra, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

"Tên của con chó."

"Chó? Chiro á?"

"Không phải Chiro, mà là Balon. Lúc ấy, trong biệt thự có nuôi một con chó béc giê đen để gác cổng. Tên của con chó ấy là Balon. Có đoạn ghi chép về việc tiểu thư đã băng bó cho Chiro sau khi bị Balon cắn. Cái tên giống với con chó đang được nuôi trong căn nhà này hiện tại! Em nghĩ đó là điều ngẫu nhiên sao?"

"Không."

Tôi trả lời ngay tắp lự. Con chó gác cổng được nuôi 80 năm về trước cũng tên là Balon... Lại còn là giống béc giê màu đen. Không đời nào là ngẫu nhiên được.

"Phải. Maki muốn tạo dựng lại tình huống giống hết 80 năm trước. Bắt Konoha nói câu thoại giống với Akira, đặt tên con chó là Balon...!"

Lông tơ trên người tôi dựng đứng, đầu óc choáng váng nóng bừng. Tôi nhớ lại những người nhìn tôi từ trong bóng tối hành lang và cửa ra vào cùng khuôn mặt tái xanh của họ.

Đương nhiên là họ sợ rồi! Vì những chuyện giống hết 80 năm trước lại xảy ra tại chính căn biệt thự bị nguyên rủa trong lời đồn đại của người dân quanh vùng cơ mà!

"Nhưng, nếu thế, không phải em với chị Maki sẽ dính tiếng sét ái tình sao? Còn chị Tooko sẽ thành yêu quái 'Bạch Tuyết' nhỉ?"

Tôi ngay lập tức bị cốc đầu một cái đau điếng.

"Chị không phải yêu quái đâu nhé!"

"Nhưng nếu 'tiểu thư' và 'học sinh' là chị Maki và em, thì chỉ còn lại mỗi yêu quái thôi mà."

Lần này thì tôi bị ăn búng trán.

Bà chị nổi giận đùng đùng, mặt đỏ tía tai, cả người run lên bần bật.

"Không đùa đâuuuuuu!"

A, không khí đầy nguy hiểm.

"Vậy thì, em muốn nói một 'cô gái văn chương' đáng yêu thuần khiết như chị sẽ giết hết trơn hết trọi mọi người và biến căn nhà này thành biển máu hả?"

"À không, cái đó..."

Cảm thấy nguy hiểm đang tới gần, tôi lùi về phía sau.

Chị Tooko một tay giữ cuốn Hồ dạ xoa, tay còn lại nắm thành hình quả đấm và vung vẩy.

"Chị như thế này mà là yêu quái hả! Chị không ăn thịt người, không cầm tay người, trồi lên từ đáy hồ trong tình trạng vấy máu toàn thân, cũng không nguyên ai rửa ai dai nhanh nhách đến gần 80 năm nhé! Konoha nghĩ chị như thế sao? Chị, một cô gái tóc đen, hình mẫu chuẩn mực của một cô gái văn chương nhưng trong mắt Konoha thì chỉ nhìn thấy một màu trắng toát thôi đúng không, là như thế đúng không?"

"Ồi! Người làm chị Tooko biến thành yêu quái không phải là em! Là chị Maki cơ mà!"

Những cú đâm tựa như mèo cào túi bụi giáng lên đầu tôi đột nhiên ngừng phất lại.

"Đúng rồi, toàn bộ tội lỗi đều ở con người lòng dạ đen tối đó mà ra. Quá lắm rồi, t~~~~~tuyệt đối không bỏ qua đâu! Chị sẽ phanh phui âm mưu và nắm lấy điểm yếu của Maki! Sau đó sẽ xóa sạch nợ nần và đến phiên chị bóc lột sức lao động! Đây là trận chiến quyết định vận mệnh tương lai của câu lạc bộ văn học!"

A... Thối hoang tưởng mất kiểm soát lại bắt đầu rồi. Dù tôi không muốn liên quan vào bất kỳ vụ việc nào ngớ ngẩn hơn thế này nữa.

Tôi cảm thấy đầu óc mình tối sầm. "Cô gái văn chương" túm lấy tay áo tôi, nói rành rọt.

"Phải nhanh chóng điều tra. Hãy theo chị, Konoha!"

Ông bác ở tiệm bán quà lưu niệm vẫn còn nhớ chúng tôi.

"Ồ, tiểu thư yêu quái và anh bạn học trò à?"

Bác ta đột nhiên cất tiếng chào chúng tôi như thể kèm theo một nụ cười bông đùa. Rồi ông bác vừa cười vừa kể.

"À không, chỉ là chúng tôi phán đoán một chút về chuyện hiện có tiểu thư và một anh học trò ở lại trong biệt thự nhà Himekura ấy. Có vẻ như có thêm một cô bé là bạn của tiểu thư và chuyện cô bé ấy là ai lại trở thành đề tài bàn tán của mọi người, cuối cùng tất cả tự đi đến kết luận 'vậy thì chắc cô ấy là yêu quái rồi'. Chuyện là thế thôi ấy mà."

Đương nhiên, mặt chị Tooko sừng sĩa hết cỡ.

"Thật quá đáng! Cháu không phải yêu quái! Cháu chỉ là một nữ sinh cấp ba, một 'cô gái văn chương' đúng như mọi người thấy thôi."

Em thực lòng mong chị không lôi cả chuyện đó ra nói. Tôi đứng cạnh mà cũng đỏ cả mặt.

Ông bác cứ "xin lỗi, xin lỗi" và mời chúng tôi thử sasa dango kèm với trà.

(Bánh dày nhân đậu đỏ được gói trong lá tre)

Chị Tooko không biết đồ ăn có mùi vị như thế nào... Nhưng đó chính là lúc năng lực tưởng tượng của chị ấy phát huy.

"Ừm, cũng ngon. Vị giống như thơ Haiku của Kobayashi Issa nhỉ. Món ăn

cao cấp thoảng mùi hương của tre, vị đậu đỏ cũng dịu chứ không quá ngọt."

Bà chị bày tỏ cảm tưởng trong tâm trạng thoải mái, có vẻ như đã lấy lại được trạng thái cân bằng yên ổn và vui vẻ.

Ông bác cũng tâm sự với chúng tôi vài chuyện về Bạch Tuyết được lưu truyền trong làng.

"Đến bây giờ tôi cũng nghĩ yêu quái này nọ chỉ là chuyện ngốc nghếch thôi. Thực tế thì cũng có kha khá kẻ nói là trông thấy Bạch Tuyết đấy. Cô cậu nghe chuyện Bạch Tuyết hiện ra từ cái ao mà tiểu thư trẫm mình xuống, toàn thân đầm máu và ăn một cánh tay chưa? Ngoài ra, một người đàn bà tóc trắng trong trang phục kimono đứng bên bờ ao, hoặc chuyện có người nhìn thấy một người phụ nữ tóc trắng biến mất trong biệt thự. Cả chuyện giữa đêm có tiếng gõ lạch cạch vào cửa sổ nhà những người phụ trách công trường, nếu nhìn về hướng đó sẽ thấy một người con gái tóc trắng giấu mặt nhòm vào từ khe hở cửa rèm, xưng tên là Bạch Tuyết... hay việc cô ta lăm bắm với vẻ đầy thù hận, cứ gọi Akira, Akira..."

Không biết có phải vì sợ không, chị Tooko nín lấy gấu áo của tôi.

"Chẳng phải sau khi tiểu thư mất, sự bất hạnh vẫn tiếp diễn ở nhà chính Himekura hay sao? Trong biệt thự có một cái miếu phải không? Nghe nói là tiểu thư đang yên nghỉ dưới đó, không mai táng trong một ngôi mộ, mà lại phải làm theo dạng đó hình như là vì muốn chế ngự lời nguyền đấy."

Nơi Uotani đã chấp hai tay vái, là mộ của Yuri sao?

"Chuyện mở mang vùng đất này khoảng năm mươi năm trước được đưa ra không biết bao lần và lần nào Bạch Tuyết cũng xuất hiện, gây náo loạn um sùm. Đặc biệt là trận hỏa hoạn 50 năm trước..."

Ông bác bỗng run rẩy.

"Lửa đột ngột bốc lên từ biệt thự, đúng lúc chủ nhân nhà Himekura ở đó, rơi vào tình thế hiểm nghèo suýt chết. Đến cuối cùng vẫn không xác định được nguyên nhân, mọi người đồn thổi rằng chắc hẳn vụ đó cũng do lời nguyền của Bạch Tuyết gây ra."

Tôi nhớ lại cảm giác mất cân bằng đầu đó trong hình dạng bên ngoài của tòa nhà. Có phải đó là phần đã bị hư hại sau trận hỏa hoạn và được sửa chữa không nhỉ? Chuyện đã cách đây năm mươi năm, có nghĩa chủ nhân nhà Himekura suýt chết năm đó là sẽ là cỡ ông hoặc cụ ông của chị Maki phải không ta?

"Thôi thì, từ vụ việc đầu tiên đến nay cũng đã gần 80 năm trôi qua, chúng tôi cũng không phải khiếp sợ lời nguyền đến mức ấy... Thế nhưng con cháu của những người đã bị giết hại trong căn nhà ấy... chắc họ phải chịu nhiều vất vả lắm..."

Ông bác cau mày, giọng nói nhỏ lại.

"Họ hẳn đã buộc phải có những ký ức tồi tệ, bởi một cái làng nhỏ bé thế này, sau vụ việc, đi đến đâu họ cũng trở thành đích ngắm của những tin đồn, vì là người có liên quan đến căn nhà yêu quái ấy. Không biết có phải vì thế mà đến tận bây giờ, họ vẫn có khoảng cách với những người dân khác, dù không đến mức gọi là tẩy chay, nhưng vẫn ở một vị trí tương đối nhạy cảm..."

Gia đình của những người đã mất, hiển nhiên cũng là nạn nhân, vậy mà... Tôi cảm thấy đáng thương thay cho họ. Thế nhưng, bởi vì đây là vùng đất bị cô lập như thế, có lẽ họ lo "Bạch Tuyết" vẫn còn đang tồn tại chẳng.

Chị Tooko lên tiếng hỏi.

"Liệu cháu có thể hỏi chuyện những người con cháu đó không?"

Liền sau đó, ông bác nói ra một điều khiến chúng tôi kinh ngạc.

"Đó là những người làm việc trong biệt thự mà hai cô cậu đang ở đó. Quản gia, người làm vườn, bà bảo mẫu, đầu bếp và hầu gái... giống hệt như 80 năm trước."

Chị Tooko tròn mắt và nín thở. Tôi cũng tưởng như tim mình ngừng đập.

Chị Maki không chỉ bố trí "tiểu thư", "học sinh", "yêu quái" và "chó" thôi sao?! Đến cả người làm cũng giống với 80 năm về trước! Đã thế lại còn là con cháu của những người bị hại?!

Ngỡ như bị một cây nước đá dí vào người, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, làm tôi nổi hết cả da gà.

Rốt cục chị Maki định làm trò quỷ gì vậy?!

Chị Tooko hỏi tiếp với gương mặt căng thẳng.

"Trong biệt thự có một cô bé được gọi là Sayo. Cô bé ấy cũng nằm trong số con cháu của nạn nhân sao ạ?"

"Đúng vậy. Bà của con bé - bà Hiroko - đã làm việc trong biệt thự của nhà Himekura. Con bé ở trường cũng bị bắt nạt, bạn học nói nó bị yêu quái ám này nọ, có vẻ như lâu rồi đã chẳng còn đến trường nữa. Người mẹ sinh khá muộn nên đã mất khi con bé còn đỏ hỏn, kể từ đó con bé được bà Hiroko nuôi dạy, thế rồi đến cả bà Hiroko cũng mất đi, nên bệnh nhút nhát của nó càng nặng. Hầu như nó chẳng bao giờ nói chuyện với ai..."

Chị Tooko ngắt lời.

"Đợi đã ạ. Nếu bà của Sayo làm việc trong biệt thự nhà Himekura, chẳng phải là đã qua đời từ 80 năm trước hay sao ạ?"

Đúng rồi! Không phải chắc chắn tất cả người làm đều đã bị giết hay sao?!

"Tụi cháu nghe kể rằng nếu tính cả tiểu thư thì có tất cả sáu thi thể."

"Xem nào, tiểu thư, quản gia, người làm vườn, bảo mẫu, đầu bếp..." - Bác ta vừa gập ngón tay vừa đếm, rồi cười xòa. - "Ờ, một xác chết nữa là của con chó. Nghe nói nó bị sùi bọt mép rồi chết."

Chó? Vậy người hầu gái còn lại thì sao?

"Bà Hiroko đã về nhà vào đêm xảy ra vụ việc. Thế rồi, khi bà ấy quay lại vào ngày hôm sau, nơi đó đã trở thành biển máu."

"Nghĩa là bà của Sayo là người phát hiện sự việc đầu tiên phải không ạ?"

"Ừ, hồi đó bà ấy mới chỉ tám tuổi, chắc bị sốc dữ dội lắm."

Ông chủ cửa hàng lắc đầu với vẻ thương xót.

Tưởng tượng ra khung cảnh địa ngục trải rộng trước mắt một bé gái tám tuổi, tôi thấy lạnh toát cả người.

Những vệt máu đỏ đen bắn tung tóe trên tường và sàn nhà.

Mùi máu tanh ngòm bốc lên. Năm xác chết bị rạch, bị bắn, bị đâm.

Cô bé đã nhìn cảnh tượng ấy với tâm trạng như thế nào? Chắc chắn là một cú sốc khủng khiếp. Mẹ chị Tooko cũng trở nên tái mét.

"Nhưng kẻ có tội lớn nhất chính là gã đàn ông đã vứt bỏ tiểu thư. Nếu không có tên đó thì tiểu thư cũng đâu có chết. Dù là Miko hay là đang dưỡng bệnh thì cũng chỉ là lý do hình thức bề nổi để nhổ bớt phiền phức ra khỏi nhà chính thôi, đi lấy chồng có phải tốt không?"

"Nhổ bớt phiền phức, nghĩa là sao ạ?"

Nghe tôi hỏi, ông bác đưa mắt sang chỗ khác như thể nhận ra mình vừa nói hớ.

"À, không... Chỉ là tự tôi nghĩ rằng, vào thời đại đó, một cô gái trẻ lại rời xa gia đình vào một nơi xa xôi sâu trong núi như thế, có khi nào là vì có sự tình gì đó mà không thể ở cùng gia đình hay không thôi."

Trong lúc chúng tôi trao đổi, chị Tooko đặt ngón trỏ lên môi, trầm ngâm nghĩ ngợi.

"..."

Ra khỏi cửa hàng, chị Tooko lại nắm lấy vạt áo khoác của tôi.

"Này, Konoha. Thử đi đến ao đi."

Chị ấy nhìn tôi với ánh mắt bình tĩnh như thể đã cân nhắc rất nhiều.

Tôi nhớ lại điều Uotani nói về sự nguy hiểm của cái ao, một hồi chuông báo động vang lên trong đầu tôi.

Thế nhưng dù sao đi nữa, bằng cách nào đó chúng tôi đã đến đây rồi, không thể không tiến lên được. Hơn nữa, kể cả chỉ có một mình, có lẽ chị Tooko vẫn sẽ đi.

Tôi đành bỏ cuộc và gật đầu "Vâng".

Cái ao đó nằm ở vị trí khá gần với khu biệt thự.

Chúng tôi đang rẽ cây cỏ dò dẫm tiến lên, mùi đất và cỏ xộc đầy hai lỗ mũi thì đột nhiên, tầm nhìn mở rộng bạt ngàn ngay trước mắt.

Bị bao bọc trong những cành cây lờm chờm khẳng khiu và những dây thường xuân rũ xuống là mặt nước đọng đầy, sâu hút và tĩnh lặng.

Nó rộng hơn chúng tôi tưởng nhiều, thay vì gọi là một cái ao thì giống với một cái hồ lớn hơn. Ở bờ đối diện là một vách đá dựng không cao lắm còn ở mép nước bên này cỏ mềm mọc lên phủ đầy giống như ở bãi biển vậy.

Tôi và chị Tooko đứng cạnh nhau quan sát mặt nước chăm chú.

"Đây là nơi sinh sống của yêu quái sao?"

"Thôi ngay kiểu nói đó đi cho chị."

"Yuri đã trảm mình xuống hồ này chị nhỉ."

"C-c-cái đó cũng... Có thể đừng gọi chị nhớ lại được không."

"Vì sao thế ạ?"

Chị Tooko đỏ mặt, hướng ánh nhìn xuống dưới, bộ dạng đầy vẻ lo âu.

"Tại vì... có người nói nếu nói chuyện về người đã mất, họ sẽ thành ma và xuất hiện đúng không. Đ-Đương nhiên, chị không có tin mấy thứ mê tín đó đâu."

Đôi mắt hấp háy cộng với vẻ mặt sắp khóc đến nơi kia chính là bằng chứng hùng hồn cho em biết chị rất tin vào chuyện ấy đấy. Thế này thì điều tra kiểu gì không biết.

Chậc, chị Tooko mà hiền lành dễ bảo thì cũng tốt thôi...

Mặt hồ tắm trong ánh nắng mặt trời trút xuống, sáng lên lấp lánh.

Trên cành cây ngay cạnh chúng tôi, một chú chim đang cất tiếng hót dễ thương. Côn trùng bay qua bay lại trên những ngọn cỏ. Bầu không khí trong lành mát lạnh, trước khung cảnh thanh bình quá đời này, không ai có thể nghĩ rằng ở đây từng có yêu quái được.

"Bạch Tuyết" có từng tồn tại thật không?

Một người phụ nữ đậm máu có mái tóc dài trắng toát... Cô ta là ai và từ đâu tới? Có thật là hiện giờ, cô ta vẫn đi lang thang trong làng và gọi tên Akira không?

Trong nhật ký, hình như Yuri cũng rất sợ Bạch Tuyết.

"Chị Tooko, nói cho em biết phần tiếp theo của nhật ký được không? Hai người đó như thế nào sau khi Akira đến biệt thự vậy ạ?"

Chị ấy thì thầm nhỏ nhẹ, mắt vẫn hướng về phía hồ, như thể đang kể lại một câu chuyện rất xa xôi.

"Yuri đã nói rằng dù cảm thấy rất có lỗi nhưng cuốn sách này có bút tích của cha cô và cũng là cuốn sách rất quan trọng với bản thân nên cô không thể trao cho anh được. Thế là Akira đã lưu lại biệt thự như một vị khách để thuyết phục Yuri."

"Và sau đó?"

"Hai người đã cùng nhau trải qua một quãng thời gian như trong truyện kể. Không, giống câu chuyện ấy... Câu chuyện Akira đã kể cho bạn thân của mình trong Hồ dạ xoa..."

Nói đoạn, chị ấy đọc thuộc lòng lời thoại trong Hồ dạ xoa.

"'Khi cậu đến nơi này, cậu cũng biến thành nhân vật trong câu chuyện còn gì... Tôi còn hơn thế, tôi đã trở thành chính thứ đó, trở thành câu chuyện mất rồi'... Giống như vậy..."

Với thứ ánh sáng dịu dàng đầy đau khổ hiện lên trong ánh mắt, chị Tooko nhắc lại những lời văn của Yuri viết trong nhật ký bằng giọng nói ảm áp. Ngỡ

như chính Yuri đang kể vậy, bằng giọng nói nhỏ, dịu dàng, êm ái.

"Lần đầu tiên tôi biết thích một người.

Không phải, chỉ dùng từ ngữ như thế là không đủ. Chắc chắn phải gọi tên thứ cảm xúc này là tình yêu.

Tôi đang yêu Akira.

Thật không thể tin được chuyện này lại xảy ra với chính mình.

Bấy giờ tôi cũng đang ở trong thế giới của những câu chuyện mà bản thân đã đọc và yêu mến cho đến ngày hôm nay."

"Vì mẹ vừa qua đời chưa lâu nên Akira có vẻ rất cô đơn, trống vắng và phải chịu nhiều tổn thương. Anh ấy đã buồn bã giải bày tâm sự của mình với tôi, những chuyện đáng ghét ở trường đại học, sự mất lòng tin đối với người khác và cảm xúc như muốn vứt bỏ hết tất cả mọi thứ.

Akira thật đáng thương.

Tôi muốn ôm lấy anh ấy, thay vào vị trí mà mẹ anh để lại."

"Akira thật sự quá đáng yêu.

Tôi thích mái tóc mượt mà phủ lên vầng trán.

Tôi thích chất giọng trầm đọc bản nguyên gốc tác phẩm của Goethe hoặc Schiller.

Tôi thích bộ trang phục một lớp giản đơn trông khá mát mẻ.

Tôi thích hàng lông mày thanh tú.

Tôi thích bờ môi mỏng.

Và thích nhất là gương mặt bật cười vui vẻ vô tư như trẻ con.

Đến nơi đó! Đến nơi đó! A... Nếu có thể đi đến đó cùng anh thì không biết sẽ tuyệt đến thế nào nhỉ?"

"Mỗi khi có chuyện phải suy nghĩ hay xấu hổ không biết làm thế nào, tôi hay chạm nhẹ ngón tay vào mang tai.

'Đó là thói quen của em à?'

Ánh mắt ngọt ngào nhìn tôi chăm chú, Akira dịu dàng nói và khẽ chạm vào tai tôi, khiến tôi nóng bừng hai gò má. "

"Cầu mong câu chuyện này sẽ kéo dài vĩnh viễn. Tôi sẽ giữ 'lời hứa'.

Vì thế xin hãy để tôi mãi mãi được ở bên Akira".

Chị Tooko đang nhắm mắt và khẽ mỉm cười.

Thật là một mối tình trong sáng phải không.

Thật là một tình yêu ngập tràn hạnh phúc phải không.

Một tình yêu đẹp đẽ, dịu dàng và dễ thương nhường ấy... cứ như một câu chuyện... chỉ tồn tại trong những giấc mơ.

Cơn gió thoảng khe khẽ làm tung đưa bím tóc tết đuôi sam của chị Tooko và vạt bộ đầm trắng tinh chị ấy mặc.

Ánh sáng tinh khôi chảy qua kẽ lá và đổ xuống thân hình mảnh dẻ của chị Tooko.

Dáng điệu đó như thể linh hồn Yuri đã nhập vào chị ấy, khiến trống ngực tôi đánh dồn dập. Tôi có cảm giác lạ lùng như thể chính bản thân mình biến thành Akira và đang ngắm nhìn Yuri trong hình hài của chị Tooko vậy.

Ngực tôi đau quá.

Yuri thật đáng yêu.

Chị Tooko tiếp tục thuật lại những dòng xúc cảm của Yuri.

Biểu cảm ngày một trở nên buồn bã, hàng lông mày trĩu xuống, đôi mắt nhắm như thể đang mơ mộng giờ đây khe khẽ mở ra.

"Tôi cùng Akira đến bên hồ.

Đây là lần đầu tôi ra ngoài vào ban đêm như thế. Lúc nào tôi cũng đi ra hồ vào ban ngày cả. Bởi lẽ, có thể Bạch Tuyết sẽ xuất hiện vào ban đêm.

Akira nói có anh ấy ở đây nên không việc gì phải sợ hết và luôn nắm lấy tay tôi.

Dưới ánh trăng, ở bên hồ, khi nhận ra Bạch Tuyết luôn lén lút nhìn khuôn mặt ửng đỏ của tôi, tim tôi như ngừng đập, cảm giác sợ hãi bao trùm, nhưng tôi lại không thể buông tay. Trái lại, tôi siết mạnh hơn những ngón tay và liền bị anh ấy hỏi 'Em làm sao thế? '.

Cảm nhận niềm hạnh phúc trong nỗi hoảng sợ tột cùng, sau khi về nhà, tôi ôm chầm lấy Chiro mà khóc."

Mọi thứ rơi vào tĩnh lặng.

Chị Tooko mím môi, ánh mắt đau đớn chăm chăm xuống chân mình.

"..."

Dù không biết là mơ hay thực, nhưng tôi lại nhớ tới gương mặt buồn bã mình đã nhìn thấy trong luồng sáng trắng của buổi sớm mai.

Hiện giờ, chị Tooko có vẻ mặt giống như lúc đó.

Cuốn nhật ký đặt trên đầu gối.

Cánh cầm chướng màu đỏ.

Cổ họng tôi như bị bóp nghẹt, hơi thở cũng trở nên khó nhọc.

"... Sau đó, bạn thân Akira đã từ Tokyo đến đón anh ấy. Thông qua sự tiến cử của giáo sư, người ta quyết định để anh ấy đi du học Đức, chi phí sẽ được nhà nước tài trợ, và vì thế anh ấy phải nhanh chóng quay về Tokyo."

Chị ấy cúi đầu và thì thầm kể. Cả người tôi đột nhiên lạnh toát trước những ngôn từ ấy.

Akira đi mất rồi.

Yuri chọn lấy cái chết và Bạch Tuyết báo thù.

Sau một khoảnh khắc im lặng, đột nhiên chị Tooko nói bằng giọng nhẹ nhàng.

"Konoha có biết cụm từ 'Kính hoa thủy nguyệt' không? Viết bởi các từ gương, hoa, nước và trăng đó."

"Không ạ".

Ánh mắt chị Tooko hướng về mặt nước đang lay động nhẹ nhàng.

"Hoa phản chiếu trong gương hay mặt trăng nổi lên trên làn nước, dù nhìn thì thật xinh đẹp nhưng không thể chạm tới được... Là một câu ví von cho

những ảo ảnh hư vô yếu đuối... Bút danh Izumi Kyouka cũng là do sự phụ ông, Ozaki Kouyou đặt cho dựa theo từ ấy. Những câu chuyện mà Kyouka viết ra, tác phẩm nào cũng đẹp, như một giấc mơ thoáng qua..."

(Chữ Hán của Kyouka chính là ghép bởi 2 chữ "Kính" và "Hoa")

Hẳn là câu chuyện của Yuri và Akira cũng thế.

Giấc mơ và ảo ảnh, đẹp như hoa, đẹp như trăng, nhưng đều tan biến cùng ánh bình minh ló dạng. Kính hoa thủy nguyệt.

Giây phút mà tôi và chị Tooko đang nói chuyện với nhau thế này, có khi nào lại cũng chỉ là một giấc mơ, có khi nào cũng sẽ biến mất như ảo ảnh.

Nhìn vào ánh mắt trông thật yếu ớt của chị Tooko, tôi càng bị nỗi bất an ấy bó buộc. Bên tai lại vang lên lời thì thầm tôi nghe được buổi sáng hôm ấy.

"Này... Sau đây... Còn có thể ở... bao lâu nữa nhỉ?"

"Chị Tooko, sáng nay lúc em ngủ, chị đã nói gì à?"

Trước câu hỏi quá sức đột ngột của tôi, chị Tooko giật mình ngẩng mặt lên.

Sau khi để lộ vẻ ngạc nhiên không mấy may phòng bị, ánh mắt chị ấy trở nên dịu dàng chất chứa buồn đau và sau đó bật cười.

"Chắc là Konoha nằm mơ thôi."

Giọng nói đầy sức sống như những cánh hoa rực rỡ đồng loạt nhảy múa trong ánh sáng.

Nụ cười và giọng nói ấy khiến tôi không nói thêm được điều gì.

Chị Tooko khom người và ngó lom lom vào mặt tôi từ bên cạnh. Đôi mắt chị ấy long lanh như một đứa trẻ nghịch ngợm.

"Cũng đến lúc về rồi đấy. Bụng chị rỗng không rồi. Về đến biệt thự hãy viết cho chị một món điểm tâm thật là ngọt nhé."

Nói rồi, chị ấy cất bước với điệu bộ vô cùng thoải mái.

"Chắc là Konoha nằm mơ thôi."

Là ý gì không biết.

Đó thật sự chỉ là một giấc mơ sao? Hay là bà chị này đang nói dối?

Những bước chân của chị Tooko rất nhẹ nhõm.

Tôi cũng quay lưng về phía hồ và đi theo sau chị ấy.

Quãng thời gian tôi ở bên cô ấy, tựa như một giấc mơ ấm áp.

Cô ấy đọc sách trong căn phòng ngập tràn ánh hoàng hôn dịu êm, căn phòng nhỏ chỉ có hai người.

Hàng lông mi dài và những sợi tóc mai nhuộm sắc vàng.

Cô ấy thông thái, nhã nhặn, hay thẹn thùng, nhưng cũng có cả phần tính cách liều lĩnh và ngậy thơ.

Cũng có khi tôi nghĩ rằng hay là cô ấy chưa hiểu gì về cuộc sống nên không biết cảnh giác, khi có chuyện bất ngờ không lường trước được xảy ra, cô ấy luôn cúi đầu, hai má đỏ dừ.

Thế rồi, bàn tay dịu dàng, chạm vào tôi.

Khi nhớ lại từng chút từng chút những ký ức ấy, ngực tôi thắt lại trong dư vị ngọt ngào.

Tôi của ngày đó, gặp phải toàn những chuyện khổ đau, không còn tin vào con người lẫn tương lai. Giao thiệp với người khác khiến tôi cảm thấy thật khổ sở, vì thế tôi ngoan cố trốn tránh tranh đua hay cho đối phương biết cảm xúc của mình.

Trốn tránh khỏi hiện thực, tôi ẩn náu trong căn phòng chỉ có một mình.

Vậy mà cô ấy đã ôm lấy tôi, đã nói những lời dịu dàng, tựa như người mẹ. Đã ở bên và lắng nghe câu chuyện của tôi.

Nằm mơ thì chắc chắn một lúc nào đó sẽ phải thức giấc, thế nhưng, khi ở bên cô ấy, tâm trạng tôi vô cùng thoải mái, cảm giác quá thân thuộc, quá hiển nhiên, nên tôi cứ ngỡ như... giấc mơ này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Thế nhưng, tình yêu và sự trong sạch của cô ấy đã thẳng thừng đưa giấc mơ đến hồi kết thúc.

Đến đó, đến nơi đó...

Tôi đã đi một mình xa đến thế này rồi...

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Khi chúng tôi quay trở lại biệt thự, đang có một vụ ầm ĩ ghê gớm đang diễn ra.

"Cô chủ, cô cứ hành động tự ý như vậy là làm khó cho chúng tôi. Việc này cần phải có sự cho phép của chủ nhân."

"Chủ nhân dinh cơ này trong mùa hè là tôi đây. Nào, đừng ngại ngần gì cả, hãy bắt đầu đi."

"Cô chủ!"

Trong bộ dạng hốt hải nhìn hệt như đang bỏ chạy vì bị Balon rượt sau lưng, chúng tôi vào được cổng chính và ngay lập tức thấy chị Maki và bác quản gia đang tranh cãi. Người giúp việc và người làm vườn cũng mang gương mặt đầy bối rối, xung quanh đó là những người mặc đồ bảo hộ lao động mang theo dụng cụ đo đạc với vài người mặc vest mà tôi chưa thấy bao giờ đang đứng tụ tập ồn ào.

"G-Gì đây?"

Chị Tooko tròn tròn mắt.

"Ấy, hai người về rồi à, Tooko, Konoha."

"Rốt cuộc là bắt đầu cái gì vậy?"

"Để kéo sập biệt thự cần có sự chuẩn bị và đo lường ước lượng trước phải không nào?"

Chị Maki đáp lời như chẳng có gì to tát. Chị Tooko hốt hoảng la lên.

"Ồ, việc khởi công không phải đã bị đình lại do động thái phản đối của người dân hay sao?"

"Chỉ có việc xây dựng nhà máy thôi. Còn phá hủy biệt thự cá nhân là toàn quyền của mình chứ? Mãi mãi sợ sệt một Bạch Tuyết mà chẳng ai dám chắc có tồn tại thật hay không là một chuyện thật ngu ngốc. Mình sẽ kéo sập hết và chứng minh rằng không có lời nguyền nào trên đời cả".

"Gì chứ... Rủi như lời nguyền lại ứng nghiệm thì làm thế nào hả?"

"Ô kìa, không phải Tooko không tin vào lời nguyền hay ma quỷ hay sao?"

"Ừ... Đúng là vậy nhưng..."

Chị Tooko cứng họng, mặt xanh như tàu lá.

Cảm thấy một luồng khí lạnh toát, tôi quay đầu lại và thấy Uotani đang đứng trong góc hành lang, gườm gườm nhìn chị Maki.

Đôi mắt lạnh băng chứa đầy giận dữ và thù hận...

Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng, toàn thân tôi căng cứng.

Ánh mắt đó là sao chứ.

Hơn nữa, sao cô bé ấy lại như thế? Vì sợ hãi lời nguyền chẳng? Hay cô bé đang trách móc chị Maki vì định phạm vào điều cấm kị?

"Ông đã quá lạc quan rồi. Tôi sẽ làm theo cách của tôi. Không có Bạch Tuyết nào hết. Lời nguyên cũng không. Chỉ toàn là hoang tưởng tầm bậy thôi. Kể cả lời nguyên có linh nghiệm đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đón nhận tất cả. Cứ yên tâm mà bắt tay vào việc đi."

Nở nụ cười quý phái, bà chị tuyên bố như thể không biết sợ hãi là gì.

Trước thái độ và khẩu khí oai vệ như của "công chúa" đích thực, bác quản gia có vẻ cũng không dám thuyết phục gì thêm.

"Nhưng làm vậy là quá thô lỗ."

Chị Tooko lăm băm đầy lo ngại.

Đúng thế! Đột ngột tập hợp biết bao nhiêu thương nhân không một lời báo trước là hành động vô cùng hấp tấp. Chẳng phải không dừng tự nhiên lại đi mua lấy sự thù địch của người dân hay sao. Uotani vẫn còn đang lờm chị Maki kia kìa. Bàn tay nắm chặt lấy mép tạp dề đang run lên khe khẽ.

Chị Maki lên tiếng với người đàn ông lớn tuổi mặc vest.

"A, bác là người mua sách cổ nhỉ. Bác có thể mang hết chúng đi với giá đúng với giá bìa, không sao cả. Sayo, dẫn người này đến kho sách giùm chị."

Uotani giật nảy mình, rồi ngay lập tức đỏ bừng mặt mũi. Bộ dạng ấy là sự xấu hổ và nổi tức giận pha trộn vào nhau. Trong lúc bờ môi cô bé đang run run như thể muốn nói gì, chị Tooko đã cuống cuống xen vào.

"Đợi chút, bồ định bán toàn bộ sách sao?!"

"Ừ. Có giữ lại cũng chẳng để làm gì. À, tôi có thể nhờ luôn bác tùy ý thải loại đi những cuốn nào không được giá nữa không nhỉ."

Chị Maki quay qua người phụ trách và lên tiếng.

A, hồng hét.

Từ "thải loại" đã chọc vào đúng huyết của chị Tooko.

Tôi có cảm giác mình nghe thấy một tiếng "bọt" phát ra, từ thân hình của chị Tooko, ngọn lửa giận dữ phừng phừng bốc lên xuyên thủng bầu trời.

"Bồ đang nói chuyện ngu xuẩn gì vậy? Trên đời này không có cuốn sách nào có thể 'thải loại' cả, dù một cũng không!"

Bị giọng nói vang khắp tòa nhà và cơn giận không bình thường chút nào áp đảo, những người đang chuẩn bị bắt tay vào công việc của họ giật mình và ngừng di chuyển. Những người làm công đang tái mặt đứng bên quan sát liên quay ra nhìn về hướng chị Tooko.

Cả Uotani cũng không thốt nên lời.

Tôi cảm thấy muốn lấy tay ôm đầu, trời... phải dàn xếp ổn thỏa vụ này ngay. Chỉ mình chị Maki là vẫn thản nhiên, cười khẩy và nói với vẻ giễu cợt.

"Sách cũ thì chỉ làm bữa ăn cho mỗi một và bốc mùi, làm gì có giá trị để đọc chứ. Đằng nào thì những cuốn này cũng phát hành bản mới rồi, đọc chúng là được chứ gì?"

Tất nhiên là thế. Vì đâu phải nội dung sẽ bị sai khác đi.

Thế nhưng những lời lẽ đó sẽ không bao giờ đến được với một "cô gái văn chương" yêu sách. Chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

"Không được! Trong những cuốn sách cũ không chỉ có cảm xúc của người viết mà còn chất chứa tình cảm của người đã đọc nó đấy! Hành động coi thường những cảm xúc ấy, 'cô gái văn chương' tôi đây sẽ không cho phép!"

Không biết vì sao, Balon ở ngoài cổng cũng sửa rất to.

Chị Tooko đẩy những người thương nhân ra để lấy đường đi, đứng dang chân dang tay chặn trước lối ra vào tiền sảnh.

"Tôi sẽ không để một cuốn sách nào trong biệt thự này bị vứt bỏ! Tôi sẽ bảo vệ chúng!"

Bởi lẽ đó, chị Tooko cố thủ trong kho sách và tuyên bố đình công tuyệt thực.

"Tôi không cần nước hay bữa chính, bữa phụ gì cả. Cho đến khi Maki ân hận và dừng việc phá hủy biệt thự bao gồm cả kho sách này, tôi sẽ không ăn uống bất cứ cái gì! Nguyên vọng cả đời tôi là được ở chung với sách, dù có chết đói cũng không sao!"

Chết đói á... Từ đầu chị Tooko vẫn ăn thứ khác để sống nên dù bỏ cơm thì cũng đâu có vấn đề gì...

Nhưng những người khác thì không có chuyện "tưởng tượng" ra được điều đó, ai cũng cuống quýt cả lên trước cơn giận thật sự của chị Tooko và lảng lạng rút lui.

Mười tiếng trôi qua từ lúc chị Tooko giam mình cố thủ. Đường nhiên là không ăn bữa trưa, bữa chiều hay bữa tối. Tôi bỗng nhiên bị đẩy vào vai trò đi đi về về giữa hai đàn chị Tooko và chị Maki.

"Chị Tooko, bữa tối chuẩn bị xong rồi đây."

"Không cần."

"Có vẻ chị Tooko sẽ không ăn gì cho đến khi chị Maki khóc xin lỗi và thề 'Từ nay trở đi tôi sẽ trân trọng tất cả mọi cuốn sách như mạng sống của chính

mình'."

"À thế à!"

"Chị Maki nói rằng 'Nên nhượng bộ sớm thì tốt hơn, cần gì cái trò ăn kiêng vô bổ đó. Bỏ mà còn gầy nữa, thì cái bộ ngực vốn không có gì của bỏ sẽ xẹp quá mà biến mất luôn đây'."

"Cái gì cơ!"

"Chị Tooko nói rằng 'Chưa nhìn thấy bao giờ thì đừng có phán vội. Tôi là mẫu mặc quần áo vào trông sẽ gầy đi đấy. Tôi khuyến khích bỏ đọc thật nhiều sách và mài giũa trí tưởng tượng của mình đi'..."

"Sự kháng cự chẳng có giá trị gì cả nhỉ?"

"Chị Maki nói..."

"Đồ lòng dạ đen tối! Đáng ghét!"

"Chị Tooko bảo là..

"Úi chà úi chà."

Cứ nhận tin nhắn rồi đi lên đi xuống cầu thang và hành lang như thế, tôi dần không hiểu nổi thật ra mình đang làm cái trò vô nghĩa gì.

Mặc kệ chị Tooko có cố gắng chống đối hay chui rúc vào một xó như thế nào, chị Maki sẽ không bao giờ thay đổi ý kiến. Chị Tooko dù có làm to chuyện lên thì chị Maki vẫn cứ mặc sức đùa bỡn với bà chị mà thôi.

"Nào, Maki đã nói gì? Lần này cô ả hản không phát ra nổi tiếng ghen ngào nào khi nghe lời nói của chị phải không?"

Thấy tôi quay lại phòng sách, chị Tooko xông tới. Bước chân loạng choạng, chẳng biết có phải tại đói bụng quá hay không.

Bà chị cứ ăn mấy cuốn sách tôi tặng cũng được, thế mà kinh ngạc thay, hình như bà chị thực sự đang tuyệt thực. Từ sau khi ăn truyện của Thomas Mann lúc sáng sớm, ngoài sasa dango ra, chị ấy chẳng cho gì vào miệng cả nên chắc chắn vụ này tương đối khổ sở với một người phàm ăn như chị Tooko.

Tôi có chút lưỡng lự khi chuẩn bị thốt ra những lời mà chị Maki ủy thác.

"Gì hả, Konoha?"

"... Tôi yêu em."

"!"

Ngay lập tức chị Tooko lùi phắt ra đằng sau, đỏ bừng từ cổ đến tận mang tai.

"C-caaaaaaaaaaái...."

"Kết hôn đi."

"K-Konoha."

"Tôi sẽ làm em hạnh phúc."

"~~~~~!"

Bà chị vẫn dán mắt vào tôi, mồm cứ liên tục mở ngậm vào.

Hai má tôi cũng nóng bừng như đang bốc cháy.

"Chị Maki bảo em truyền đạt lại cho chị Tooko như thế."

"M-Maki á?"

Chị Tooko mặt đỏ phừng phừng, khoảnh khắc sau đó bà chị ngồi thụp xuống chiếc ghế dài như thể mất hết sức lực, rồi gục cơ thể mềm oặt về đằng trước y như một loài động vật thân mềm.

"Ư ư ư... Mất cảnh giác rồi. Tại chuyện vừa rồi mà chị lại càng thêm đói."

Bà chị ngồi đó co giật, không còn sức để mà ngẩng đầu lên.

Chà, quả nhiên chị Maki lão luyện hơn nhiều. Chị Tooko tuyệt đối không thể trở thành đối thủ ngang tầm được.

"Chị Tooko, chị nên dùng bữa đi. Để em viết gì đó nhé?"

"A, không được! Bởi vì chị đã nói là sẽ tuyệt thực cho đến khi Maki từ bỏ vụ phá dỡ rồi".

"Chỉ cần chị không ăn cơm bình thường là được đúng không? Chị có lén lút ăn giấy chị ấy cũng không biết đâu."

"Đó là ăn gian mà."

Chị ấy vẫn cố chấp đến cùng. Những lúc thế này bà chị thực sự là một kẻ cứng đầu.

"Konoha... Giúp chị chuyển lời cho Maki."

"Vẫn còn làm tiếp ạ?!"

Tôi kinh ngạc la lên.

Chị Tooko chẳng còn sức lực, uể oải ngẩng mặt lên. Chị ấy phụng phịu phồng má ra, hai khóe miệng trễ xuống nhìn như một chú hamster bị treo đồ ăn trước mặt mà không được cho ăn, rồi nói.

"Dù có chết tôi cũng không trở thành cô dâu của kẻ đối xử tàn tệ với sách."

Vẫn ngồi yên vị trên chiếc ghế bọc da, chị Maki cười khúc khích.

"Ái chà, bị từ chối mất rồi."

"Làm ơn từ bỏ đi. Lời nhắn kết thúc."

"Đáng tiếc, chị đã phải nghĩ ra những ngôn từ yêu thương mãnh liệt tưởng như có thể làm cho Tooko lăn đùng ra bất tỉnh rồi mà."

"Lại còn bắt em nói cái đó nữa? Sở thích của chị tai quái quá đấy ạ."

Chỉ nhớ lại lời "tỏ tình" vừa rồi cũng khiến tôi thấy lửa bốc ra từ mặt.

"Chị Tooko là người thẳng tuột không biết suy nghĩ, nên chị ấy thực sự sẽ tiếp tục tuyệt thực cho đến khi ngã gục đấy. Chị có thể hoãn việc phá hủy biệt thự, ít nhất là trong kỳ nghỉ hè không? Sau đó chị Maki muốn làm gì cũng chẳng ảnh hưởng tới ai hết."

"Cậu em cũng xấu xa phết đấy."

"Em không muốn bị chị nói vậy đâu."

Tập hợp con cháu của nạn nhân 80 năm trước, bảo chú Takamizawa dẫn tôi đến, gài tôi nói ra lời thoại gây nên sự hoảng loạn, không biết chị Maki đang âm mưu cái gì đây.

Dù tôi có tra hỏi, hăn chị ta cũng không mở miệng. Bản thân tôi cũng xin

kiểu, chẳng muốn dây vào mấy chuyện phiền hà này.

Chị Maki nở nụ cười sắc lẹm như lưỡi dao.

"Nhưng mà Konoha này. Đợi đến sau khi mùa hè kết thúc thì sẽ muộn mất. Nếu không làm ngay bây giờ mọi chuyện sẽ thành ra vô nghĩa."

Gió thổi lạch cạch vào khung cửa sổ hướng ra ban công.

Tôi đột nhiên thấy ớn lạnh bởi luồng khí mát phả ra từ máy điều hòa.

Chị Maki lập tức lấy lại thái độ tươi tỉnh thân thiện:

"Chuyện đã thế rồi, Konoha hãy làm gì đó để bắt Tooko ăn đi. Em quen việc đối phó với Tooko rồi đúng không? Trông cậy vào em đấy."

Và nói một câu ích kỷ như thế.

Tôi thở dài rồi bỏ ra ngoài.

Tôi mà hoàn toàn đối phó được với chị Tooko thì đâu có cần lần nào cũng lao tâm khổ tứ đến thế này.

Nào, giờ thì làm gì đây. Vừa tính toán trong đầu vừa quay lại căn phòng nơi "cô gái văn chương" ngực lép đang đợi, giữa đường, tôi đụng mặt Uotani.

Vội vẻ mặt lầm lì, cô bé giơ về phía tôi một cái khay, ở trên có cơm nắm, dưa muối và súp miso.

"Uotani?"

"... Cho chị Tooko đấy!"

Rì rầm mấy chữ như thế, cô bé quay mặt đi giữ nguyên điệu bộ sững sà.

"C-Cảm ơn em."

Tôi ngạc nhiên đón lấy chiếc khay và nói tiếng cảm ơn. Cô bé liếc nhanh lên nhìn tôi một chút rồi ngay lập tức quay lưng, nói cụt lủn:

"Bát đũa dùng xong xin hãy đặt trong bếp."

Rồi rảo bước đi mất dạng.

... Nhìn qua thì có vẻ nghiêm khắc nhưng có khi nào lại là một cô bé hiền lành tốt bụng không?

Cả cách bỏ đi đó, quả nhiên là giống Kotobuki.

Mở cửa ra, tôi thấy chị Tooko đang ngồi rũ rượi trên chiếc ghế dài.

"A... Konoha. Cái đó là gì vậyyy?"

Như thế đối quá đến nỗi mọi vật đều nhòe đi trước mắt, bà chị mếu máo ngó lom lom vào thứ ở trên tay tôi.

"Đồ ăn đêm ạ."

"Em ăn một mình hả? Trong khi đã ăn cả bữa tối rồi, đồ khôn lỏi. Xấu tính. Ác quỷ."

"Sai rồi. Phần của chị Tooko đấy."

Tôi đặt chiếc khay lên bàn.

"Uotani lo cho chị nên đã cất công mang đến đây".

"Thế à?"

Chị Tooko nhẹ nhàng chạm tay vào chiếc khay và nhìn đắm đắm vào chỗ

cơm nắm.

"Là nhờ chị đã ăn ở hiền lành đúng không."

Tôi tí thì ngã bổ chừng.

Bộ dạng ấy trông như bà chị cảm động vô cùng sâu sắc trước việc Uotani mang cơm nắm cho mình.

"Nếu vậy, vì chuyện này không tính là đã ăn được, mong chị hãy dọn dẹp vì Uotani đi ạ."

"Ừ... Chị hiểu rồi."

Với bộ mặt ỉu xiu, bà chị cầm lấy miếng cơm nắm không có mùi vị gì và cắn từng tí một từ đỉnh xuống.

"Có vị của tình người... Mặn nhưng lại ngọt ngào."

Tôi ngồi xuống cạnh chị Tooko và bắt đầu viết chữ lên cuốn sổ tay.

"... Em viết gì vậy?"

"Giết thời gian thôi ạ."

Khi chén bát đã trở nên trống trơn, cũng là lúc tôi hoàn thành một câu chuyện tầm phào trên hai trang sổ tay.

Một người mẹ đi đón con lúc hoàng hôn.

Một câu chuyện chỉ có thể.

Tôi chìa cuốn sổ tay về phía chị Tooko đang trưng ra bộ mặt ngờ vực.

"Chị đọc cho em được không? Nếu chỉ đọc thì không tính là ăn, đúng

chứ?"

"...Ồ, ừ."

Chị Tooko đón lấy cuốn sổ bằng cả hai tay và bắt đầu chậm rãi đọc.

Ban đầu có vẻ hoang mang... Rồi dần dần sau đó biểu cảm dịu đi, từ đôi mắt đang nheo tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng.

Chị ấy đưa mắt đến tận phần cuối và khẽ thì thầm.

"Một câu chuyện hay. Cách sử dụng ngôn từ... rất đẹp."

"Chủ đề là 'chuồn chuồn', 'hoàng hôn' và 'người đi đón'."

Nói vậy, tôi lấy cuốn sổ khỏi tay chị Tooko, gộp hai trang giấy lại và xé cái roẹt.

Tôi tiếp tục xé chúng nhỏ hơn nữa và rải chúng như những cánh hoa rơi lả tả trên đùi của chị Tooko.

Chị Tooko tròn mắt nhìn.

"Konoha..."

"Giờ không ai đọc được nữa rồi. Chị mà không ăn cho em thì đành bỏ phí thôi."

Nghe tôi đáp cụt lủn như thế, chị ấy nhìn tôi hồi lâu với gương mặt hơi ửng đỏ.

Em không muốn chị soi em kỹ thế đâu. Nó đang khiến em nhột vùng quanh sườn kinh khủng đây này.

"Cảm ơn."

Chị Tooko mỉm cười.

Ngón tay mảnh dẻ nhặt lấy những mẫu giấy tôi xé ra rồi đưa chúng lên miệng, Bình thường lúc nào bà chị cũng luôn mồm bình phẩm mà hôm nay không nói lời nào, vui vẻ ăn như thể đang nhâm nhi từng hương vị một.

Trông thấy vậy, cảm giác nhồn nhột trong bụng tôi lại càng rõ hơn, không sao bình tĩnh được, tôi vội quay mặt đi và cầm lấy cuốn sách có hình thêu trên bìa, cuốn Hồ dạ xoa.

"Gửi con gái của ta."

Lật giở trang giấy có dòng chữ viết tay, tôi ngồi xuống mép còn lại của chiếc ghế dài mà chị Tooko đang ngồi, giả vờ đọc nội dung trong sách.

Thực ra là hầu như chẳng có gì vào đầu tôi cả.

Những con chữ như đang chảy trên giấy tuy nhìn thì rất đẹp, nhưng không thích hợp để đọc, lại thêm không quen với chữ cổ nên tôi càng lúng túng,

"Cảm ơn vì bữa ăn."

Chị Tooko thì thầm vẻ hạnh phúc.

Tôi tiếp tục giả vờ là mình đang đọc cuốn sách thủ công.

Thế là, chị Tooko rướn người về phía trước và nhòm vào từ bên cạnh tôi.

Mùi hương hoa violet tỏa ra, tim tôi như muốn nảy tung ra ngoài.

"Chả tiến thêm được mấy nhĩ?"

"T-Tại khó đọc mà. Em cũng... không rõ lắm về hoàn cảnh... và câu văn."

"Nhưng trong số tác phẩm của Kyouka thì Hồ dạ xoa thuộc dạng dễ đọc rồi đó. Ở Mê cung cở chẳng hạn. Trong câu chuyện lại còn kể một câu chuyện khác, nên thỉnh thoảng người đọc bị loạn vì không biết ai đang nói cái gì. Chính sự nguy hiểm ấy lại mê hoặc lòng người, cảm giác giống như đang xoay vòng quanh trong mê cung vậy."

Tác phẩm của Kyouka không phải vừa đọc vừa suy nghĩ, mà là phó mặc bản thân, chỉ cần đắm chìm trong những ngôn từ ấy là đủ. Không khoa khoảng chân tay, chỉ đơn thuần chìm sâu vào đó...

Không phải suy nghĩ bằng đầu mà là cảm nhận bằng trái tim.

Nếu vậy mà em vẫn không hiểu, phải rồi... Thử đọc ra tiếng có khi lại được đây."

Gương mặt chị Tooko bừng sáng như thể vừa nghĩ ra điều gì hay ho lắm.

"Chúng mình phân vai rồi cùng nhau đọc thử nhé! Kịch mà đọc lớn thành tiếng hẳn là có mùi vị rõ ràng hơn đây!"

"Ồ?"

Tôi định từ chối nhưng chị Tooko đã lấy lại được phong độ sau khi no bụng và hoàn toàn hưng phấn.

"Chị là con gái nên sẽ làm Yuri, Konoha là Akira nhé. Konoha đóng cả Bạch Tuyết nha."

"Bạch Tuyết là nữ đấy ạ!"

"Đừng để ý mấy chuyện vụn vặt thế. Chị sẽ làm tay sai của Bạch Tuyết và nhũ mẫu. A, bạn thân của Akira và dân làng cũng là Konoha nha."

"Chị không thấy em phải làm nhiều hơn à?"

"Giữa chừng chị sẽ trợ giúp tùy tình hình mà. Nào, bắt đầu nhé. Bắt đầu~~~~u!"

Tôi còn đang lưỡng lự thì liền bị chị Tooko huých cùi chỏ vào ngực.

Hết chịu nổi, sao tôi phải làm cái trò này nhỉ.

Tôi bắt đầu đọc thoại của Akira bằng chất giọng đều đều như khi bị chỉ định đọc sách giáo khoa trên lớp.

"Nước thật đẹp. Nhìn lúc nào... cũng rất đẹp. "

"Vâng."

Chị Tooko trong vai Yuri dịu dàng trả lời.

"Nước trong trẻo xinh đẹp."

"Nhưng thứ này có màu trắng."

Giống như đoạn văn diễn tả hành động chạm tay vào bộ tóc giả màu trắng của Yuri, chị Tooko cũng đưa tay lên tóc. Con gái khoái mấy trò chơi nhập vai như kiểu chơi đồ hàng đóng giả gia đình hay búp bê ghê ấỵ nhỉ...

Chúng tôi tiếp tục đoạn đối thoại ấm lòng của hai vợ chồng thêm một lúc.

"Yuri soi bóng xuống mặt nước xuyên qua những bông diên vĩ nở muện sẽ còn đẹp hơn rất nhiều."

"Em không biết điều đó."

"Có người lại nổi giận khi được khen sao?"

"Chàng chỉ đang vui vẻ khi chọc ghẹo em thôi."

A... Đoạn hội thoại này thật quá xấu hổ. Kể cả chỉ là đang diễn đi chăng nữa.

Đã thế chị Tooko còn đang tràn trề cảm xúc một cách khó hiểu..chị ấy đọc sát ngay bên cạnh, hơi thở chị ấy phả vào tai tôi, bím tóc đuôi sam cọ cọ vào mu bàn tay tôi.

Dù tôi muốn kết thúc cho nhanh, nhưng câu chuyện mới chỉ đang ở cảnh mở đầu, sau đó bạn thân của Akira là Gakuen vô tình đi ngang qua khi Yuri chỉ có một mình và kể cho Yuri nghe về người bạn đang mất tích.

Yuri không muốn để cho Akira quay về và định đuổi Gakuen đi, thì đúng lúc đó, Akira xuất hiện.

Thấy Yuri lo lắng, Akira an ủi nàng "Ta sẽ không về đâu". Gakuen cũng động lòng thương cảm khi nhìn hai người đó.

"Khi cậu vỗ vào lưng tôi đánh thức tôi khỏi giấc mộng; tôi lo ngại rằng có phải cậu trở về Tokyo hay không."

"Không, Hagiwara... Chỉ nhìn thấy mặt tôi không đủ làm cậu tỉnh dậy khỏi giấc mộng này phải không... Sao nào, nếu là một giấc mơ đẹp, cậu sẽ không ép mình tỉnh giấc..."

"Từ đây trở đi là đoạn hội thoại dài của Akira với Gakuen đấy ạ."

"Hiểu rồi. Chị sẽ đóng Gakuen cho."

Không rõ có phải vì đã hết phân đoạn của Yuri với Akira không, mà khi tiếp tục đọc, cảm giác ngượng ngập của tôi cũng dần dần dịu bớt.

Không chỉ thế, tôi còn có thể cảm thấy dễ chịu khi ngồi sát bên chị Tooko

trong căn phòng bao phủ bởi sách này, đuổi theo từng con chữ trong cùng một cuốn sách, dùng giọng của mình phát ra những ngôn từ của nó.

Chị Tooko lẩm bẩm "Diễn kịch vui thật đấy, thành thói quen mất thôi" và tôi cũng suýt thì lơ đãng đáp lời "Đúng thế.. ."

"Như cậu biết đấy... Với dự định tìm hiểu hỏi thăm về những câu chuyện ở các quốc gia trên dải đất phía Bắc, tôi đã thực hiện chuyến du hành. Thế nhưng bản thân... chính tôi đã trở thành một phần của câu chuyện ấy."

Từ ngữ mở rộng trí tưởng tượng.

Tựa như hai con người, trên con thuyền mang hình dạng của một chiếc ghế dài, trôi nổi dập dềnh trong giấc mơ.

Xung quanh hoàn toàn là nước.

Mặt nước nhuộm sắc bạc bởi ánh trăng và những bông hoa trắng ngát hương trôi trên dòng chảy ấy.

Chúng tôi như bị cuốn vào thứ ảo ảnh ngăn ngùi phù du phi thực tế đó.

Chị Tooko nhịp nhàng tuôn ra những lời văn đẹp dễ tươi tắn.

Tôi cũng đáp lại bằng vô số ngôn từ.

Những từ ngữ như có phép màu, chạm vào vành tai, như hoa như trăng, như mời gọi tôi hòa mình vào ảo mộng.

Chẳng mấy chốc, Bạch Tuyết xuất hiện, kể về xúc cảm nôn nóng hướng đến người thương đang sống ở một cái hồ gần miệng núi lửa.

Thế nhưng, hễ dân làng còn giữ giao ước, đều đặn đánh chuông ba lần một ngày, Bạch Tuyết vẫn mãi bị phong ấn. Không thể rời khỏi cái hồ của

mình.

Đã vậy, chỉ cần đánh đổ cái chuông đó là xong!

"Nhũ mẫu, dù nghĩ bao nhiêu đi nữa ta đều thấy rằng ta sẽ phải đi. Ta phải đi tới miệng núi lửa. Cái chuông đó không còn thì lời thề cũng mất... Chỉ cần mọi người lấy chiếc chuông rồi đập nó nát vụn thì mọi chuyện sẽ kết thúc."

"Làm sao ta biết sinh mạng của người khác sẽ ra sao! Trong tình yêu thì kể cả mạng sống của bản thân ta cũng không màng!"

Khi đọc lời thoại của Bạch Tuyết, tôi bị cuốn vào tâm trạng nóng nảy và cảm xúc nồng nhiệt ấy, đầu tôi nóng lên đến mức cảm thấy như tê dại.

Sao có thể dửng dưng đến thế; công chúa của rồng.

"Ta sẽ không vứt bỏ tình yêu vì sinh mệnh này. Lui đi, lui đi."

"Dù cơ thể hóa thành tro bụi hay bị xé ra thành từng mảnh, khiến người ta yêu quý trở nên vấy máu, linh hồn khát khao cháy bỏng này vẫn sẽ bay đến miệng núi lửa dù có biến thành ánh đom đóm lu mờ."

Tiếng hét như tia chớp rạch ngang giông tố gợi tôi nhớ lại một cô gái mà giờ này không còn ở đây nữa.

Amemiya Hotaru...

Tôi nhớ về cô gái mong manh mà mạnh mẽ, đã yêu bằng cả tính mạng của mình.

Tình yêu của cô ấy là một tình yêu không được ai chúc phúc, một tình yêu chỉ mang đến sự hủy diệt mà thôi. Cô ấy, bằng cả tâm hồn mình, đã yêu một người mà đáng ra cô không được phép yêu.

Cả đời này tôi sẽ không quên được nụ cười của cô ấy, nụ cười mỉm trong nước mắt khi cô tựa vào người cô yêu thương và thì thầm tiếng "Bố".

Một tình yêu bị cuốn vào trong bão lốc rồi tan vỡ, một tình yêu đau khổ.

Cùng lúc đó, hình ảnh hung hăng dữ dội của Bạch Tuyết chồng lên hòa với chị Maki.

Mạng sống của người khác có ra sao thì can hệ gì đến tôi! Đáng vẻ tuyên bố đầy ngạo nghễ ấy...

Tôi sẽ làm theo cách của tôi. Không có Bạch Tuyết nào hết. Lời nguyện cũng không. Chỉ toàn là hoang tưởng tầm bậy thôi. Kể cả lời nguyện có linh nghiệm đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đón nhận tất cả.

Amemiya và chị Maki.

Hai người ấy, cả diện mạo lẫn tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, thế mà lúc này đây cả hai lại giống nhau đến lạ lùng, như hai mặt sấp ngửa của một đồng xu.

Có lẽ là thứ cảm xúc dữ dội mà họ mang trong mình khá giống nhau.

Giống như Amemiya, để biến khát vọng từ sâu thẳm trái tim thành hiện thực, chị Maki chắc chắn dù phải lấy cả thân mình đón nhận cơn mưa lửa cũng không ngại ngần.

Cả "Bạch Tuyết", kẻ bị coi là đã thảm sát tất cả những người trong biệt thự, có lẽ cũng giống như vậy chăng.

Người phụ nữ đó, bị phong ấn dưới đáy hồ tối tăm, ôm trong mình những xúc cảm cuồng điên và giận dữ.

Giống như Bạch Tuyết của Hồ dạ xoa đã gây ra hận lữ nuốt chửng cả ngôi

làng... Bạch Tuyết mà Himekura Yuri vẫn luôn sợ hãi đã nhuộm biệt thự bằng màu đỏ của máu.

Bạch Tuyết của Hồ dạ xoa, nhờ nghe bài hát ru của Yuri khi đợi Akira về mà bình tâm trở lại. Vì Yuri, cô ấy đã quyết định giữ lời hứa với con người.

Thế nhưng...

"Ta ghen tị nhưng lại muốn được giống như hai người đó. Nhũ mẫu, hay ta cũng sống kín đáo trầm lặng từ bây giờ để trở nên giống họ nhỉ."

"Ta cũng sẽ ẵm búp bê và hát..."

Trong lúc đọc lời thoại ra miệng, cảm xúc trong tôi gần như biến thành nỗi hoảng sợ. Giả sử không nghe được bài hát của Yuri, có phải Bạch Tuyết vẫn sẽ đánh đổ chiếc chuông dù bản thân phải hứng chịu sự nguyên rủa hay không. Chính khi ấy...

Có tiếng thủy tinh vỡ vang lên trên tầng hai.

"!"

Vai của cả tôi và chị Tooko đều giật nảy lên một phát.

"G-Gì thế, vừa nãy?"

"Ở tầng hai thì phải."

"Lẽ nào là phòng của Maki?"

Vẻ mặt rất nghiêm trọng, chị Tooko đứng bật dậy và lao như bay ra khỏi phòng.

Tôi cũng vội vã đuổi theo sau.

Giờ đã khoảng hai giờ đêm, chúng tôi vừa bật đèn hành lang vừa chạy và lao lên cầu thang.

Trên đường đến phòng chị Maki, chúng tôi nhìn thấy từng đốm từng đốm chất lỏng màu đỏ nhỏ trên hành lang và mặt chị Tooko ngày một thêm tái mét.

"Ồ, đây... là máu à?"

Rồi như để xua đi nỗi sợ hãi, chị ấy run rẩy lắc đầu và mở cửa phòng chị Maki.

"Maki, tôi vào nhé!"

Khoảnh khắc sau đó, chị Tooko nín thở và đứng sững ở cửa ra vào.

Từ bên cạnh chị ấy, tôi cũng nhòm vào bên trong, rồi sau đó toàn thân tôi đông cứng.

Tấm kính cửa sổ hướng ra ban công vỡ tan hoang, những mảnh vụn văng tung tóe trên sàn và mặt bàn.

Chị Maki cầm trong tay một tờ giấy nhàu nhĩ và đang nhìn chăm chăm vào nó.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, Maki?"

"Ồ kìa, bồ đến rồi à?", chị Maki nhìn về hướng chúng tôi.

"Tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi."

Cố pha lẫn chút độc địa vào trong lời nói của mình, chị Tooko bước vào phòng. Sau khi ngó vào tờ giấy trên tay chị Maki, chị ấy lắp bắp.

"Ccccccc-cái này là..."

Chị Maki giơ tờ giấy về phía chúng tôi.

Đó là một tờ giấy kiểu Nhật nhàu nhĩ, giống loại dùng để luyện chữ. Nó bị xé mất một nửa phần trên.

Trong đó là những nét chữ viết bằng bút đỏ.

"Không được quên giao ước."

Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Đây rõ ràng là một lời cảnh cáo... Nhưng là kẻ nào làm? Và với mục đích gì?

Chị Maki giơ hòn đá to bằng nắm tay đang đặt trên bàn ra và nói.

"Tờ giấy đó bọc xung quanh cái này. Mình đang chuẩn bị đi ngủ thì bỗng dưng ai đó ném nó vào. Nửa đêm nửa hôm thế này, thật là phiền nhiễu."

"S-Sao mà bồ bình thản như không thế? Hòn đá lớn thế này mà trúng vào không phải rất nguy hiểm sao. May mà lúc đó bồ không ở gần cửa sổ thôi, chứ đen đui là bị thương nặng rồi đó. Chưa kể lại còn có cả những con chữ đỏ... đỏ như máu này nữa."

Chị Tooko nói mà run lên cầm cập, thế rồi khi đưa mắt về phía cửa sổ, chị ấy như hóa đá.

Một con bướm đêm đang bám dính trên tấm kính vỡ.

Xung quanh nó, những hạt màu đỏ li ti nhỏ xuống từng chút từng chút một.

Chúng đã trở thành những vệt vân màu đỏ, chảy xuống như một con sên đang trườn trên mặt thủy tinh.

Trong một khắc tôi thấy lạnh hết cả gáy.

Bướm đêm màu trắng.

Những đường màu đỏ chậm chạp chảy.

Khi chạm đến chỗ thủy tinh vỡ, dòng chảy biến thành giọt và rơi tong tỏng vào trong phòng.

Tôi không thể thốt nên lời, tưởng như bị một bàn tay lạnh ngắt siết chặt lấy cổ họng.

Mọi người đều chăm chăm nhìn về phía đó với bộ mặt cứng đờ. Bầu không khí nóng ẩm thổi vào từ bên ngoài và luồng khí lạnh của máy điều hòa trộn lẫn vào nhau, tạo ra thứ mùi giống như cá ôi vậy.

"Ơ... C-cái gì vậy?"

Sau một hồi, chị Tooko cũng thì thào được bằng giọng nói có vẻ phải cố lắm mới phát ra được thành tiếng.

Chị Maki can đảm tiến về phía cửa sổ.

"Nguy hiểm đấy, Maki...!"

Lờ đi sự ngăn cản của chị Tooko, chị Maki mở cửa ban công và bước ra ngoài.

Con bướm trắng đột ngột bay lên.

Chị Tooko hét.

"Maki! Quay lại đi!"

"Ồn cả mà!"

Khoảnh khắc chị Maki ngẩng mặt lên, chuyện đó đã xảy ra.

Một lượng lớn nước màu đỏ đổ ụp xuống đầu chị ấy.

Cùng với âm thanh do nước gây ra, nghe như một cú va đập, dòng nước đỏ ào ào đổ xuống nuốt chửng toàn thân chị Maki chỉ trong một khoảnh khắc.

"Maki!"

"Chị Maki!"

Tôi cùng chị Tooko lao ra phía cửa. Một mùi sặc sụa bốc lên, như mùi pho mát thối, như lòng ruột của cá bị mổ phanh ra bằng dao rồi lòi ra ngoài.

Chúng tôi bất giác dừng chân, đưa tay lên bịt mũi. Chị Maki chậm chậm quay mặt về hướng chúng tôi đang đứng.

"!"

Mặt trăng xanh nổi trên bầu trời chiếu sáng một hình thù kinh dị.

Mái tóc dài lượn sóng dính bết vào toàn bộ khuôn mặt, và từ đó thứ chất lỏng màu đỏ bốc mùi tanh tưởi nhỏ tong tỏng xuống.

Cả chiếc áo lụa lẫn chiếc quần rộng thùng thình đều ướt đẫm chất lỏng, những đường cong nơi ngực, nơi eo, nơi bắp chân nhìn thấu được qua lớp vải và nổi lên đầy vẻ dâm dăng.

Không chỉ thế, hình như lẫn trong chất lỏng đó thực sự có cả ruột cá, vảy cá, cầu mắt. Chúng mắc lủng lẳng trên đầu, trên vai chị ấy và bốc ra thứ mùi

khó chịu đến mức buồn nôn.

Bác quản gia và những người tới trễ khác kêu "Oái" lên từ ngưỡng cửa và lùi phắt lại.

Phải chăng với họ, chính chị Maki lúc này trông mới y hệt như yêu quái đầm máu bò lên từ đáy hồ.

Tôi và chị Tooko cũng không cựa quậy được chút nào, vẫn lấy tay che nửa mặt và nhìn chăm chăm vào chị Maki.

Bằng một tay, chị Maki gạt chỗ tóc đang bết vào mặt mình.

Nửa bên phải gương mặt lộ ra còn làm chúng tôi rùng mình hơn cả cảnh tượng trước đó.

Bởi vì, hình như chị Maki đang mỉm cười.

Tắm trong ánh trăng, khoe môi nhếch lên, mắt lóe sáng, toàn thân đầm máu và bốc mùi thiu thối thê lương nhưng lại tràn đầy vui sướng.

Tôi không thể nhìn thấy ở đó một chút sợ hãi, hoảng hốt hay tức giận nào, chỉ đơn thuần tồn tại một niềm hân hoan hiểm ác.

Tôi cảm thấy cơn rùng mình chạy dọc sống lưng và lông tóc toàn thân dựng đứng.

Chúng tôi đang nhìn thấy một thứ không phải là con người chẳng?

Những từ ngữ xinh đẹp bóng bẩy thoát ra từ bờ môi đang mỉm cười.

"Cuối cùng Bạch Tuyết đã xuất hiện nhỉ."

Những lời đó nghe cứ như đang bày tỏ khao khát trông đợi và hoan

ngheh chuyển viếng thăm của kẻ thù truyền kiếp vậy.

Cùng với động tác hất mạnh mớ tóc ở nửa mặt còn lại của chị ta, đám ruột cá văng ra và một ít trong số đó dính cái bệt vào trán chị Tooko.

Chị Tooko không hề hét lên kinh hãi.

Mà chỉ lăn đùng ra ngất xỉu.

Tôi bắt đầu cảm thấy sự rạn vỡ từ lúc nào nhỉ.

Vì cô ấy luôn chú ý cẩn thận, sửa lại câu chuyện và che giấu điều đó, nên tôi đã không sao nhận ra được.

Vậy nhưng, trong căn phòng nhỏ chứa đầy sách, cô ấy đã cho tôi một vài gợi ý.

Ví dụ như khi đột nhiên cô ấy im lặng.

Ví dụ như khi cô ấy sụp mắt xuống buồn rầu.

Ví dụ như khi cô ấy thay đổi sắc mặt và dần nhích ra xa.

Khi cô ấy để lộ vẻ tức giận và nói không được lại gần.

Những lời lẽ không thể hiểu được, lúc nào cũng mang ý nghĩa nào đó.

Có cả những ngày, cô ấy đột nhiên trở nên xa cách, căng thẳng bất an và lảng tránh tôi.

Dù thế, chuyện đó chỉ kéo dài khoảng hai, ba ngày.

Sau đó cô ấy sẽ ngủ mê mết do bệnh cảm một thời gian và lần chạm mặt tiếp theo, cô ấy sẽ lại nắm chặt tay tôi với nụ cười tươi tắn như trước.

Vì thế, tôi đã ngay lập tức lãng quên...

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hôm sau, tôi tỉnh giấc vì bị đập vào đầu.

Người đập phải tôi là chị Tooko. Tôi quay đầu sang bên thì thấy mấy ngón chân đang ngự trên gối. Khi tôi tính nhồm người dậy thì lại bị đập thùm thụp thêm mấy phát.

"Không, không, thủy quái đó~~~~"

Bà chị đang bị quái vật nửa người nửa cá đuổi theo trong mơ hay sao mà chân căng khua loạn xạ như bị đuổi nước. Mỗi lần như thế, gót chân, mũi chân lại thi nhau giáng xuống mũi và trán tôi.

"Úi, đau đau..."

Sau khi lĩnh trọn năm cú, cuối cùng tôi cũng có thể tóm lấy chân chị Tooko và ngồi dậy được.

Vẫn với bộ đồ ngủ kiểu đầm một mảnh, tóc tết đuôi sam, chị Tooko ôm rít lấy gối như thế đó là cái phao cứu sinh và bộc lộ nét mặt vô cùng khổ sở. Cái chân tôi đập lại đến vai cho bà chị lúc bình minh tuột xuống đến hông, đã thế còn lật tung sang một bên để lộ nửa thân người ra ngoài.

Tôi thờ dài đánh thượt.

Hôm qua, khi bị ruột cá bắn vào mặt, chị Tooko lão đảo ngã gục về phía tôi. Tôi cuống quýt đỡ lấy chị ấy nhưng khi đó, chị ấy đã mất hết ý thức rồi.

Nếu bà chị cứ xỉu vậy luôn thì hăng còn may. Đằng này, chưa đầy mười phút sau bà chị thức dậy và hoảng hồn với ý nghĩ Bạch Tuyết đã xuất hiện, trùm chăn kín đầu, ngồi co rúm ở phía bên kia mép giường và nói:

"K-Konoha, ở một mình rất sợ đúng không? Sẽ ổn cả thôi. C-ccccccccchị sẽ canh chừng không cho ma hay yêu quái nào vào được cả."

Bởi vì chuyện đã xảy ra, nên tôi không nỡ đuổi cái con người đang run rẩy sắp khóc nhè kia ra ngoài, đành nói:

"Em sẽ áy náy nếu được canh chừng đấy, ngủ nhanh cho em."

Và tắt đèn luôn.

Chị Tooko vừa căn nhắc "Chị không nghĩ là có kiểu nói như thế đấy" vừa co ro nằm xuống phía dưới chân tôi, rồi nhanh chóng thở đều và chìm vào giấc ngủ. Chắc chị ấy mệt lắm, vì đêm trước đã thức trắng rồi.

Tôi cũng gần như ngủ ngay tắp lự.

Tuy nhiên, tư thế ngủ của chị Tooko xấu không chịu nổi.

Chẳng biết là tại gặp ác mộng hay bình thường cũng thế này mà trong lúc ngủ bà chị trở mình liên tục, chân đá tung hết cả chăn và đập trúng mặt hoặc cổ của tôi.

Mỗi lần như thế, tôi lại bị tỉnh giấc và nhăn nhó đắp lại chăn cho chị Tooko.

Nhờ ơn bà chị, tôi hầu như chẳng ngủ được tẹo nào.

Nhìn bộ mặt đang ngủ đó mà tôi lộn hết cả ruột, bèn thử bóp mũi bà chị để trả đũa.

"Ừ... ừm... ừm."

Lông mày của bà chị ngày càng chau lại dồn về giữa trán, không chỉ chân mà cả hai tay cũng khua khoắng loạn xạ, vẻ như sắp tắt thở.

Tôi cuống cuống thả tay ra.

"... Hết chịu nổi, em chỉ mong chị biết cảnh giác một chút thôi."

Đàn ông con trai còn có chỗ nguy hiểm hơn ma quỷ cơ mà.

Đây là lần thứ mấy rồi... Chinh lại cái chăn bị tung ra và đập lên đến vai cho bà chị, tôi thay đồ rồi ra khỏi phòng.

Khi tôi tới phòng khách ở tầng một, chị Maki đang lấy đồ ăn sáng (không, sắp đến giờ ăn trưa thì phải?) bằng phong thái vô cùng thanh lịch.

"Chào buổi sáng, Konoha. Hôm qua thật mệt mỏi nhỉ?"

Chị ta nói với vẻ mặt tỉnh rụi như thể đó là chuyện của người khác và điều đó làm tôi á khẩu.

Có thư đe dọa ném vào phòng, bị cả khối nước có ruột cá bên trong đổ xuống người, thế mà vẫn bình thản như không. Chắc hẳn chị Maki không phải người bình thường.

Chị Maki ăn ngẫu nhiên bữa ăn gồm có bánh sừng bò, súp bí đỏ lạnh, món salad thịt nguội, sữa chua và hồng trà.

Trái lại, tôi hoàn toàn không cảm thấy muốn ăn, chỉ múc từng chút từng chút súp đưa lên miệng.

"Tooko vẫn còn ngủ à?"

"Có vẻ vậy."

"Hóa ra cậu em không đánh thức cô nàng dậy à. Hai người ngủ chung một phòng cơ mà."

"..."

"Cậu có nhìn đăm đũa gương mặt say ngủ đáng yêu đó không?"

Chị ta nheo mắt và bắn cho tôi ánh nhìn đầy ẩn ý. Tôi không có ý định để mình bị bà chị này đem ra làm trò đùa nên liền hỏi ngược lại.

"... Chuyện hôm qua, chị đã liên lạc với cảnh sát chưa?"

Chi Maki mỉm cười.

"Cậu quên mất chị đến đây với mục đích gì rồi à? Để chứng minh rằng không có lời nguyền nào cả. Nếu chuyện Bạch Tuyết lại xuất hiện trở thành tin đồn thì chẳng có ý nghĩa gì phải không nào?"

"Em thì nghĩ mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa khi cảnh sát bắt được thủ phạm."

"Nói vậy có nghĩa Konoha nghĩ thủ phạm là con người nhì."

"Bình thường là thế còn gì. Nước có pha máu cá đổ xuống từ bên trên đúng không ạ? Vậy chẳng phải lúc đó thủ phạm đang ở trên mái nhà sao? Đổ chỗ nước mức sẵn để trong xô là việc chẳng cứ yêu quái mà ai cũng làm được."

"Hừm, thế còn thư đe dọa? Ném nó vào trong từ trên mái nhà có vẻ khó khăn đấy. Nghĩa là yêu quái không phải chỉ có một, mà là hai sao?"

"Không phải yêu quái, mà là con người. Nếu chọc một cái lỗ trên tờ giấy bọc quanh hòn đá rồi luồn dây qua, sau đó treo nó vào một cái gậy và quăng vào, lợi dụng tính chất vật lý của con lắc, thì thủ phạm hoàn toàn không cần phải di chuyển. Một người cũng làm được. Phần trên tờ giấy đó có vết rách dọc giống như bị dây cửa vào, đúng chứ ạ?"

Giữ nguyên nụ cười đẹp mê hồn trên gương mặt, chị Maki nghe những suy luận của tôi với vẻ thích thú.

"Em quan sát kỹ đấy. Trong khi Tooko thấy Bạch Tuyết xuất hiện một cái là lăn quay ra xỉu ngay rồi."

Thực ra còn một chuyện nữa làm tôi băn khoăn. Thứ chất lỏng màu đỏ rơi rớt ở hành lang trên đường chúng tôi đi tới phòng chị Maki... Đó có khi nào là thứ thủ phạm làm rớt ra trong khi đang di chuyển lên mái nhà... Đồng nghĩa với việc, thủ phạm không phải kẻ xâm nhập từ bên ngoài, mà ở sẵn bên trong.

Nghĩ vậy, lưng tôi nhoi nhói, cảm giác chẳng tốt chút nào.

"Tạm thời, có thể thấy thủ phạm là người, vì thế chị nên giao lại cho cảnh sát thì hơn."

"Không, cảnh sát thì không được."

Chị Maki trả lời dứt khoát.

"Tại sao? Chị Maki cũng biết Bạch Tuyết là con người phải không ạ? Để dụ kẻ đó ra và tóm gọn, chẳng phải chị đã cố ý gọi người tháo dỡ và biến mình thành mồi nhử hay sao?"

Chắc hẳn những việc nghiêm trọng hơn thì nên yêu cầu hỗ trợ từ phía cảnh sát chứ. Ngoài ra còn có lí do gì để không gọi cảnh sát sao.

Tôi cũng không hiểu lắm việc chị ta bố trí người trong biệt thự giống với 80 năm trước. Rốt cục chị ta muốn làm gì.

Nụ cười lại hiện lên trên khuôn mặt của chị Maki.

"Phải, Bạch Tuyết có lẽ là con người. Thế nhưng, lời nguyện ám lại tòa nhà này từ 80 năm trước vẫn còn đó mà không hề mất đi."

Nhìn thấy khóe miệng nhếch lên với vẻ rất đáng nghi, tôi nhớ lại cảnh tượng khi chị ta nhuộm đầy máu và nở nụ cười. Nó làm tôi nổi da gà.

Cổ họng khô khốc, tôi lên tiếng hỏi.

"Tờ giấy bị ném vào ghi 'Không được quên giao ước'... phải không? Giao ước gì thế ạ?"

Liệu đó có phải chính là lời nguyện?

Thế nhưng, đột nhiên ánh mắt chị Maki trở nên lạnh lẽo. Chị ấy lăm bắm bằng chất giọng mà nghe đâu đó có sự mất bình tĩnh.

"Không biết."

Căn phòng lặng ngắt như tờ.

Khi tôi cảm thấy sắp bị bóp nghẹt bởi sức nặng và hơi lạnh của bầu không khí, chị Maki lấy lại gương mặt tươi tỉnh và đứng dậy.

"Cảm ơn vì bữa ăn. Giờ chị sẽ ra ngoài."

"Ồ, một mình ạ?"

"Phải rút ngắn thời gian tháo dỡ biệt thự."

Chị Maki cất bước. Tôi cuống cuống đuổi theo sau.

"Hôm nay chị nên ở nhà. Vừa có thư đe dọa như thế mà chị đi lại một mình bên ngoài, không biết sẽ gặp chuyện gì đâu. Chị đừng khiêu khích đối thủ thì hơn."

"Cậu lo cho chị à?"

Chị Maki nén bật cười thành tiếng, không hề quay đầu lại, ra khỏi sảnh trước và tiến về phía cổng.

Balon chạy tới, đứng thẳng người sủa ăng ăng như thể không muốn cho chị Maki ra ngoài, nhưng sau khi bị chị ta mắng "Đi ra, Balon!", nó rên rỉ yếu ớt và rầu rĩ lùi về phía sau.

Hoàn toàn khác thái độ khi nhìn thấy tôi!

Trong lúc tôi còn loay hoay, vừa kinh ngạc vừa chán nản, chị Maki đã nhanh chóng đi mất.

"Đợi đã, ít nhất thì chị nên cùng ai đó..."

Tôi còn chưa kịp nói hết câu, chị Maki quay mặt về phía tôi, để lộ ánh mắt đầy khêu gợi.

"Thế thì Konoha hãy trở thành vệ sĩ bảo vệ chị đi."

Sao lại thành thế này... Tôi không muốn liên quan đến mấy thứ rách việc, vậy mà...

Cùng chị Maki bước đi trên con đường có những cửa hàng quà lưu niệm xếp san sát cạnh nhau, tâm trạng tôi khó chịu đến mức ước gì mình có thể gào lên thật to.

"Khoan! Tại sao lại khoác tay vậy ạ? Mọi người đang nhìn kìa!"

"Thôi nào, hãy phô trương cho người khác đi. Thế chẳng vui hơn à?"

Bờ môi quynh rũ của chị Maki nhếch lên đầy khiêu khích.

Một người đẹp cao lớn đầy đặn bình thường đã đủ nổi bật rồi nhưng chiếc quần trắng cạp trễ như tạo điểm nhấn vào vòng eo kết hợp với chiếc áo không tay màu cam chói mắt và hở một mảng lớn ở lưng càng khiến tình hình thêm nghiêm trọng. Đi giày cao gót vào thì chị ta cao hơn tôi 10 cm tính từ đỉnh đầu. Cứ như một người mẫu tắm mình trong ánh đèn chiếu trên sân khấu vậy. Những người đi ngang qua đều thay nhau ngoái lại mắt tròn mắt dẹt.

Chị Tooko mặc bộ đầm vải bông có phong thái của một tiểu thư ở khu nghỉ mát hòa mình vào khung cảnh yên bình, còn chị Maki thì hoàn toàn nổi lên trên tất cả.

Dù tôi nôn nóng muốn nhanh được đi về nhưng chị Maki rất phấn khích khóa rịt tay tôi không chịu bỏ ra.

"Không vui chút nào cả. Làm ơn buông em ra."

"Chẳng phải cậu rất hay nắm tay Tooko sao?"

"Đấy không gọi là nắm tay mà là bị kéo lê theo thì có!"

"Cậu mà cứ nheo nhéo như thế chỉ tổ gây chú ý không đáng có thôi. Chúng ta đã có câu chuyện chia cắt của tiểu thư nhà Himekura và anh người yêu học trò của cô ấy rồi. Giờ lại thêm cả tình tiết như kiểu anh học trò đơn phương làm loạn lên 'chia tay đi cắt đứt đi' còn tiểu thư thì bị bỏ rơi không thương tiếc nữa nhỉ."

"..."

Nhìn thấy tôi tắt đài, chị Maki khúc khích cười khoái chí.

"Tâm này chắc Tooko cũng thức dậy rồi. Chắc chắn là đang giận lắm đấy~. Cô nàng sẽ phồng má ra thật đáng yêu mà nói 'Konoha bỏ mình lại mà đi hẹn hò với Maki mất rồi~'."

"Ai đang hẹn hò đấy ạ?"

"Ô kìa, chị định thế mà."

Chị Maki nói như thể chế giễu và ôm cánh tay tôi chặt hơn. Bầu ngực đầy đặn chỉ xịu nữa là chạm vào khuỷu tay tôi. Khác với chị Tooko, người này hiểu rõ hành vi của bản thân nên rất khổ sở để đối phó.

Một mối gặp mười lần chị Tooko.

Nhờ thêm sự trợ lực của cái nóng hầm hập ngày hè, khi đến được văn phòng của công ty chịu trách nhiệm tháo dỡ, tôi ở trong trạng thái bơ phờ rũ rượi.

Vừa uống chén trà lúa mạch được người ta bưng ra, tôi ngồi ngoan ngoãn trên ghế sofa như một chú cún.

Chị Maki bàn chuyện đo đạc với người phụ trách.

"Cô nghĩ sao nếu làm như thế này?"

"Không tồi, nhưng hãy cho tôi xem thêm vài cái khác."

"Sẽ tốn chút thời gian."

"Không thành vấn đề."

Ờ? Hôm qua chị ta quyết tâm bắt tay ngay vào việc một cách cường ép,

thế mà hôm nay lại có vẻ gì đó thông dong... Chính chị ta đã nói nếu đợi đến khi kỳ nghỉ hè kết thúc thì sẽ muộn mất cơ mà...

Mục đích của chị Maki không phải là khai thác vùng núi sao?

Ban đầu vốn là thảo luận làm ăn nhưng càng nói thì nội dung phần lớn càng trở thành những câu chuyện phiếm. Trong làng có thứ gì này, đặc sản là cái gì này, hoặc là ở đâu có hàng soba ngon, chủ nhân nhà Himekura thích soba ở đó và hết lời khen ngợi này, rồi thì có một người thừa kế xuất chúng như thế này hẳn chủ nhân nhà Himekura phải an tâm lắm...

Cho đến lúc đó, chị Maki vẫn phụ họa theo câu chuyện một cách nhã nhặn, nhưng khi câu chuyện dính dáng đến người thừa kế, dù không rõ ràng nhưng chị ta để lộ một nụ cười cay đắng.

Dù chỉ trong một thoáng thôi, nhưng đó thực sự là biểu cảm mà tôi rất hiếm khi trông thấy, và vì thế, đọng lại trong tôi ấn tượng nhói đau, giống như đâm vào tim vậy.

Sau đó chúng tôi đi quanh thêm vài công ty khác cũng có liên quan đến công trình, ăn soba và đến giờ về thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Con đường nhỏ hướng về biệt thự nhuộm sắc vàng dịu nhẹ, trông như lối mòn dẫn tới vương quốc những giấc mơ.

"Ông nội của chị Maki là hiệu trưởng học viện phải không?"

Tôi từng thấy mặt ông vào lễ nhập học. Đó là một ông già cao lớn với vẻ mặt đầy quyền uy, trông rất hợp với trang phục Nhật, đeo thấu kính góc cạnh như kính hiển vi và chỉ có một bên.

"Đúng rồi. Himekura Mitsukuni... trưởng tộc nhà Himekura, tự hào về cây gia phả dài ngoằng của nhà Himekura hơn bất cứ thứ gì, một lão già chết tiệt

cố chấp, quý quýet và độc đoán."

Dù thế nào đi nữa cũng là ông ruột của mình, chị không thấy nói xấu thế là quá lời hả?

Tôi thấy ngực mình lạo xạo, bởi tôi cảm nhận được trong giọng điệu tươi tỉnh trợn tru kia lẫn khuất một thứ gì đó đen tối.

"Trong họ Himekura, ông là sự tồn tại tuyệt đối như thể thần linh ấy. Không ai có thể chống lại ông, kể cả nêu ý kiến cũng không được phép. Bố chị cũng nhất nhất nghe lời. Nói ra thì bức thật đấy, nhưng đến cả chị khi bị ông lườm cũng sẽ run lên như cầy sấy."

Ánh tà dương hắt bóng xuống gương mặt nhìn nghiêng của chị Maki.

Có lẽ tôi nên im lặng... Vì tôi không có ý định xen vào chuyện của người khác. Huống chi lại còn là chuyện nhà chị Maki.

Thế nhưng, ngôn từ lại cứ tự động trào ra khỏi miệng.

"Chị Maki đến đây là nhằm mục đích được ông thừa nhận à?"

Gương mặt quý phái sắc nét nhìn tôi khinh khỉnh. Ánh sáng bị hút vào mái tóc dài buông phủ xuống vai, tỏa sắc vàng kim và trên môi, nụ cười cay đắng lại hiện lên lần nữa.

"Chỉ để giết thời gian thôi mà. Thế này còn đỡ hơn đi Nice chán."

Chị Maki quay mặt đi.

Ánh mắt hướng về phía trước mạnh mẽ như thể đang nhìn xoáy vào một vật nào đó.

"Hơn nữa, chẳng cần ông thừa nhận hay không thừa nhận, chị vẫn là một

người nhà Himekura."

Giọng nói chị Maki sắc lẹm.

Nhịp bước chân của chị Maki nhanh lên một chút.

"Ông không sao nuốt nỗi việc mẹ chị có nửa dòng máu ngoại quốc. Vì thế, kể cả khi mẹ mang thai chị, ông vẫn tuyên bố chị không phải con của bố và chuẩn bị tiến hành xét nghiệm gen ngay khi chị mới chào đời.

Thế nhưng, trên đứa trẻ được sinh ra có bằng chứng chứng minh nó là một Himekura."

Đôi tay dẻo dai đưa lên vạch mái tóc lượn sóng, để lộ vết bớt xanh có hình dạng như vảy cá, như một cánh hoa nổi lên trên vùng gáy nhẵn nhụi kéo dài đến phần lưng để trần.

Vẻ quyến rũ ấy làm tôi bất giác run thờ.

"Đây chính là nó."

Trong ánh hoàng hôn, mái tóc óng ả đổ xuống từ hai lòng bàn tay như thác nước.

"Trong nhà Himekura, qua mỗi thời đại sẽ lại có người mang 'vảy rồng' này được sinh ra. Nghe nói Miko là Himekura đầu tiên có một vết bớt ở trên trán. Trên người ông cũng có vết bớt giống cái này."

Bằng cử chỉ mạnh như thả đi một vật, chị ta buông hai tay, mái tóc lững lơ trên không tựa bụi nước trong giây lát rồi lại rơi xuống phủ lên hai bờ vai.

Chị Maki quay lại, mỉm cười cương quyết.

"Thế cho nên, không phải làm xét nghiệm nữa mà ông buộc phải thừa

nhận thôi. Sau đó ông dạy dỗ chị sao cho chị có thể trở thành người xứng đáng mang họ Himekura hơn ai hết, đối tượng kết hôn sau này cũng là một quý tử gia đình danh giá mà ông sắp đặt sẵn."

Nụ cười đó không có ý cầu mong bất cứ sự đồng cảm hay an ủi nào hết. Thậm chí tôi còn thấy rằng đó là thái độ cự tuyệt đầy ngạo mạn trước những thứ phù du như thế.

Gia đình, máu, hay sự gắn kết.

Chị Maki ở trong một thế giới không có liên hệ gì với chúng tôi.

Không liên quan gì đến ý chí của chính mình, từ khi sinh ra đã luôn chịu cảnh bị ép buộc...

Chị Maki ở trường được biết đến như nguồn thông tin vô hạn, được gọi là "công chúa" sở hữu quyền lực tuyệt đối, người khác nhìn vào thấy có vẻ như chị ta không có gì là không làm được.

Nhưng phải chăng đó không phải là một cuộc sống tự do đến thế.

Mặc dù chị Maki là chỉ huy kiêm hội trưởng câu lạc bộ Nhạc giao hưởng nhưng bình thường chị ấy chẳng mấy khi tham gia hoạt động câu lạc bộ mà toàn vẽ tranh một mình trong xưởng vẽ ở tầng trên cùng hội trường hòa nhạc mà thôi.

Lần nào đó chị ấy đã cố ý cười vui vẻ và kể rằng thực sự mình muốn vào câu lạc bộ Mỹ thuật nhưng ông lại bắt vào câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Rằng xưởng vẽ trong hội trường là cái giá của thỏa thuận đó.

Rằng chỉ có ở đó chị ấy mới có thể tự do vẽ tranh.

Nỗi đau trong suốt như thủy tinh xuyên thẳng vào lồng ngực đang chắt

chứa vô vàn bất an của tôi.

Biểu cảm của chị Maki trở nên cứng rắn lạnh lùng.

"Giả sử chị mà ra đời một trăm năm trước, chắc cũng sẽ trở thành tội nhân mang danh Miko và bị giam hãm ở biệt thự trong núi giống Himekura Yuri nhỉ."

Trước những từ ngữ đó, tôi có cảm giác một tiếng rít vang lên đâu đó và bầu không khí trở nên lạnh buốt.

Tội nhân mang danh Miko...

Ý nghĩa của nó là gì?

Nhắc mới nhớ, ông bác ở hàng quà lưu niệm cũng đã nói một điều làm tôi chú ý. Rằng, dù là Miko hay là đang dưỡng bệnh thì cũng chỉ là lý do hình thức bề nổi để nhốt bớt phiền phức ra khỏi nhà chính thôi...

Himekura Yuri có lý do gì đó khiến cô không thể ở bên cạnh gia đình của mình hay sao?

Không khí mát mẻ, vầng dương đang lặn nhuộm lên cảnh vật xung quanh màu đỏ như màu máu. Như thế cộng hưởng với điều đó, chị Maki mang một biểu cảm ghê sợ, tôi có cảm giác như chị ấy đã biến thành một cái gì đó không còn là con người nữa.

Chị ta liếm môi rất nhanh bằng cái lưỡi đỏ tươi.

"Không phải, thay vì là Yuri, có lẽ Bạch Tuyết mới chính là chị chẳng. Chắc chắn chị cũng sẽ rùng mình trong niềm hạnh phúc khi thứ phong ấn vô vị đó bị giải trừ, trở nên tự do rồi chị sẽ nhuộm máu cả căn biệt thự để trả thù những kẻ đã giam hãm mình. Chỉ nghĩ vậy thôi mà run bắn cả người lên đây

này."

Cả âm điệu giọng nói lẫn nụ cười mỉm kia đều đầy ắp cảm xúc mãnh liệt đến tối.

Đôi môi nhếch lên gợi cảm, sâu trong đồng tử là sự lạnh lùng, tàn nhẫn và niềm hân hoan ma quái.

Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, tưởng như Bạch Tuyết đã ám lên chị ta thật.

Tôi ngụy tạo vẻ bình thản và nói.

"Tôi qua em đã đọc Hồ dạ xoa của Izumi Kyouka. Kỷ vật của mẹ Akira... Bạch Tuyết trong ấy tuy là yêu quái nhưng muốn gặp người yêu quá mà nổi trận lôi đình, vậy mà vẫn quyết định lưu lại hồ vì Yuri, cũng có những điểm dễ thương và rất con người. Em cho rằng nếu những người trong làng không biến Yuri thành vật hi sinh thì thay vì bị gọi là yêu quái, Bạch Tuyết vẫn sẽ tiếp tục giữ lời hứa của mình như một vị thần bảo hộ cho ngôi làng."

Tôi nói nhiệt tình giống như chị Tooko vậy.

Vẻ hiểm ác nhạt đi trên gương mặt chị Maki, thoát cái lại trở nên buồn bã.

"...Hồ dạ xoa à? Chị cũng đọc rồi."

Quay về hướng vầng mặt trời đỏ thẫm, bà chị vừa thì thầm vừa chậm rãi bước.

"Dù chị hiểu tâm trạng bức bối của Bạch Tuyết khi bị phong ấn dưới hồ, chị không thể say đắm trong tình yêu như cô ấy được. Cái gì mà dù cơ thể hóa thành tro bụi, hay bị xé ra thành từng mảnh, dù linh hồn có hóa thành ánh đom đóm cũng phải đến bên người đàn ông mình yêu thương chứ..."

Chị không thể yêu như Bạch Tuyết... như Hotaru được".

Tôi rất đỗi ngạc nhiên khi tên của Amemiya thoát ra từ miệng chị Maki.

À, giống như tôi, chị Maki cũng nhìn thấy hình bóng Amemiya ở một Bạch Tuyết yêu thương mãnh liệt...

Thực tình cũng chẳng có gì vô lý.

Mới có vồn vện một tháng từ cái ngày chúng tôi tiễn cô ấy đi...

Đám tang được tổ chức tại nhà thờ trong cơn mưa tầm tã.

Tôi và chị Tooko đều không rơi nước mắt, nhưng chúng tôi có cùng chung nỗi đau dày xéo không dứt khi nghe tiếng nước mưa đập vào ô. Lúc đó lần đầu tôi biết được sự tồn tại của thứ nỗi buồn khiến người ta không thể khóc.

Chị Maki cũng không hề khóc.

Hay ít nhất là trước mặt chúng tôi.

Nhưng chị Maki là người có mối liên hệ sâu sắc với Amemiya hơn chúng tôi và tôi chỉ có thể tưởng tượng rằng có lẽ chị ấy sẽ buồn đau hơn chúng tôi nhiều lắm.

Mặc dù chắc chắn là chị ấy sẽ không bao giờ nói ra.

Chị Maki rì rầm nói, như thể đang nói chuyện một mình.

"Chị nghe nói ở cái hồ mà Yuri đã trầm mình... đom đóm sẽ tụ họp ở đấy rất nhiều khi mùa hè tới, nên chị đã thử đi đến đó vào ban đêm.

Vì chị muốn nhìn đom đóm thật... không phải thứ đom đóm do con người

bày ra.

Thế nhưng, dù chị đợi bao lâu đi nữa, đom đóm vẫn không xuất hiện dù chỉ một con.

Sau đó chị mới biết, thời gian mà đám đom đóm bay đến hồ là từ tháng sáu đến tầm tháng bảy.

Tháng tám thì...

Chị đã đợi đến năm tiếng ngoài bờ hồ... Thất vọng lắm luôn."

Tuổi thọ của đom đóm rất ngắn ngủi. Chúng chỉ tỏa sáng một lần rồi tắt lịm trong nháy mắt, như hoa như trăng, như những câu chuyện trong thế giới của Kyouka vậy.

Bạch Tuyết của Hồ dạ xoa chồng lên hình ảnh chị Maki đang quay lưng bước đi đằng trước.

Nàng công chúa yêu quái bị giam cầm trong thủy ngục, khao khát tự do đến mức muốn hét thật to. Nhưng rồi nàng đã được xoa dịu tâm hồn bằng giọng hát mong manh của Yuri và dõi theo tình yêu của cô ấy.

Ta ghen tị nhưng lại muốn được giống như hai người của gia đình đó.

Chị Maki có tâm trạng như thế nào khi dõi theo Amemiya, người con gái đã chết vì yêu.

Chị ấy liệu có ghen tị với Amemiya khi cô ấy yêu nhiệt thành đến vậy, điều mà bản thân chị ấy không làm được?

Sự tồn tại của Amemiya có phải cũng khiến chị Maki cảm nhận được sự an ủi giống như cảm giác của Bạch Tuyết hay không?

Không khí dần trở nên lạnh hơn.

"Dù sao đi nữa, chị không thể chỉ sống vì tình yêu như Hotaru, cũng không thể trở thành kẻ hời hợt như Sakurai Ryuuto được. Chị chỉ có thể là bản thân chị mà thôi."

Chị Maki lâu bầu khó chịu.

Như để rũ sạch sự ủy mị, chị ta dừng chân và quay người lại.

Mặt trời về chiều soi tỏ vẻ mặt đăm chiêu nhưng cũng đầy gay gắt.

"Nè, Konoha. Dù Bạch Tuyết bị trói buộc bởi giao ước nhưng chẳng phải giao ước là thứ tồn tại để bị phá vỡ sao?"

Tôi không thể trả lời.

Tôi bị nuốt chửng bởi biểu cảm và giọng nói giống hệt Bạch Tuyết của chị Maki. Sống lưng tôi run rẩy và người ngợp nổi hết cả da gà.

Chị Maki cười nhạt rồi lại bước đi.

Tôi cũng đi theo bên cạnh, không sao kiềm chế được nhịp đập gấp gáp của trái tim.

"Giao ước" là thứ gì? Nếu coi chị Maki là Bạch Tuyết, thì thứ đang ràng buộc chị Maki là dòng máu Himekura? Nếu vậy thì đích ngắm của chị Maki là ở đâu mới được?

Có khi nào chị Maki định đánh đổ chuông giống như Bạch Tuyết trong Hồ dạ xoa hay không?

Ngắt hoa, phá hoại trăng, định kéo chính mình vào cơn cuồng loạn sao?

Cảm giác sợ hãi lạnh toát lại một lần nữa bò dọc sống lưng tôi.

Nếu đúng vậy thì nguy hiểm quá.

Bởi vì đối với chị Maki bây giờ, Hotaru - người có thể ngăn chặn hành động ấy - đã không còn nữa rồi.

Mỗi khi kể về gia đình, cô ấy luôn mang gương mặt dịu hiền ấm áp.

Ánh mắt xa xăm như nhớ nhung những ngày hạnh phúc đã mất, thoáng chút buồn rầu...

Cô ấy yêu thương kính trọng người cha tài giỏi bằng cả trái tim và luôn lấy làm tự hào về mối liên kết ấy. Cô ấy lúc nào cũng cầu mong mình là đứa con gái xứng đáng với người cha vĩ đại.

Cô ấy cũng vô cùng yêu mến người mẹ dịu dàng điềm đạm. Khuôn mặt người sáng, cô ấy vui vẻ nói cho tôi hay cô ấy giống mẹ thế nào.

Cô ấy hết mực thương yêu bố mẹ, luôn luôn mong mỏi được gặp họ, được nghe họ gọi bằng giọng nói dịu dàng, được ôm thật chặt và nuông chiều.

Thế nhưng, niềm ước ao đó không trở thành sự thật...

Vì thế, sự thật là cô ấy lúc nào cũng cô đơn.

"Oái!"

Vừa mở cổng chính, tôi lập tức nhảy dựng ra đằng sau.

Chị Tooko đang phòng má dẫn dỗi, lưng dính sát vào tường, đầu gối gập lại, ngồi bệt trên sàn và lật giở một cuốn sách cũ.

Chị Maki cũng tròn tròn mắt.

"Tại sao chị lại đọc sách ở chỗ thế này hả?"

Giờ thì đã rõ vì sao kể cả chủ nhân là chị Maki có quay về thì bác quản gia chắc chắn cũng không ra đón. Vì có người ngồi tịt ở trước cửa cứ như Zashiki warashi thế này đây.

(Tên một loài yêu quái thích bày trò nghịch ngợm trêu chọc người trong nhà. Cũng có truyền thuyết cho rằng Zashiki warashi sẽ mang lại hạnh phúc cho căn nhà)

Chị Tooko chỉ quay mặt về hướng chúng tôi lườm xéo lên, gườm gườm vẻ hờn giận.

"Đọc sách chỗ nào là quyền của tôi."

Thế rồi ngay lập tức lại vùng vằng chúi mũi vào quyển sách.

"Nhưng chị ngồi đó mà không đau bàn tọa ạ?"

"Konoha không cần phải lo lắng cho hông của chị làm gì."

"Nhưng ngồi thẳng xuống nền đất vậy rất lạnh đúng không ạ?"

"Thật đáng tiếc là chị đã tích nhiệt đầy đủ cho nó rồi, vô cùng ấm cúng."

Chị Maki phì cười.

Chị Tooko ngẩng mặt lên.

"C-Có gì đáng cười hả?"

"A, thật là... Nghe bồ đối đáp chân phương như thế này, mình thấy thư thái hẳn. Thật tốt vì đã dẫn Konoha đi cùng. Đúng là phương thức giải trí hay ho đấy."

"Mình không hiểu ý bồ, Maki!"

Chị Tooko đứng phắt dậy, mặt đỏ tía tai.

"Hơn nữa Konoha là đàn em của mình, đề nghị chủ nhiệm câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đừng tự ý lôi đi lung tung như thế?"

Chị Maki cười gian.

"Ô kìa, ghen hử?"

"Không phải! Mình với tư cách là đàn chị của Konoha, có trách nhiệm bảo vệ không để em ấy bị kẻ xấu lừa phỉnh mà đi làm những chuyện sai trái. Bởi mẹ Konoha cũng đã nói với mình 'Trăm sự nhờ cháu' nữa."

Câu "Trăm sự nhờ cháu" của mẹ... chẳng phải chỉ là chào hỏi lịch sự trên điện thoại thôi sao?

Lại còn chuyện sai trái... Thiếu niên nổi loạn của thời đại nào thế không biết.

Nghe thấy tiếng tranh cãi, mọi người trong biệt thự tập trung lại và đứng nghe ngóng. Ngượng chết mất. Cả đôi mắt lạnh lùng lườm tôi chăm chặp của Uotani cũng làm tôi thấy khó chịu.

"Chị Tooko ngủ say quá nên em không thể gọi được. Với lại em chỉ đi ra thị trấn có một tẹo thôi, không làm gì sai trái hết."

Miệng chị Tooko cong lên thành hình chữ "V" ngược, nhìn tôi đầy bất mãn.

Chị Maki chêm ngay vào.

"Đúng thế. Konoha. V~~~~vui ới là vui nhỉ. Lúc nào lại hện hò nữa nhé."

Chị ta thậm chí còn nháy mắt một cách lằng lơ để thách thức chị Tooko.

Chị Tooko dậm chân.

"À vâng! Thật tốt vì hai người thấy vui vẻ! Tôi cũng có thể đọc sách ở cửa ra vào trong yên tĩnh, rất, rất, rất, rất mát mẻ, sáng khoái và hạnh phúc!"

Rốt cục bà chị đã ngồi ở cửa chính từ lúc nào và trong bao lâu vậy.

Hò hét cho đã, chị Tooko quay phắt lưng về phía chúng tôi và dậm chân vùng vằng bỏ đi.

Ở bên cạnh tôi, chị Maki ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Sau khi đi ngang qua Uotani và bị giáng cho hai chữ "Dơ bẩn", tôi lầm lũi linh về phòng.

Vì đã viết xong truyện tam đề trên tập giấy viết văn, tôi mang nó đến phòng chị Tooko, lòng ngổn ngang những mối băn khoăn về mấy vụ rắc rối mới nảy sinh đều liên quan đến con gái.

"Chị Tooko. Em đây."

Tôi gõ cửa và gọi.

Không có tiếng trả lời. Từ đó đến giờ đã gần một tiếng trôi qua rồi mà vẫn còn giậm à?

"Em vào đây."

Khi tôi vặn nắm cửa và mở ra, tôi trông thấy tấm lưng nhỏ nhắn và bím tóc đuôi sam trước mắt.

Chị ấy ngồi trên chiếc ghế cổ và có vẻ đang đọc sách. Cuốn sách đặt trên

đùi có những trang giấy đã cũ và hơi ngả vàng. Chị ấy đã lấy từ giá sách của biệt thự chẳng.

Bằng chứng cho thấy bà chị nghe thấy giọng tôi là vai bà chị giật bắn lên một cái khi tôi bước chân vào phòng.

Tuy thế bà chị vẫn ngoan cố tiếp tục giữ im lặng.

"..."

"Cuốn đó có ở phòng sách nhỉ."

Khi tôi bắt chuyện qua vai bà chị, thân hình ấy lại giật nảy thêm lần nữa.

"..."

Khi tôi lăm lét ngó vào gương mặt nhìn nghiêng đang cúi xuống, thì thấy đôi má không hề phồng ra.

Thay vì biểu cảm tức giận, thì lông mày lại hơi trữu xuống, môi dẫu lên thành hình chữ "v" lộn ngược, chị ấy để lộ nét mặt lúng túng, thần thờ, như thể đang xấu hổ.

Có phải là đang hối hận vì mình đã làm ầm lên và hò hét khí thế trước mặt mọi người không? Dù muốn làm lành nhưng có thể bà chị không thể nắm được thời cơ để mở miệng.

Thỉnh thoảng Maika cũng ngồi ôm đầu gối với vẻ mặt như thế này.

Chị thua luôn... Chị Tooko có biết mình lớn hơn Maika bao nhiêu tuổi không hả?

So với chị Maki và Kotobuki, chị Tooko là một người quá dễ hiểu.

Thêm vào đó, tôi nghĩ rằng chính vì bà chị như thế, nên cho đến nay dù bà chị luôn xoay tôi như chong chóng hay gây ra đủ thứ phiền phức cho tôi, chúng tôi vẫn có thể ở bên cạnh nhau được.

Vì chị ấy là người có thể thành thật mà nói "Cảm ơn" hay "Xin lỗi."

Tôi dòm vào trang sách từ đằng sau và đọc lên thành tiếng.

"... Trong trái tim tôi cất giấu một bí mật. Người ta nói thuốc ngủ sẽ gây nói mớ, nên tôi sợ rằng tôi không thể uống chúng".

Chị Tooko giật mình quay lại. Khi mắt chúng tôi chạm nhau, mặt chị ấy đỏ lên thây rõ.

"Chữ cổ quả là khó đọc thật. Sách gì vậy ạ?"

Mặt vẫn đỏ bừng, chị Tooko then thùng đáp.

"Là cuốn Phòng ngoại khoa của Kyouka. Truyện ngắn được phát hành năm 1895, tức năm Minh Trị thứ 28 và gây được tiếng vang, đồng thời cũng là tác phẩm ra mắt của Kyouka."

Tay vẫn đặt trên lưng ghế, tôi di chuyển sang đứng bên cạnh chị Tooko và lắng tai nghe. Chị Tooko có vẻ vẫn còn hơi ngượng ngập. Thế nhưng câu chuyện vẫn tuôn ra từ khuôn miệng ấy không một lần bị vấp. Bầu không khí ôm lầy chúng tôi hóa thành màu vàng mềm mại.

"Cử nhân Y khoa Takamine thực hiện phẫu thuật cho một bá tước phu nhân xinh đẹp. Thế nhưng phu nhân từ chối sử dụng thuốc mê và nhờ anh ta mổ luôn khi tỉnh táo. Vì bản thân có một bí mật luôn đau đầu trong lòng, nên nếu rơi vào trạng thái mơ hồ bởi thuốc mê, chắc chắn sẽ nói ra mất. Takamine nghe theo mong muốn của người phụ nữ và đưa dao mổ vào ngực bà ta khi không có thuốc mê..."

Đột nhiên chị Tooko cụp hàng mi xuống và cúi đầu.

Gương mặt đó làm tôi nghĩ đến nét biểu cảm đau buồn mà tôi trông thấy lúc bình minh và khiến trống ngực tôi đánh dồn dập.

"Phu nhân sau đó thế nào ạ?"

"Bà ta tóm lấy cánh tay Takamine, kéo bàn tay có kèm con dao mổ ấy tự cắt sâu vào ngực của chính mình rồi nói 'Anh không biết gì về tôi'.

Khoảnh khắc đó Takamine cũng nói 'Tôi sẽ không quên'."

Đôi môi của chị Tooko khẽ run lên.

Lực dồn vào những ngón tay đang cầm cuốn sách, khiến đầu móng tay chuyển màu trắng bệch.

Một cơn chấn động sắc nhọn như mũi dao mổ xuyên thẳng vào ngực tôi.

Anh không biết gì về tôi.

"Phu nhân nở nụ cười trong sáng hạnh phúc rồi tắt thở.

Thực ra hai người đó, chín năm trước đã từng đi ngang qua nhau đúng một lần duy nhất. Không trao đổi lấy một lời, thực sự chỉ trong một khoảnh khắc. Thế rồi đúng trong khoảnh khắc đó, họ thu hút lẫn nhau, nảy sinh tình yêu và đã luôn giấu chặt cảm xúc ấy trong lòng.

Ai trong hai người đó cũng đều chưa một lần dám nghĩ rằng đối phương biết về mình...

Họ không thể lãng quên khoảng thời gian chỉ như một giấc mơ ngắn ngủi ấy.

Giống như rượu làm từ cây sơn chi tử ướp lạnh, cả từ ngữ, cả câu chuyện đều trong suốt, mong manh...

Hương hoa dịu nhẹ đọng lại mãi trong miệng, rất xót xa, chị đọc đi đọc lại một cảnh ấy không biết bao nhiêu lần..."

Chị Tooko vẫn cụp mắt xuống thần thờ.

Có lẽ câu chuyện khiến chị ấy bị cảm xúc lấn át rồi chăng?

Mà không, biết đâu vì đây là sách của người khác, lại quá hạn sử dụng rồi nên bà chị chỉ đang tiếc rẻ vì không ăn được thôi...

Tôi giờ ra phe phẩy trước mắt bà chị mẫu chuyện tam đề mà tôi mới hoàn thành.

"Bữa tối sao đây ạ? Đáng tiếc là không có vị sơn chi tử đâu."

Chị Tooko mở tròn hai mắt.

Đặt cuốn sách của Kyouka trên đùi, chị ấy chạm vào mép tờ giấy viết văn bằng cả hai tay, quay mặt hướng về phía tôi và cười như hoa nở.

"Cảm ơn Konoha. Chị dùng bữa đây. Với lại chuyện vừa nãy nổi cáu với em, chị xin lỗi."

Tôi cũng cảm thấy lòng mình ấm áp như có hoa nở vậy.

Chỉ với một câu "Cảm ơn", tôi cảm thấy vui vẻ và với một câu "Xin lỗi", tôi sẽ nghĩ rằng thôi thì mình đành bỏ qua.

Cho đến nay vẫn luôn luôn như vậy.

Chị Tooko vừa sung sướng xé vụn tờ giấy viết văn, bỏ vào mồm nhai

nhóp nhép vừa kể lễ.

"Sau khi ăn hết sạch phần còn lại của Tonio Kroger hồi trưa chị chẳng ăn gì cả nên đói mốc đói meo ra rồi nè."

"Oa, vị như cơm rang cá hồi với xà lách ấy~. Mọi người trong lớp cùng hợp sức làm phim ở lễ hội văn hóa nhỉ. Đề tài là gì đó?"

" Là 'Lễ hội văn hóa', 'Phim' và 'Bắt tay'."

"Hừm, tuổi thanh xuân~, hướng đi đúng đắn~. A, cảm giác khi nhai xà lách, tươi tắn trẻ trung, thật ngon lành. Cả phần trứng cá hồi được rải lên cũng đang nổ lổp bốp tan ra trên đầu lưỡi!"

Cho đến tờ thứ hai, chị Tooko vẫn ăn say sưa và luôn miệng tấm tắc "Ngon quá", nhưng bắt đầu vào trang thứ ba, mặt bà chị dần nhăn nhó.

"Ơ này, sao tự dưng lại có tay thò ra từ màn ảnh thế? Đã thế không phải một mà là đến mấy cái ngo ngoậy ngo ngoậy. Đang có vị nước tương dễ chịu mà bỗng chốc đổi thành vị như cơm rang ớt ấy. Không, xà lách biến thành dưa hấu rồi~. Cá hồi biến thành bạch tuộc viên nướng rồi~. Trứng cá hồi biến thành mút anh đào rồi~. Ôi~, lung tung hết cả rồi~~~~. Khách bắt tay với cái tay thò ra từ màn hình và bị hút sinh khí mất rồiiiiiiiiiii."

Sau khi ăn hết đến miếng cuối cùng với vẻ mếu máo sắp khóc, bà chị rũ rượi gục mặt lên lưng ghế.

Chep, cái đó coi như là sự trả đũa thôi nhỉ. Cái cổ bị chị Tooko đập lấy đập để sáng nay vẫn còn nhức nhối. Nhưng dù sao tôi cũng hơi đau lòng chút đỉnh, bởi vừa mới khi nãy chị ấy đã nói cảm ơn tôi với vẻ vui sướng đến như thế...

"Xấu tính, Konoha, xấu tính lắm. Lúc đầu ngon thế mà... Quả nhiên là đi

với Maki và trở nên hư hỏng rồi phải không."

Chị Tooko lườm tôi bằng cặp mắt ngấn nước, còn tôi tỉnh bơ nói.

"Gần đây em chỉ toàn viết những câu chuyện an toàn nên giờ có thêm chất kích thích chị phải thấy là chuyện tốt mới phải chứ? Thêm nữa là không liên quan gì đến chị Maki cả. Hôm nay em chỉ bị bắt ép làm vệ sĩ bất đắc dĩ mà thôi."

"Chậc, một đàn chị tồi tệ đúng không?"

"Đến lượt chị Tooko nói thế cơ ạ?"

Tôi kinh ngạc. Không phải đó chính xác là việc bà chị này lúc nào cũng làm sao. Bà chị nhồm lên từ lưng ghế và dí gương mặt sưng sía về phía tôi.

"Em đã nói chuyện gì với Maki hả? Đã đi đâu hả? Đã làm gì hả? Đã bị làm gì hả? Chị không hề giận nên đừng che giấu gì mà hãy kể cho đàn chị đáng kính này hết đi!"

"Ánh mắt chị đã đủ đáng sợ lắm rồi ạ."

"Bởi vì bạn gái của Konoha phải là người do chị phỏng vấn và công nhận. Phỏng vấn vòng một, vòng hai, vòng ba, cho đến vòng phỏng vấn cuối cùng, chị sẽ làm vô cùng nghiêm chỉnh. Maki thì trượt từ vòng thẩm định hồ sơ rồi. Em mà cặp với người như vậy sẽ bị hút kiệt sinh khí trong cơ thể mất thôi, chẳng mấy chốc mà sẽ biến thành một ông già lụ khụ."

Bà chị vừa đu qua đu lại chiếc ghế một cách ồn ào vừa khẳng định chắc như đinh đóng cột.

"Chị mà làm cái trò phỏng vấn đó, em sẽ thôi làm đàn em của chị luôn!"

Tôi kiềm chế cơn đau đầu của mình và xin bà chị trước mắt hãy bình tĩnh

lại đã, rồi kể lại cho chị ấy nghe những chuyện xảy ra vào ban ngày.

Chuyện ở văn phòng, chuyện ông của chị Maki, chuyện về vết bớt, chuyện Bạch Tuyết.

Cả chuyện khi nhắc đến Amemiya, chị Maki có vẻ buồn rầu...

Sau khi nghe tôi kể toàn bộ, môi chị Tooko dẫu lên và nói với vẻ bất mãn.

"Ừ... Quả nhiên là đang mưu tính chuyện gì, cái con người lòng dạ đen tối đó. Biết ngay mà... Điều cốt lõi thì không nói, toàn bóc lột người khác..."

Bà chị đứng lên, đi đi lại lại và lầu bầu.

"Nếu có gì cần nhờ vả chị thì đừng có ép buộc bằng cái cố trả nợ hay lúc đấy lại lúc khoe ra những bí ẩn với cái thái độ như muốn nói 'có ý hết cả đấy'. Cứ ngoan ngoãn nói muốn chị đỡ cho một tay là được rồi. Vậy mà Maki chỉ toàn giấu giếm và không tiết lộ những chuyện quan trọng gì cả, nên chị chỉ còn mỗi cách tự tìm hiểu, đúng không nào?"

Nếu không, chị không thể biết được cái thứ 'tưởng tượng' mà Maki khao khát là gì."

Chị Tooko... Dù lúc nào cũng lảng tránh chị Maki và phang những câu khá là độc địa, nhưng thực ra chị ấy cũng lo lắng cho chị Maki nữa.

"Năm lấy điểm yếu là chuyện đó ă hả?"

"Đ-Đâu có! Chị chỉ muốn năm điểm yếu, bắt Maki chịu ơn mình suốt đời và gọi chị là Tooko một cách kính trọng thôi mà. Kể cả lúc Konoha bỏ chị lại ra ngoài chơi với Maki chị vẫn tiến hành điều tra đảng hoàng đó chứ. Không phải chị chỉ có ngồi ở cửa đợi Konoha về đâu. Thật đấy."

Bà chị cố phân bua hết sức.

"Điều tra thế nào cơ?"

"Gọi điện thoại."

"Gọi đi đâu?"

"Cái đó em sẽ biết ngay thôi."

Chị Tooko hắng giọng ưỡn bộ ngực lép của mình ra.

"Tóm lại thì mục tiêu ban đầu của chúng ta là mắng cho Maki một trận nên thân vẫn không thay đổi. Hãy khắc sâu điểm mấu chốt ấy vào lòng nhé, Konoha. Để Maki phỉnh nịnh cầu hòa là hỏng việc đó."

"Mục tiêu của chúng ta là cái gì cơ ạ? Em không đặt mục tiêu nào như thế cả!"

"Giờ thì đi tắm cái nhỉ. Sau khi thể chất và tinh thần sảng khoái rồi, chúng ta sẽ họp bàn tác chiến."

Bà chị tụt xuống khỏi ghế với bản mặt thản nhiên và đi ra cửa.

Trời, tối nay cũng phải ở cùng bà chị nữa sao. Cứ như là chuyện chị ấy run cầm cập khi Bạch Tuyết xuất hiện tối hôm qua đã trôi tuột về miền lãng quên xa xôi nào đó.

"Trong phim truyền hình kịch tính hay có cảnh đi tắm rồi bị giết nhỉ."

Nghe tôi lẩm bẩm, chị Tooko nhảy dựng lên.

"Á! M-Mê tín quá."

Thế rồi với bộ mặt như sắp khóc, bà chị run lẩy bẩy đi ra khỏi phòng.

Tôi dám cá là trong lúc tắm, bà chị sẽ cực lo lắng để ý sau lưng. Chị cứ sợ càng nhiều càng tốt.

Vào lúc tôi đang "tưởng tượng" ra cảnh đó và hơi ngơ ngơ thì từ hành lang, một tiếng hét thất thanh vọng tới.

Là giọng của chị Tooko!

Chị ấy chạm trán với ma ngay lập tức sao?!

Tôi mở cửa và lao ra hành lang.

"Chị Tooko!"

Tôi vừa chạy vừa gọi tên chị ấy.

Có thêm những tiếng mở cửa lạch xạch khác và rất nhiều tiếng bước chân đuổi theo.

"Không... C-Cái gì...!"

Giọng chị Tooko lại vang lên.

Ở bên kia góc rẽ!

Ngay khi tôi lao vào chỗ đó, bàn chân tôi bị trượt đi.

"Oái!"

"Konoha!"

Hông của tôi chịu một chấn động rất mạnh. Tôi đã có một pha ngã đập mông vô cùng đáng xấu hổ. Lòng bàn tay tôi cảm nhận được thứ chất lỏng mát lạnh. Vũng nước lớn rải trên hành lang và tạo ra những vết dơ trên tấm

thảm.

Tại sao nơi này lại như vậy? Mưa đột chẳng?

"Konoha! Có sao không?"

Chị Tooko bò lồm cồm trên sàn nhà và ngó vào mặt tôi vẻ lo lắng.

Những người làm trong biệt thự cũng vừa tới. Quản gia, người giúp việc, người làm vườn, đầu bếp và cô hầu gái nhỏ Uotani... tất cả đều có mặt.

Họ nhìn những vệt loang lổ trên sàn và bắt đầu làm ầm lên. Có vẻ họ nghĩ đó là máu.

"Á, máu...máu!"

"Lời nguyện của yêu quái đấy."

Sự hoảng loạn bao trùm lấy không khí, tước mất khả năng suy nghĩ bình thường của mọi người. Chị Tooko đứng dậy và trấn an bọn họ.

"Không phải đâu! Đây không phải máu, chỉ là nước thôi!"

Tôi cũng thử chạm vào chất lỏng đó một lần nữa. Nó bị hút vào tấm thảm nên khó xác định màu nhưng chắc chắn không phải là máu. Tay sờ vào có cảm giác trơn tuột.

Đây là nước đúng như chị Tooko nói... Ủa?

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy có những thứ trông giống như cỏ rơi vương vãi. Khi tôi nhận ra đó là thứ gì, cả người tôi lạnh toát.

"Này, cái này, phải rong không..."

Ông cụ làm vườn nhặt thứ cỏ mảnh và nhộp nháp đó lên, giơ nó trước mũi nhìn chòng chọc và nét mặt chuyển thành vẻ sợ hãi.

"Rong!"

"Không phải rong ở ao đúng không?"

"Bạch Tuyết đến thật rồi!"

Những tiếng rú rít vang lên từ mọi hướng.

Uotani lấy hai tay bịt miệng, đôi mắt khiếp sợ nhìn đám rong như xác côn trùng vương vãi trên những vết dơ đen kịt.

Lúc đó, bỗng dừng ánh đèn vụt tắt.

Bóng tối đổ ụp xuống từ trên đầu, vô vàn tiếng la hét thất thanh xé toạc lỗ tai tôi. Người này đâm sầm vào người kia, giọng nói đan xen lẫn lộn, trái tim tôi trở nên run rẩy trong nỗi hãi hùng. Có vẻ là dù có bật nguồn thì đèn cũng không sáng và sự hỗn loạn càng trở nên nghiêm trọng hơn.

"Này, nghe thấy gì không?"

Ai đó la lên, tất cả cùng nín thở và im phăng phắc trong một khoảnh khắc. Chúng tôi sợ sệt lắng tai nghe trong bầu không khí lạnh buốt, ngột ngạt và nhận ra có âm thanh của nước chảy từ vòi.

"Ở bếp."

Bà giúp việc thì thào.

Có ai đó đang xả nước ra. Chị Maki? Không, chắc chắn chị Maki đang ở tầng hai... Có ai đó khác đã vào biệt thự sao?

Nhớ đến vụ giết người hàng loạt chỉ trong một đêm xảy ra 80 năm về trước, cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi.

Thế rồi, chúng tôi lại nghe thấy tiếng nước chảy từ một hướng khác nữa.

"Là phòng giặt ở tầng một!"

Giọng của anh đầu bếp run run. Tiếp đó là nhà tắm tầng một. Rồi tới phòng giặt tầng hai và nhà tắm tầng hai... Tiếng nước chảy mãnh liệt như thác đổ vang lên khắp mọi hướng và bao vây lấy chúng tôi.

Tất cả các vòi nước trong tòa nhà sao? Cảm giác như thể bị nhốt trong ngục nước làm tôi thấy khó thở. Nếu giờ mà triệu chứng phát tác thì tôi biết làm sao đây.

"T-Trước tiên phải ngắt nước đã. Tốn tiền nước quá đi."

Chị Tooko bám dính lấy lưng tôi và nói một điều vô cùng thực tế. ừ thì sao cũng được nhưng sao bà chị không ngừng ngay cái hành động liên tục ứn tôi về đằng trước cho tôi nhờ. Bà chị đang kêu tôi đi mau đi đây hả?

Một bàn tay lạnh toát đột ngột chạm vào vùng sườn làm tôi giật bắn mình. Khi tôi nhìn sang bên thì thấy Uotani đang nắm chặt lấy vạt áo khoác của tôi bằng một tay.

Cồ bé sợ lắm sao? Cả người em run lên cầm cập.

Mọi người chụm lại dính lấy nhau, không ai dám thở mạnh và cùng hướng về nhà tắm tầng hai. Chúng tôi vừa dò dẫm tiến lên vừa sợ sệt tưởng như có ai đó đang giấu mình trong bóng tối.

Ai đó la lên "Oái!".

"G-Gì đây, đừng có phát ra tiếng kêu kỳ cục như vậy."

"L-l-l-l-lại có vũng nước đọng."

Trên sàn nhà tối đen, nước sáng lên lung linh. Không phải nước tràn ra từ đường ống mà là những vệt nước kê' tiếp nhau, giông như dấu nước để lại khi có một người ướt sũng toàn thân đi ngang qua.

Chị Tooko thì thảo qua vai tôi như thể bị ngạt hơi.

"Thử lần theo chỗ nước này đi."

Uotani đang nắm lấy áo khoác tôi, nghe vậy liền giật mình hoảng hốt.

Cô bé nêu ý kiến là làm vậy rất nguy hiểm nhưng chị Tooko nói mọi người đi cùng nhau nên sẽ không sao đâu và chúng tôi tiến lên theo dấu nước để lại.

Lúc này, chỉ cần ai đó trượt chân là chúng tôi sẽ ngã tập thể. Tất cả bám dính vào nhau, vừa cẩn trọng bước chân vừa gồng mình đi tiếp.

Hơi ẩm như kẹt lại trong không khí, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên trán tôi.

Giữa chừng, không hiểu sao mọi người đều nín thở hết cả, nên tôi càng có cảm giác tiếng nước từ vòi xối ra to hơn lúc trước rất nhiều.

Chị Maki đang làm gì nhỉ? Tấn thăm kích tôi được nghe kể trước đây lại hiện lên trong óc.

... Không còn một ai sống sót.

...Một xác chết bị cắt rất sâu bằng liềm từ mặt kéo xuống cổ.

... Một cái xác bị moi ngực ra bằng bàn cuốc.

... Một cái xác bị súng bắn vào đầu.

... Một cái xác gãy cổ do ngã xuống từ cầu thang, và một cái xác có bọt sùi ra từ miệng.

Vũng nước kéo dài cho đến phòng sách ở tầng một.

Cửa đang hé ra một nửa.

Khoảnh khắc chúng tôi nín thở tiến lại gần, một mùi hôi thối kinh khủng giáng một đòn trực diện vào khứu giác.

"Ừ..."

"Tanh ngòm!"

Mọi người đều lấy tay bịt mũi. Tôi dứt khoát mở tung cánh cửa.

Uotani la lên nho nhỏ "A...!" như định cản tôi.

Ngay khi cánh cửa mở ra hoàn toàn, thứ mùi như máu mực rửa đột ngột bủa vây lấy chúng tôi.

Sau đó là âm thanh lẹp bẹp lồm bồm như có cái gì đó đang nhảy múa...

Tôi cảm nhận thấy sau lưng mình, chị Tooko vừa phải nuốt một tiếng thét kinh hãi xuống. Uotani vẫn nắm chặt áo khoác tôi, toàn thân cứng đờ.

Nỗi sợ xuyên thẳng vào não bộ, làm cả người tôi lạnh toát.

Cơ ác mộng gì thế này..

Một lượng lớn cá nằm vung vãi trên sàn nhà.

Tuy có những con còn sống nhưng đa phần đều không ngộ nguậy, những

chiếc váy ướt đầm phát ra ánh sáng rợn người.

Nơi này vốn là thánh địa của Yuri và Akira, thế mà...

Thay vì khung cảnh bình yên ngọt ngào kéo đôi tình nhân lại với nhau, thứ trải rộng trước mắt tôi bây giờ là sự hỗn độn, nỗi sợ hãi và bóng tối đen kịt như nhìn vào một cái đầm không đáy, đi kèm với thứ mùi hôi thối nhức óc này.

Bên kia cánh cửa cứ như là địa ngục vậy!

Bỗng dưng từ phía sau có ánh sáng lóe lên.

Tưởng như tất cả chúng tôi đều vừa giảm mất mấy năm tuổi thọ.

Nhưng, người đang cầm đèn pin đứng đó là chị Maki. Chị ta tỉnh bơ nói với cả đám chúng tôi, đang cứng đờ hết cả người.

"Nghe thấy ồn ào inh ỏi quá nên tôi cứ nghĩ lại có xác chết nằm lăn lóc khắp nơi như 80 năm trước chứ. Có vẻ mọi người đều không sao nhỉ."

Bộ mặt ấy như thể đang lấy làm đáng tiếc vì không có cái xác nào cả vậy. Chúng tôi không mở miệng ra nói, còn chị ta đi lướt qua bên cạnh, tiến vào phòng và hướng đèn pin xuống sàn. Thế là, mắt và vây cá lực đục cửa quây, thậm chí còn có cảm giác con người trắng đục ấy chuyển động hướng thẳng vào chúng tôi, khiến mọi người đều cuống cuống đánh mắt sang chỗ khác.

Vậy mà chị Maki vẫn điềm nhiên dạo vòng quanh, như thể không bận tâm tẹo nào đến những con cá vung vãi trên ghế dài, trên bàn, trên sàn nhà cũng như mùi hôi thối mà chúng phát ra, rọi đèn pin vào và quan sát một cách kỹ càng.

Khi tôi lạnh người nghĩ rằng chính chị Maki mới là thứ đáng sợ hơn cả thì

bác giúp việc bỗng hét lên "Á!".

Ở đầu kia của chiếc ghế dài, một bóng người như trong suốt nổi lên mờ ảo.

Nỗi hoảng sợ xâm chiếm chúng tôi vào khoảnh khắc thứ kì dị đó rơi vào trong tầm mắt.

Một người phụ nữ mặc kimono trắng với mái tóc trắng toát chấm đến tận eo đang đứng quay lưng ra.

Khi đèn pin của Maki chiếu vào, cô ta quay lại.

Nỗi khiếp sợ xuyên thủng trái tim tôi.

Tròng mắt vàng sáng lóe lên sắc lạnh.

Những chiếc nanh thò ra từ khuôn miệng bị rạch.

Trông như thể thứ đó...

"A a a...a...."

Mắt mở lớn, Uotani lắc đầu, từ trong cổ họng phát ra những âm thanh không nên lời.

Gương mặt của Bạch Tuyết bị giấu dưới chiếc mặt nạ Hannya.

(Xuất hiện trong kịch No, mặt nạ mô phỏng gương mặt nữ quỷ đầy oán hận)

Một tiếng "xoẹt!" vang lên và ánh đèn pin tắt ngấm.

Lại một lần nữa xung quanh trở nên tối đen và những tiếng hét hãi hùng

vang lên.

Có người ôm lấy đầu gối phịch xuống hành lang, có người vùng chạy trốn, có người chỉ biết đứng đó mà gào thét. Chị Tooko cũng nín chặt lấy tôi.

Uotani run lên bần bật, đứng sững như trời trồng.

"A...Giao ước... Giao ước..."

Hình như tôi đã nghe thấy những lời lẩm bẩm ấy, và đúng lúc đó, tôi nhìn thấy những cái bóng trắng như những con chim di chuyển trên sàn và trần nhà với tốc độ chóng mặt.

Kính cửa sổ vỡ toang, rèm bị gió thổi bay lên, ánh trăng xuyên vào.

"Konoha... Cái đó... Đó!"

Chị Tooko nói ở bên tai tôi bằng giọng run rẩy và chỉ tay ra cửa sổ.

Từ ngoài hàng rào mắt cáo đánh vào cửa sổ, hai bàn tay gãy gò giờ xương đang vươn tới.

Một tay lắc hàng rào mắt cáo làm nó rung lên lạch cạch, tay còn lại khua khoang như thể định tóm lấy cái gì đó.

Mặt nạ hannya đang nhòm vào từ bên kia hàng rào mắt cáo. Cặp mắt vàng to, sâu hun hút...

Những chuyện phi hiện thực cứ nối đuôi nhau diễn ra, có phải đã các giác quan của tôi đã tê liệt? Không la hét cũng không thể quay mặt đi, tôi cứ nhìn chăm chăm vào quang cảnh lạ lùng trước mắt.

Chị Maki đập lép bép đám cá sang một bên và chạy về phía cửa sổ.

Tôi sốc toàn tập khi thấy chị ấy tóm lấy cánh tay đang vươn từ hàng rào mắt cáo và định kéo nó lại, nhưng cánh tay của "Bạch Tuyết" trượt khỏi tay chị Maki rồi biến mất vào bóng tối trước mặt.

Chị Maki tắc lưỡi, gườm gườm nhìn khung cửa sổ vỡ.

Tiếng nước đã ngừng tự bao giờ, sự tĩnh lặng lạnh thấu xương tràn ngập căn phòng.

Chị Tooko vẫn níu chặt lấy tôi và lăm lét ngẩng mặt lên. Uotani tiếp tục cứng đờ toàn thân, mắt mở to vì sợ hãi. Hướng Uotani đang nhìn, là về phía chị Maki.

Ánh trăng nhuộm màu mờ ám rọi vào từ cửa sổ soi tỏ chị Maki, đang lăm bắm những lời đầy vẻ bí ẩn như che đậy một ý nghĩa nào đó.

"Giả sử sau đây, Konoha bỏ chị đi mất, giống như 80 năm trước... Có lẽ Bạch Tuyết sẽ lại xuất hiện và nhất định lần này sẽ biến biệt thự thành biển máu mất thôi."

Hóa ra "Bạch Tuyết" là có thật.

Tôi phải diễn tả nỗi hoảng sợ khi sự tồn tại bị xuyên tạc, trói buộc và chèn ép bởi giao ước cổ xưa ấy hiện lên trước mắt mình như thế nào đây?

Những cái bóng tối tăm lẫn khuất trong căn nhà bị nguyên rửa ấy thu về tích tụ lại dường như đã biến đổi hình dạng thành một cô gái khiến người ta sợ hãi.

Sự tồn tại như vậy chắc chắn rất hiếm thấy.

Vẫn là con người nhưng có khoảnh khắc không phải là người. Một thực thể dị thường, chứa đựng linh hồn nguyên sơ cuồng bạo mà hiểu biết thông

thường của chúng ta không thể đo đếm hay biết được bản chất của nó là gì.

Đó là một hiện thực không có tính hiện thực chút nào, nhưng cũng không phải là nhầm lẫn, vì thế tôi chỉ biết run rẩy trong nỗi kinh ngạc và bất lực của bản thân.

Lí do mà lúc đó Bạch Tuyết để cho tiếng cười đầy hân hoan của mình vang lên cao vút.

Thời điểm bấy giờ, với tôi đó chỉ là một bí ẩn không sao giải thích được.

Thế nhưng bây giờ, khi mùa hè đó chỉ còn là một thời điểm xa xăm, khi con người, thời gian, mọi thứ đều đã đi qua, tôi đã có thể hình dung tường tận về nụ cười ấy.

Phải, chắc chắn đó là...

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sau chuyện ngày hôm qua, mọi người cùng xắn tay vào dọn dẹp.

May mắn thay việc mất điện chỉ là do cầu dao, nên nguồn điện khôi phục lại được ngay, nhưng phòng ốc dù có sáng lại cũng không có nghĩa là những con cá vung vãi trên thảm sẽ biến mất.

Mọi người cùng nhặt gom cá lại, lật thảm ra và nghiêm chỉnh cọ sạch sàn nhà bằng chổi và giẻ lau.

"Mời cô chủ và hai cô cậu đi nghỉ trước."

Bác quản gia nhắc đi nhắc lại với vẻ áy náy, liên tục đề nghị như vậy, nhưng tôi làm sao mà đi ngủ cho được và vẫn cùng tham gia công việc với chị Tooko.

Chị Maki thì vẫn nhặt cá bỏ vào xô với vẻ mặt rất bình thản.

Chị Tooko thực sự đã trang bị toàn diện với găng tay nilon, bím tóc đuôi sam buộc gọn lên đỉnh đầu và bịt nửa mặt dưới bằng một cái khăn hình tam giác. Dù có cố thử cầm đuôi cá để nhắc chúng lên, nhưng có vẻ việc đó hoàn toàn không khả thi nên bà chị từ bỏ sau vô số lần thử đi thử lại và dồn hết sức vào việc dùng giẻ lau cọ sàn nhà. Thình thoảng bà chị lại lắc đầu quày quặt

như để rửa sạch những "tưởng tượng" đáng ghét ra khỏi đầu.

Những người khác cũng hầu như không mở miệng, lẳng lặng làm việc với bộ dạng đuối sức.

Uotani cũng mang vẻ mặt cứng ngắc như thể đang mông lung suy nghĩ gì đó, hoàn toàn chẳng nói lấy một lời.

Đến gần nửa đêm, căn phòng mới trở về trạng thái coi được. Tay và quần áo đầy mùi cá, chúng tôi luân phiên nhau vào nhà tắm, thoa hàng tấn bột lên người và kì cọ đến mức tưởng như rách cả da.

Và rồi cuối cùng tôi cũng có thể nằm xuống giường sau khi đã quá hai giờ sáng.

Chị Tooko đã lại ôm gối trèo lên giường tôi như đúng rồi. Chẳng còn sức đâu mà đuổi, tôi chỉ cảnh cáo "Đừng có đạp em" rồi chìm vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh giấc khi đã quá trưa. Hai quả ổi hoành tráng đã thành hình trên đầu.

"Chị Tooko!!!"

"Chị xin lỗi mà!"

Chị Tooko nói "Chị đi rửa mặt đã" rồi co giò chạy biến ra ngoài.

Tôi cúi kính thay quần áo và ra khỏi phòng.

Vừa bước trên hành lang vừa nghĩ lại những chuyện kỳ quái xảy ra hôm qua, tôi thấy rầu thối ruột.

Cho đến giờ tôi vẫn luôn phỏng đoán Bạch Tuyết là con người. Cả việc gửi thư đe dọa lẫn đổ nước từ mái nhà, chỉ cần một người là quá đủ. Thế

nhưng, những chuyện dị thường đem qua...

Tôi lạnh gáy nhớ lại cảnh tượng nữ quỷ tóc trắng hiện lên trước giá sách. Liệu có chuyện tất cả mọi người cùng trông thấy một ảo giác hay không?

Thêm nữa, cả đám cá và những vũng nước ở hành lang, một người không thể làm được những chuyện này. Làm thế nào những kẻ đó xâm nhập được vào biệt thự và làm tất cả mọi thứ mà không bị ai phát hiện chứ?

Càng nghĩ tôi càng thấy lạnh cả người.

Rõ ràng cho đến lúc này có thể nói nguy hiểm đang rình rập nhưng chị Maki vẫn rất bình thản. Ý định bắt thủ phạm dường như cũng không hiện hữu trong đầu chị ta. Chị ấy đang... đợi gì đó chăng? Nhưng là gì mới được cơ chứ?

Tôi sắp sửa bước xuống cầu thang thì vừa đúng lúc Uotani đi lên từ bên dưới.

Mặc cho tôi lên tiếng trước "Chào buổi sáng", không có lời đáp lại nào.

Không phải cố tình lờ tôi đi mà dường như cô bé không nghe thấy. Mắt cô bé đỏ vằn tia máu, hít thở khó nhọc, gương mặt không thể gọi là xanh xao mà có màu trắng bệch như sáp. Cả bước chân cũng lảo đảo.

Tôi còn đang ngạc nhiên trước bộ dạng tiều tụy quá mức ấy thì đúng lúc đó, chị Tooko, đã thay quần áo xong xuôi, chạy tới.

"Chào buổi sáng, Sayo. Ủa?"

Hình như chị Tooko cũng cảm thấy tình trạng của Uotani rất kỳ quặc.

"Sayo, lại đây chút."

Chị ấy nắm lấy tay Uotani và kéo cô bé xuống đến chân cầu thang, rồi nhẹ cụng trán mình vào trán cô bé.

"Biết ngay mà! Sốt rồi nè! Mắt em cũng đỏ quạch luôn. Sayo, hôm qua em không ngủ được hả? Hôm nay em nên nghỉ trong phòng đi."

Uotani có vẻ giờ mới nhận ra sự có mặt của người khác. Cô bé nhìn lên chị Tooko bằng ánh mắt run rẩy, vẻ mặt như đang sợ hãi điều gì và lắc đầu quây quậy.

"Em không... ngủ được. Em nghe thấy... bài hát."

"Bài hát? Bài hát nào cơ?"

Giọng Uotani ngày càng nhỏ lại. Mắt nhòe nước, gương mặt nhăn nhó, cô bé lẩm bẩm với vẻ đau đớn.

"Là bài hát... bà dạy em... Bài đồng dao... truyền đi... từ vương quốc của rồng."

"Vương quốc... của rồng?"

Chị Tooko chau mày, vẻ mặt ra chiều đang suy nghĩ gì đó.

Tôi cũng thử nghĩ xem vương quốc của rồng là ám chỉ điều gì.

"Nè, đúng là chúng ta nên về phòng đi, Sayo Chị sẽ nói với bác quản gia."

Uotani vẫn cúi đầu run rẩy khi chị Tooko dẫn cô bé về đến tận phòng.

Đó là một căn phòng giản dị ở tầng một. Khi nhìn thấy quả bóng đỏ tựa tựa hoa bĩ ngặn đặt trên nóc tủ, tôi bỗng thấy lạnh người.

Quả bóng cũ đó... trước đây đã có lần tôi trông thấy rồi...

Có lẽ nào, bài đồng dao là giai điệu Uotani đã hát lúc đó...

Sau khi trải tấm đệm lấy ra từ tủ tường cho Uotani ngủ, chúng tôi ra khỏi phòng.

Lúc chúng tôi khép cửa lại và định đi khỏi thì sau lưng, một giọng hát nhỏ nhỏ cất lên.

Đầm lầy nhỏ bên kia có rân

Con gái thứ của triệu phú Hachiman

Đứng đó và toan tính điều gì

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước

Chân mang giày vàng

Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia

Nếu muốn lên núi hay xuống đồng...

Tôi và chị Tooko quay sang nhìn nhau.

Sau đó, khi chúng tôi quay trở lại phòng mang theo thuốc hạ sốt cùng sữa nóng pha mật ong, Uotani đã ngồi dậy, ôm chặt lấy quả bóng như bông một em bé và thì thầm bài hát giống vừa nãy.

Đầm lầy nhỏ bên kia có rân,

Có rân,

Chất giọng đơn điệu và đôi mắt trống rỗng như thể đang lang thang trong thế giới ảo tưởng làm tôi nổi da gà.

Sự việc tối hôm qua đã khiến Uotani sốc tới mức này sao?

Dù trông có kiên cường đến đâu, cô bé cũng chỉ vừa mới trở thành học sinh cấp hai nên cũng không phải điều gì quá vô lý, nhưng...

Chi Tooko cho Uotani uống sữa và thuốc hạ sốt. Trong lúc đó, chị ấy nói những câu chuyện tránh làm cô bé bận tâm, rồi thì cuối cùng cô bé cũng thiếp đi.

Sau khi chắc chắn điều đó, chúng tôi nhẹ nhàng rời đi.

"Bài hát đó xuất hiện trong Mê cung cỏ của Kyouka đấy."

Ở một vị trí cách xa phòng của Uotani một chút, chị Tooko nói.

"Nhân vật chính là Hagoshi Akira nhỉ. Truyện kể về việc anh ta tới dinh thự quái vật để tìm lại bài hát ru của mẹ mình... Vậy thì, bà của Uotani đã đọc Mê cung cỏ và dạy lại bài hát cho cô bé chẳng? Nhưng vương quốc của rồng là thế nào? Trong Mê cung cỏ cũng có thần rồng xuất hiện giống ở Hồ dạ xoa sao ạ?"

"Không... Chỉ là..."

Bà chị hơi chau mày, ngón trỏ đặt trên môi, có vẻ đang bận tâm chuyện gì đó. Chị ấy vẫn tiếp tục im lặng như thế.

Tối hôm đó, trên giường của tôi, chị Tooko đã đọc cho tôi nghe nhật ký của Yuri cho đến trang cuối cùng.

Cái đánh dấu trang làm từ hoa cẩm chướng đỏ ép khô được kẹp trong nhật ký.

Tôi ngồi tựa lưng vào giường, duỗi chân và lắng tai nghe.

"Liệu Akira có đi mất không? Từ khi bạn đến, anh ấy luôn mang khuôn mặt đăm chiêu. Người bạn nói du học là nguyện vọng từ tận đáy lòng của Akira. Tôi cũng biết điều này. Vì anh ấy đã tâm sự với tôi."

"Nhìn vẻ băn khoăn khó xử của Akira khiến tôi vô cùng đau khổ. Lúc tôi định cùng Chiro ra ngoài đi dạo thì Balon sửa lên dữ dội, đáng sợ lắm. Chiro nổi giận và định xông tới Balon làm tôi phải cuống cuồng ngăn lại."

"Bạch Tuyết đến biệt thự rồi! Khi tôi nhìn ra cửa sổ, cô ta đã đứng đó với đôi mắt lạnh như băng! Cô ta mời mọc tôi, rằng nếu giao hết cho cô ta, mọi chuyện sẽ tốt đẹp, có thất hứa cũng chẳng sao đâu, rằng nếu tôi làm thế tôi sẽ tự do. Thế nhưng, tôi tuyệt đối không thể xóa bỏ lời hứa. Vì tôi là Miko cầu nguyện cho sự thịnh vượng của gia tộc Himekura, là con gái của phụ thân. Tôi không giống phụ thân hay giống bất kỳ ai trong gia tộc. Cũng vì điều đó mà có những kẻ phát ngôn ra những điều đáng ghét. Thế nhưng, phụ thân vẫn gọi tôi là 'Con gái của ta'. Cả người vợ thứ hai của phụ thân - mẹ của tôi bây giờ - luôn dành cho tôi những lời lẽ dịu dàng ngọt ngào khi tôi còn ở nhà. Tôi không thể làm cho cha mẹ mình thất vọng."

"Đúng là Akira định đi du học. Khi đứng nghe được đoạn nói chuyện của anh ấy với bạn, mắt tôi bỗng tối sầm và lồng ngực như bị xé toang. Câu chuyện kết thúc mất, câu chuyện kết thúc mất, câu chuyện sẽ kết thúc mất thôi."

"Sách phụ thân gửi cho tôi đã tới. Tôi chỉ còn biết trông cậy vào thứ đó. Với suy nghĩ rằng nếu trông thấy những dòng chữ của phụ thân, trái tim mình có thể bình yên trở lại, tôi đến phòng quản gia, xé giấy bọc món bưu phẩm vừa mới được gửi tới và mở cuốn sách ra. Thực ra trước đây tôi luôn được dặn không được phép làm những hành động vô ý tứ như thế, nhưng nếu không làm thế này, tôi sẽ phát điên."

Thế nhưng, khi trang bìa mở ra, tôi hiểu rằng đó không phải cuốn sách mà

phụ thân gửi cho tôi từ trước đến giờ.

Những cuốn sách của phụ thân không còn an ủi tôi được nữa. Lời nói 'gửi con gái của ta' không còn vang vọng trong trái tim tôi thêm lần nào nữa. Chỉ còn nỗi tuyệt vọng như rơi xuống tận cùng đêm tối mà thôi."

"Cuốn sách mà bác quản gia mang về được đặt trên bàn. Tôi lật bìa và nhìn chăm chăm vào những con chữ của phụ thân. Nước mắt tôi trào lên, không sao dừng được.

Câu chuyện mà người ta bàn tán, rằng tôi không phải con của phụ thân, mà là đứa con tội lỗi, kết quả ngoại tình của người mẹ đã mất của tôi, là sự thật.

Hạnh phúc của tôi không còn nữa. Nếu tôi gặp Bạch Tuyết lúc này, tôi sẽ đầu hàng. Tôi không được phép tới hồ ban đêm. Khi tôi nghĩ thế, bỗng có tiếng cộc cộc trên cửa sổ, quay lại thì thấy Bạch Tuyết đang mỉm cười. Tôi đã khẩn cầu 'Quay về đi, làm ơn về đi' không biết bao nhiêu lần."

Chị Tooko ngồi thu mình trên giường, tiếp tục đọc nhẹ bằng.

Dù gương mặt nghiêng kia nhìn có vẻ bình thản vậy, nhưng đôi mắt thì lại ngân ngấn nước.

Yuri bị nói rằng mình không phải con gái thật sự của nhà Himekura.

Giờ nghĩ mới thấy, cả chị Maki và ông bác ở hàng quà tặng đều nói những điều ám chỉ chuyện đó. Rằng Yuri có lý do không thể ở cùng với gia đình, Đó là vì người mẹ đã mất của Yuri đã ngoại tình và sinh ra cô ấy?

Sự khổ đau của Yuri dần chạm vào trái tim tôi.

Sau đó, những ghi chép liên quan đến Bạch Tuyết cũng nhiều hơn. Bạch

Tuyết không chỉ xuất hiện ở hồ mà giờ còn xuất hiện cả ở biệt thự và đêm nào cũng gõ vào cửa sổ.

Tâm trí của Yuri dần dần bị dồn đến chân tường và trở nên điên loạn.

"Xin cô đừng đến nữa, Bạch Tuyết. Không, không. Giao ước vẫn còn có hiệu lực. Không đúng, không phải thế. Ta không phải là yêu quái giống như cô. Ta không được đi tới hồ. Giao ước. Lời hứa."

"Bạch Tuyết ra hiệu gọi tôi từ cửa sổ. Tôi không đi ra hồ. Trang hoàng bằng hoa đỏ thôi. Hoa trắng xấu xí đáng ghét lắm. Hãy xé vụn ra và vứt hết, vứt tất cả hoa trắng đi thôi. Tôi không thể đi đến hồ ban đêm được. Bởi vì ánh trăng màu trắng, bởi vì, màu trắng, trắng, bởi vì, vì nó trắng, nó màu trắng. Trắng, trắng. Trắng toát. Thật khó coi. Thật đáng sợ. Bởi vì nó trắng. Sách của phụ thân. Balon đang sửa. Tôi mà định ra ngoài Balon sẽ sửa. Chiro bị Balon cắn và nhuộm đầy máu. Tôi vừa khóc vừa băng bó. Bởi vì máu chảy ra như suối, tôi nghĩ rằng Chiro sẽ chết mất. Tôi không gặp được Chiro. Tuần sau Akira sẽ khởi hành."

Một chuỗi các từ không rõ nghĩa.

Có khi nào, Yuri đã phát điên rồi không?

Từ đoạn đó trở đi, ý thức của tôi đã chịu thua cơn buồn ngủ, trong đầu tôi, Yuri và Bạch Tuyết, chị Maki, chị Tooko rồi cả Uotani trong bộ kimono kiểu cổ, hồ trong đêm, quả bóng và đom đóm lơ lửng, tất cả bện xoắn vào nhau loạn cả lên, không thể sắp xếp được.

Yuri lo lắng Akira sẽ biến mất, ôm chặt lấy búp bê và ca bài hát ru con là Uotani, Bạch Tuyết ra lệnh đánh đổ chuông là chị Maki và Yuri lấy liềm tự rạch ngực mình là chị Tooko.

Tại sao lại để cho tôi thấy giấc mơ này?

Dù biết rằng mọi giấc mơ đều sẽ đến lúc phải thức dậy thôi.

Ngay từ đầu, tình yêu chỉ là hoa phản chiếu trong gương, trắng nổi lên trên mặt nước.

Akira chắc chắn sẽ quay lại.

(Akira trong Hồ dạ xoa)

Không, Akira đã đi mất rồi.

(Akira 80 năm trước)

Dòng chảy ý thức chói lòa sắc màu rực rỡ. Cơ thể tôi nặng trĩu và chìm dần như thể bị nuốt gọn trong dòng chảy ấy.

Và, lúc đó những ngôn từ của Yuri đột nhiên trở nên hiền hòa.

"Đã có một chuyện rất vui xảy ra. Tôi sẽ không kêu than nữa. Tôi là người hạnh phúc nhất thế giới."

Dù hiền hòa, nhưng đâu đó lại có nỗi khổ đau và buồn bã...

Chị Tooko tiếp tục đọc nhật ký bằng giọng như thế.

"Tôi đã hứa với Akira.

Một lời hứa vô cùng quan trọng.

Tôi gật đầu đáp 'vâng'.

Khi tôi hỏi có được trồng chanh và sim không; anh ấy cười. Nụ cười quý giá của Akira, cả đời tôi sẽ không quên.

Sau đó, tôi giam mình trong phòng, dùng màu nước xanh nhạt để vẽ tranh.

Bức tranh lớn cỡ nguyên một mặt tường. Ở chính giữa là tôi, đang nở nụ cười tỏa sáng, thỏa mãn, hạnh phúc hơn bất cứ ai.

Tôi cũng hứa với chính mình.

Lời hứa này không giống những lời hứa khác. Nó tuyệt đối sẽ không bao giờ bị phá bỏ.

Vì tôi đã được gặp Akira, nên từ nay về sau tôi chắc chắn vẫn sẽ mỉm cười."

Giọng thì thầm "Đến đây là hết rồi..." của chị Tooko trở nên xa xăm. Khi tôi mở mí mắt lên một chút, ở đó lại là nét mặt buồn rầu giống như gương mặt trước đây tôi đã nhìn thấy lúc bình minh, cánh hoa cẩm chướng đỏ lại nhẹ nhàng rơi ra từ trang cuối của quyển nhật ký.

Khi trông thấy chị ấy cúi đầu buồn rầu như thế, ngực tôi thắt lại và trong lòng trở nên rất bất an.

A, hết hiểu nổi, thật tốt nếu mọi thứ đều là mơ, khi tôi mở mắt ra sẽ thấy mình nằm trên chiếc giường ở nhà và được mẹ đến báo bữa sáng đã sẵn sàng.

Lời hứa của cô ấy, tinh khôi và đẹp đẽ, mạnh mẽ và kiên định, nhưng cũng khắc nghiệt và tàn nhẫn.

Với vẻ mặt đau đớn cố che giấu nỗi buồn và sự cô đơn, cô ấy nhìn thẳng vào tôi và khe khẽ thì thào rằng có lẽ đó là sai lầm.

Rằng bản thân cô ấy cũng không giải thích được tường tận.

Thế nhưng, buộc phải làm như thế thôi.

Rằng lí do là vì cô ấy là con của người cha đó.

Dòng máu bí ẩn được truyền lại vững bền từ thời cổ xưa đang chảy bên trong cô ấy, mối quan hệ ràng buộc kết nối con người, với tất cả những thứ đó là điểm khởi đầu, đã kéo chúng tôi lại với nhau, gắn kết chặt chẽ chúng tôi và lần này thì chia cắt khiến chúng tôi xa nhau.

Thế nhưng, cô ấy đã rất vui vẻ, đã rất hạnh phúc, có thể gặp nhau là một điều tuyệt vời.

Cô ấy không hề hối hận dù chỉ một chút về quãng thời gian được ở gần bên nhau như thế.

Sau khi nói những điều đó bằng ánh mắt dịu dàng đến mức nghệt thở, giữa muôn vàn cánh hoa trắng mềm mại, mặc cho tôi có gọi, có van lơn đến thế nào, cuối cùng cô ấy cũng không hề quay đầu lại.

Tôi nhớ cô ấy nhiều đến mức bắt chước hành động của cô ấy một cách tự nhiên, gợi lại câu chuyện từ khi gặp gỡ cho đến khi chia tay của hai đứa.

Tình linh nước giờ đang làm gì nhỉ?

Sau đó, tôi cũng bước ra khỏi căn phòng nhỏ ấy, nơi hai chúng tôi đã luôn ở bên nhau.

Thứ khiến tôi tỉnh dậy khỏi giấc ngủ, không phải giọng của mẹ, mà là tiếng động cơ xe máy và tiếng sủa của Balon.

Sáng sớm, khi bầu trời vẫn còn một màu trắng, chị Tooko nằm quay lưng ở bên cạnh, đang ôm gối và ngủ say sưa.

Tối qua, chị ấy đã ngồi bên gối của tôi và đọc nhật ký của Yuri. Tôi vẫn còn nhớ lơ mơ đoạn chị Tooko lẩm bẩm "Hết rồi". Nhưng hình như đến đó là tôi ngủ mất tiêu.

Bên ngoài Balon đang sửa inh ỏi. Tôi xuống giường, đi ra mở tấm rèm quay về phía vườn.

Khoảnh khắc đó, người tôi giật bắn.

Một chiếc mô tô rất lớn đang đỗ bên cổng.

Và cạnh đó, một cặp đôi đang ôm chặt lấy nhau và hôn nhau say sưa.

Mặc cho Balon sục mồm qua chấn song sửa gừ gừ đe dọa, họ hoàn toàn không lấy điều đó làm phiền, quay mặt vào nhau, tiếp tục trao những nụ hôn nồng nhiệt thèm khát.

Người con gái mặc bộ đồ bó sát người của dân đi xe mô tô, để lộ thân hình cân đối đáng ngưỡng mộ không thua kém gì chị Maki cả. Mái tóc nhuộm vàng xõa xuống vai, nhìn từ xa cũng có thể đoán ra đó là một mỹ nữ.

Người con trai với áo khoác quần bò, lưng dài vai rộng, cũng là một anh chàng bảnh... ơ mà khoan, nói một cách chính xác, là người quen.

Chẳng phải Ryuuto sao! Con trai gia đình đang cho chị Tooko ở nhờ, dù trông như sinh viên đại học nhưng thực ra mới chỉ là một học sinh lớp 10, kém tôi một tuổi.

Tại sao Ryuuto mới sáng ngày ra đã diễn cảnh âu yếm ở trước cổng biệt thự nhà chị Maki vậy?!

"... Ừm, Konoha, dậy rồi à?"

Một giọng lè nhè cất lên sau lưng làm tôi nhảy dựng lên.

"Chào buổi sáng, Konoha!"

"C-Chào buổi sáng!"

Chết dở. Không thể để chị Tooko trông thấy cảnh tượng đang đến cao trào ở phía bên kia cửa sổ được.

"Sao em lại đóng rèm vào thế?"

"Ánh mặt trời chói quá. Nó chiếu vào mắt em..."

"Chị thấy mặt trời đã lên đến mức đấy đâu".

Chị Tooko tụt xuống giường. Khi tôi liếc nhanh thăm dò tình hình qua khe hở của tấm rèm, cảnh yêu đương vẫn còn đang tiếp tục. Dài quá, Ryuuto! Kết thúc nhanh cho anh!

"Oa oa, đừng đến đây, chị Tooko."

"Hử? Tại sao chứ?"

Bà chị tỏ vẻ nghi ngờ hơn, hùng hổ tiến đến với bộ mặt đăm đăm sát khí.

"Em đang giấu cái gì ở bên kia hả? Tại sao Balon lại sửa như thế hả?"

"L-Là Bạch Tuyết ạ. Bạch Tuyết đang bám vào cửa sổ."

"Ế!"

Chị Tooko ngay lập tức lùi lại, mặt tái mét.

Hờ, thế này chắc chị ấy sẽ không cố ép mình mở rèm ra đâu nhỉ.

"K-Không xong rồi, Konoha. Làm sao đây? Nhưng mà, chị phải tự kiểm chứng bằng mắt mình mới được."

Ánh mắt trở nên quyết tâm, chị ấy vươn tay ra và mở tung tấm rèm về hai phía.

Tôi trót an tâm và thả lỏng hết rồi nên hoàn toàn không kịp ngăn chuyện đó.

"Oa!"

Tấm rèm được mở ra trọn vẹn khiến cảnh tượng bên ngoài hiện lên không sót một chi tiết nhỏ nào.

Cảnh yêu đương của Ryuuto vẫn đang dang dở. Nụ hôn hướng đến môi, di chuyển từ trán xuống tai, lại quay về trán rồi hướng xuống cổ.

Chị Tooko dí sát toàn thân vào mặt kính, người run lên bần bật.

Thế rồi, bà chị mở tung cửa sổ, rướn người ra ngoài và gào to.

"Đồ gốc Ryuutooooooooo! Đang làm cái gì đấy?!"

"Quá lắm rồi, tại sao không thể đến theo cách bình thường hả?"

Hoàn tất việc thay đồ và tết tóc, chị Tooko vớ lấy cái khay bạc, đi tới đánh Ryuuto bôm bốp.

"Chẳng phải chính chị Tooko đã nói mấy thứ ngớ ngẩn kiểu như 'hãy điều tra khẩn cấp rồi đến đây ngay' à? Em không có bằng lái, chuyển tàu cuối cũng đi mất tiêu rồi. vậy xe đi nhờ ở nơi khi ho cò gáy thế này cũng có vẻ bất khả thi. Thế thì chỉ còn có thể nhờ người quen thôi đúng không?"

"Đ-Đúng là vậy, nhưng chuyện đó đâu cần phải hôn hít hả. Từ hồi mẫu giáo đến giờ, chắc phải khoảng triệu lần chị đã nhắc không được cư xử như thế trước mặt người khác, sao không chịu sửa hả?"

Cô gái đang hôn Ryuuto ngồi lên xe và đi về. Trước khi đi khỏi còn khẽ chạm môi với Ryuuto "Gặp sau nhé", làm chị Tooko càng thêm tức lộn ruột.

"Được người ta đưa đi thì cũng phải chào tạm biệt cho phải phép còn gì. Ở nước ngoài làm thế là bình thường."

"Đây là Nhật Bản, cậu là người Nhật đấy!"

Cái khay bị ấn rịt vào mặt Ryuuto.

"Chị T-Tooko, mũi em dập mất... Không thở được... Anh Konoha, cứu em..."

Dù nghĩ bụng tự làm tự chịu, tôi vẫn nhẹ nhàng giữ lấy tay chị Tooko từ phía sau.

"Thế là đủ rồi chị. Dù sao cậu ấy cũng mất công đường xa lặn lội đến tận đây rồi".

"Ừ ư..."

Chị Tooko nhìn qua nhìn lại giữa tôi và Ryuuto đang co gập, hơi bĩu môi rồi bỏ cái khay xuống.

"Ha... nguy hiểm thật. Biết ơn anh lắm, Konoha."

"Nếu lần sau để chị bắt gặp cậu đang làm trò đáng xấu hổ nào nữa thì dù có Konoha nhờ vả chị cũng không tha đâu."

Chị Tooko lườm xéo Ryuuto rồi ngồi xuống ghế. Bữa sáng mà bác giúp việc bưng tới khi này được bày biện trên bàn tròn. Ratatouille lạnh với các loại rau mùa hè như cà tím, ớt chuông, cà chua, nêm thêm dầu oliu, bánh mì Pháp mới nướng, pho mát được thảo và trứng ốp la lòng đào. Hồng trà ấm đựng trong bình. Chai thủy tinh chứa Perrier ướp lạnh.

(Tên một món ăn của Pháp)

(Một nhãn hiệu nước khoáng của Pháp)

Chúng tôi cũng ngồi xuống ghế và lấy từng món đồ ăn.

Chị Tooko mở cuốn Undine của Fouqué ra, xé từ mép rồi đưa lên miệng.

"Friedrich Fouqué là nhà văn người Đức sinh năm 1777. Ra đời trong một dòng họ quý tộc lâu đời, ông có một người ông giữ đến chức tướng quân của quân đội nước Phổ. Fouqué từ một quân nhân trở thành một nhà văn, năm 1811 cho ra mắt tác phẩm tiêu biểu Undine.

Tinh linh của nước Undine đem lòng yêu chàng kị sĩ Huldbrand và trở thành vợ chàng, nhưng vì Huldbrand đã vi phạm điều cấm kị, si nhục Undine trên mặt nước, Undine không thể tiếp tục lưu lại thế giới loài người mà phải trở về với thế giới trong lòng nước.

Huldbrand mất đi Undine và định tái hôn với một người đàn bà khác.

Thế nhưng ở thế giới dưới nước, đó là việc không thể tha thứ. Undine sẽ phải tuân theo luật lệ, ban cái chết cho Huldbrand bằng chính đôi tay của mình.

Giống như nhai một chiếc bánh mì lúa mạch đen cứng cho rất nhiều nho khô, mộc mạc, đầy nhung nhớt, một chút vị chát... rất dễ thương, càng nhai vị chua của lúa mạch đen càng tăng thêm, tan vào cùng vị ngọt tự nhiên của nho phơi khô, để lại dư vị đốn đau nơi đầu lưỡi..."

Những mảnh giấy phát ra âm thanh xào xạo nho nhỏ, bà chị lộ ra một tiếng thở dài trong khi vẫn vừa nhai vừa nuốt.

"Tuyệt thật đấy, em cực thích chỗ giết chết người đàn ông mình phải lòng để biến anh ta thành của mình."

Ryuuto đã nhanh chóng dọn dẹp đĩa của mình, vừa lấy phần trứng ốp la của chị Tooko như thể đó là chuyện đương nhiên vừa nói. Chị Tooko phồng mang trợn má, gườm gườm lườm Ryuuto.

"Đây không phải câu chuyện cuộn xoáy lãng nhãng trong mớ cảm xúc kích động kiểu đó đâu. Thực chất đó là câu chuyện tình buồn của một tình linh nước bị trói buộc bởi luật lệ không thể làm khác được.

Vào đêm tân hôn với người vợ mới, Huldbbrand đã nói với Undine khi nàng xuất hiện và đội khăn voan trắng rằng 'Ta muốn chết khi đang hôn nàng'. Cảnh tượng Undine áp môi mình vào môi Huldbbrand và tuôn trào nước mắt, thật đau đớn mà cũng vô cùng đẹp dễ, xâm chiếm toàn bộ tâm hồn người đọc. Hoàn toàn khác với nụ hôn dễ dãi của em."

"Vâng vâng."

Vẻ mặt như không, Ryuuto cho bơ và trứng ốp la lên trên chiếc bánh mì Pháp rồi cắn ngập răng vào nó.

Nghe đoạn đối thoại không hề có chút kiêng dè, tôi lại một lần nữa nghĩ "Hai người này đúng là bạn thời thơ ấu cùng lớn lên trong một mái nhà nhỉ...". Người mà chị Tooko gọi điện cho, hóa ra là Ryuuto. Và Ryuuto cũng đã tìm hiểu chuyện ma chị Tooko nhờ vả rồi nhanh chóng đến đây sao?

Vì người bạn thơ ấu có vai trò như chị gái, cậu ta có thể làm đến mức này sao?

Sâu trong ngực tôi có chút gì bất mãn.

Sau khi dùng xong bữa, Ryuuto nói về kết quả điều tra.

Sau khi vụ giết người hàng loạt xảy ra tại biệt thự nhà Himekura, có vẻ Shikishima Akira vẫn đi du học Đức đúng theo dự định. Một sinh viên đi du

học cùng thời điểm đó có nhắc đến Akira trong thư gửi về cho gia đình, và lần theo các mối quan hệ, Ryuuto đã được cho xem bức thư ấy.

"Thời gian đầu, do áp lực, Akira nôn mửa rất nhiều lần và phải tỉnh dưỡng một thời gian. Lại thêm bất đồng ngôn ngữ, có vẻ như anh ta đã rất khổ sở. Thêm nữa, dù ngôn từ và phong thái nhã nhặn, lịch sự, đàng hoàng nhưng lại không giỏi đối nhân xử thế. Rượu không uống, mặt trời chưa lặn đã về nhà. Chủ nhân bức thư than vãn rằng dù rất muốn trở nên thân thiết như những du học sinh cùng là người Nhật Bản khác nhưng đáng tiếc là Shikishima Akira cứ như mặt trăng nổi trên nền trời cao vời vợi vậy."

Akira rất hay thần thờ một mình, những lúc như thế anh ta thường chạm ngón tay vào vành tai, ánh mắt buồn rười rượi. Hành động chạm vào vành tai vốn là thói quen của người yêu mà anh ta đã chia tay ở Nhật. Anh ta đã từng nói người ấy giờ không còn nữa, với gương mặt tối sầm.

Đặt tay lên vành tai, là thói quen của Yuri...

Có lẽ khi chạm vào vành tai mềm, Akira sẽ nhớ lại những chuyện xảy ra khi còn ở Nhật.

Anh ấy đã biết chuyện Yuri trầm mình tự vẫn. Không biết người đó nghĩ sao về việc người yêu chấm dứt sinh mạng vì lỗi của chính mình?

Tôi rùng mình khi nhìn lại bản thân.

Đó chẳng phải sự tra tấn đáng sợ, hơn cả cái chết hay sao?!

Trong thời gian du học, Akira không về nhà dù chỉ một lần. Hẳn là vì chuyện của Yuri, kể cả khi học xong, anh ta vẫn lưu lại đó, băng đi một thời gian thì không ai còn biết tung tích anh ta đâu cả.

Đức bắt đầu thời kỳ lịch sử đen tối, người du học sinh đã viết lá thư, sau

khi về nước cũng rất lo lắng về Akira. Anh ta nhận được một lá thư gửi đến anh ta từ một người bạn thân là người bản địa viết rằng người đó trông thấy Akira nắm tay dắt theo một đứa bé. Đứa bé rất giống Akira nên anh ta đoán không biết có phải Akira đã kết hôn và có gia đình hay không.

Cuộc đời Akira sau đó đã xảy ra những chuyện gì vậy...

Chị Tooko đặt ngón trỏ trên môi, chăm chú lắng tai nghe.

Ryuuto cũng kể cho chúng tôi về vụ hỏa hoạn xảy ra ở biệt thự năm mươi năm trước.

"Cảnh sát đã coi đó là một vụ phóng hỏa và điều tra, nhưng cuối cùng không bắt được thủ phạm, có gì đó rất quái lạ nhỉ. Lửa không phát ra từ kho hay chỗ nào cách xa, mà ở ngay giữa phòng chính, dù xảy ra giữa đêm nhưng được thông báo rất sớm. Điều đáng ngờ nhất là việc chủ nhân cải trang rồi lưu lại một mình đúng thời điểm đó. Vết thương ở mắt tuyệt đối không phải do lửa gây ra. Có cả chuyện khi ông ta được đưa đến bệnh viện thì máu đang chảy ra từ mắt..."

Uống sạch một hơi chỗ hồng trà đã nguội, Ryuuto đặt trả lại chiếc tách không lên đĩa.

"Chắc chắn có gì đó ẩn giấu ở vụ hỏa hoạn năm mươi năm trước. Liệu có phải nhà Himekura ngầm can thiệp nên cảnh sát địa phương không thể nhúng tay vào không? Ngoài ra, khả năng nhà Himekura gây áp lực trực tiếp cũng rất cao."

"Chủ nhân 50 năm trước, là nói đến ông của Maki nhỉ."

"Phải. Cũng chính là chủ nhân hiện tại, Himekura Mitsukuni. Thời điểm đó ông ta là một chàng trai trẻ tuổi chỉ vừa mới trở thành trưởng họ. Điều không ngờ là, khi còn nhỏ ông ta từng phải an dưỡng ở vùng quê vì ốm yếu.

Sau sự kiện Bạch Tuyết, người của nhà chính cứ chết dần, đến lúc không còn con trai để nối dõi nữa, ông ta như một công tử được cất trong hộp bồng chốc được kéo ra ngoài, nên hình như lúc đầu cũng bị những người xung quanh coi thường không ít. Thế nhưng trong nháy mắt, ông ta lộ ra bản chất của mình, hạ gục hoàn toàn tất cả mọi đối thủ, khiến cho nhà Himekura vốn đang suy yếu sau vụ việc Bạch Tuyết trở nên thịnh vượng hơn cả trước kia, và hiện nay vẫn tiếp tục nắm quyền làm chủ. Đúng là một con quái vật."

Trong dòng họ, ông là sự tồn tại tuyệt đối như thể thần linh ấy. Không ai có thể chống lại ông, kể cả nêu ý kiến cũng không được phép.

Chị Maki cũng đã kể về ông mình như vậy.

Himekura Mitsukuni đó có liên quan đến vụ cháy 50 năm trước. Điều này nghĩa là sao nhỉ?

Chị Tooko lên tiếng hỏi.

"Khi xảy ra hỏa hoạn, người đầu tiên chạy tới dập lửa là ai?"

Ryuuto toét miệng cười như thể đang đợi câu hỏi đó.

"Một người phụ nữ vô tình đi ngang qua đúng lúc đó. Bà ta tên là Uotani Hiroko."

"!"

Chị Tooko nhồm người dậy.

Tôi cũng nín thở.

Hiroko sao?! Bà của Uotani cũng là Hiroko! Người đó 80 năm trước đã là hầu gái trong biệt thự.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Ryuuto nói.

"Phải, là người sống sót duy nhất trong vụ việc 80 năm trước."

Không khí trong một thoáng trở nên nặng trĩu.

Chị Tooko lăm bắm với vẻ bối rối.

"Người đầu tiên phát hiện vụ thảm sát - Hiroko - lại là người đầu tiên đến hiện trường đám cháy vẫn ở căn biệt thự ấy 30 năm sau sao?"

Cơ run nhẹ cùng với mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Không thể coi đây là điều ngẫu nhiên xảy ra được.

"Hiroko đã gọi cứu hỏa, bản thân xông vào giữa vòng vây lửa, giải cứu được chủ nhân và thoát ra ngoài. Bà ấy là ân nhân cứu mạng của Himekura Mitsukuni. Nghe nói năm ngoái khi Hiroko mất, ông ta cũng cải trang và đến đây trước khi tổ chức đám tang."

Chúng tôi cảm thấy câu chuyện tựa ảo ảnh xảy ra 80 năm trước, đột nhiên trở nên sống động, cứ như nó đang tiến lại gần hiện thực của chúng tôi.

Biểu cảm của chị Tooko vô cùng căng thẳng.

Ryuuto cười.

"Hiện giờ em chỉ có thể nói đến đây thôi. Nếu có thêm tiến triển gì, em sẽ liên lạc qua điện thoại. Nhân tiện, em khát khô cổ rồi, nhờ chị đi lấy thêm trà được không, chị Tooko?"

Vẻ tươi tỉnh vô lo ấy làm bầu không khí dịu lại, nét mặt của chị Tooko cũng như được thả lỏng ra.

"Được rồi. Để cảm ơn công lao cố gắng giúp chị, ngoài trà chị sẽ xin thêm

cả đồ ngọt mang tới cho."

"Vâng. Chị cứ thong thả cũng được."

Chị Tooko ra khỏi phòng và tiếng bước chân dần nhỏ đi.

Thế là dùng một cái, Ryuuto đột ngột nhồm người về phía tôi.

"Anh Konoha! Sáng nay anh ở cùng một phòng với chị Tooko đúng không? Trên đồ ngủ của cả hai người đều có dấu vết thói ngủ xấu của chị Tooko kìa. Thế là sao vậy ạ? Hai người ở cùng nhau suốt đêm qua à? Có tiền triển gì không ạ?"

Tôi cong người lùi về sau. Lẽ nào cậu ta nhờ chị Tooko đi lấy trà là vì muốn hỏi mấy chuyện này. Tại tôi nóng bừng vì xấu hổ.

"Chị Tooko sợ ma quá nên tự xông vào phòng thôi, anh thề là không có gì cả."

"Ồ~~~, thật thế ạ?"

Ryuuto trưng ra bộ mặt thất vọng tràn trề không giấu giếm và lên giọng phê bình.

"A... Thấy chị Tooko với anh Konoha, ngay sau khi làm chuyện đó mà lại tương đối thản nhiên vậy, em đã có kết luận chắc đó là chuyện thường rồi, thế mà... thật đáng hổ thẹn! Anh đang làm cái gì vậy?"

"Tại sao anh không làm gì mà lại bị kết tội vậy hả?"

"Thật là, khi chị Tooko đang phiền muộn, anh chỉ cần hành động táo bạo một chút là được rồi."

Tôi nghe thấy một điều làm tôi có chút băn khoăn.

"Chị Tooko đang phiền muộn?"

Ryuuto nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt hấp dẫn đầy bí ẩn.

"Phải có chứ. Dù là người như thế đi nữa thì vẫn là một nữ sinh trung học đa cảm mà. Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, đầy nhóc ưu phiền luôn ấy. Anh Konoha, anh không tình cờ biết được gì sao?"

Khuôn mặt buồn rầu tôi nhìn thấy trong ánh bình minh lại thành linh hiện lên trong đầu, làm tôi khó thở tưởng như lồng ngực bị ai đó bóp chặt.

Thấy tôi không nói được gì, Ryuuto tiếp tục cười ẩn ý.

"Mà những lúc như thế, mong anh hãy viết những câu chuyện thật ngọt ngào cho chị ấy. Sau khi khóa học mùa hè kết thúc, ở nhà chị ấy cứ luôn giận dỗi là muốn ăn quà vặt do Konoha viết đó."

Thật không vậy?

Dù tôi không viết thì trên đời này vẫn đầy rẫy những câu chuyện ngọt ngào hợp khẩu vị chị Tooko cơ mà.

"Phải rồi! Em sẽ dạy anh một vài từ có thể làm chị Tooko phấn chấn lại mỗi khi chị ấy suy sụp."

Trong khi tôi còn đang lúng túng, Ryuuto ghé miệng vào tai tôi và thì thầm ba từ như một lời niệm chú ma thuật.

"Hả? Viết theo ba đề tài đó, có chút... hơi xấu hổ ấy... Có thật là chị Tooko sẽ phấn chấn lại nhờ cái đó không...?"

"Hiệu quả tức thì còn hơn thức uống dinh dưỡng đấy ạ. Nguyên liệu không có vấn đề gì đâu. Còn lại trông chờ hết vào tay nghề của đầu bếp thôi."

Đang nói với vẻ mặt đắc thắng, ánh mắt cậu ấy đột ngột trở nên điềm đạm.

"Sẽ ổn thôi, vì anh Konoha là nhà văn của chị Tooko mà."

Tâm trí tôi lại như bị màn đêm bao phủ. Tôi lại bị gọi là "nhà văn của chị Tooko".

Tôi tuyệt đối không có ý định trở thành người như vậy. Không phải chuyện chị Tooko như thế nào, chỉ riêng nhà văn là tuyệt đối...

Các ngón tay cóng lạnh như nước đá, tâm trạng chùng xuống và khi tôi tưởng như mình sắp rơi vào đầm lầy ký ức thì cánh cửa phòng bật mở.

Đứng ở đó không phải chị Tooko, mà là một người đang có vẻ mặt rất khó chịu - chị Maki.

"Quả nhiên là cậu à?"

Hướng ánh mắt sắc bén như chứa gai nhọn về phía Ryuuto, bà chị nói với giọng cứng rắn.

"Tôi đã nghe chuyện có một tên đàn khoe mẽ ghé đến, mới sáng ngày ra đã cùng một cô nàng tóc vàng ve vãn nhau như chó hoang trước nhà người khác. Dự cảm tồi tệ của tôi chính xác rồi nhỉ."

Những lời lẽ hà khắc đường đột ấy làm tôi kinh ngạc.

Tôi đã dự đoán phần nào việc chị Maki không ưa Ryuuto dựa vào giọng nói và thái độ có vẻ khó chịu của chị ta mỗi lần nhắc đến tên cậu ấy. Chắc hẳn là từ hồi Ryuuto hẹn hò với Amemiya, chị ấy luôn thấy cậu ấy là một kẻ khó ưa.

Lúc ấy, vì Ryuuto đã lôi kéo tôi vào vụ việc của Amemiya mà kế hoạch

của chị ấy đảo điên hết. Kể cả sau này, chị ấy vẫn tức tối mỗi khi nhắc lại chuyện đó.

Do vậy, tôi hiểu chị Maki không hề chào đón chuyến thăm của Ryuuto tẹo nào. Nhưng bình thường, chị Maki chắc chắn sẽ không bộc lộ cảm xúc đến thế này.

Phải, thường thì chị ta sẽ nói những lời mỉa mai kèm một nụ cười...

"Công chúa vẫn như mọi khi nhỉ, ánh mắt nhìn người khác như ruồi nhặng ấy."

Ryuuto cũng đành mặt lại.

Giống như chị Maki ghét Ryuuto, chính Ryuuto cũng mang mối hận với chị Maki.

Nói gì thì nói, cậu ấy cũng đã bị cầm tù trong bệnh viện và không ai rõ tung tích một thời gian, nên cậu ấy khó mà xử sự khác đi được. Đã vậy sau chuyện đó chị Maki cũng hoàn toàn không có một lời xin lỗi nào.

Cứ như thế, Ryuuto đá chiếc ghế ra và đứng dậy rồi bước ra chỗ chị Maki. Tôi bất giác nín thở, nắm chặt bàn tay dẫm mồ hôi.

Hai người đó lườm nhau như kẻ thù không đội trời chung. Khi đến ngay trước mặt chị Maki, môi Ryuuto khẽ nhếch.

"Mà thôi, tôi sẽ phải làm phiền hai, ba ngày. Mong chị chiếu cố."

"Không thích, đi khỏi đây ngay bây giờ cho tôi."

"Tôi không có chỗ ở."

"Cái đó tôi không cần biết."

Sức nóng tăng lên trong ánh mắt của hai người đó, bầu không khí căng như sợi dây đàn.

"Chị Maki, Ryuuto giúp điều tra vụ án 80 năm trước mà. Với cả, chị Tooko là người đã gọi cậu ấy."

"Thế thì sao?"

Dù tôi nói tên của chị Tooko ra nhưng thái độ của chị Maki vẫn không thay đổi. Không những thế, ánh mắt chị ấy còn trở nên gay gắt hơn.

"Nhìn thấy bản mặt giả nai đều cáng với phụ nữ kia, chị thấy bức tức lắm. Phải rồi, nếu cậu đội túi đựng đồ của cửa hàng tiện lợi lên đầu, thế là cả đời này không mở mồm ra nói một từ thì cậu ở lại cũng được."

"Bà là quý hả?!"

"Cậu đã hiểu ra là không phải toàn bộ đàn bà con gái trên đời sẽ chiều chuộng cậu rồi phải không? Biết ơn tôi đi."

"Vậy cơ đấy. Tôi nên trả cả học phí không nhỉ."

"Khỏi. Biến nhanh cho khuất mắt. Bản thân sự tồn tại của cậu đã đủ chướng mắt rồi. Hotaru mất đi mới có một tháng thế mà đã ve vãn đứa con gái khác, lại còn ngay trước cửa nhà tôi, giỡn mặt nhau quá đây."

Thái độ của Ryuuto đột ngột thay đổi, sự căng thẳng thoát cái đã biến mất khỏi gương mặt.

"Bởi vì Hotaru, đã chết rồi còn gì."

Một âm thanh kinh khủng vang vọng xung quanh, đầu gối của Ryuuto lão đảo.

Chị Maki đã tát cậu ấy. Lòng mày nhướn lên, ánh mắt cháy rực phần nộ, chị ta hét lớn.

"Đáng lẽ cậu nên chết luôn vì mất máu đi! Tôi không nên tử tế đưa cậu đi viện và chữa trị cho cậu làm gì!"

Ryuuto cũng đáp trả giận dữ.

"Lúc đó tôi bị chị cầm tù, không chỉ thế chị ta cố tình đánh rơi táo hay đưa vào miệng vết thương để tra tấn tôi đấy!"

"Đó là vì cậu không biết vâng lời chứ sao! Biết thế tôi đã chọc dao gọt hoa quả vào và khoẳng miệng vết thương lên rồi! Làm thế thì đã không có chuyện cậu thay lòng đổi dạ bừa bãi chỉ sau một tháng như thế này!"

"Chẳng phải không thể làm gì khác được sao? Hotaru chết đi, chẳng còn hiện diện ở bất cứ đâu nữa! Một ngày, một tháng hay mười năm cũng chẳng liên quan! Vì tôi đã không còn có thể chạm vào, ôm chặt lấy hay hôn Hotaru được nữa rồi!"

Làm sao bây giờ, cả Ryuuto cũng trở nên khi kích động. Cậu ấy gào lên bằng giọng đau đớn như đục khoét lồng ngực ra.

"Tôi không giống Kurosaki, không thể mãi mãi mơ tưởng về một vong hồn đã chôn sâu dưới mộ. Nếu không phải là người con gái đang sống còn hơi ấm, thì không thể trói buộc được tôi. Tôi chẳng biết chị tức giận cái gì nhưng đừng có trút bừa bãi lên đầu tôi!"

Khuôn mặt chị Maki nhuộm màu đỏ gấc.

Khoảnh khắc sau đó, chị ta co chân lên và đạp rất rất mạnh vào bên hông của Ryuuto.

"!"

Đó là chỗ Amemiya đã đâm Ryuuto.

Ryuuto mở to mắt và khuyu gối xuống sàn.

"Đúng là một tên nhóc chướng mắt."

Điều bộ khinh bỉ, vẻ mặt ủ dột, lấy tay vén mái tóc buông xuống mặt, chị Maki quay lưng và đi mất.

"Ryuuto! Có sao không?"

Tôi luống cuống chạy tới.

"Ừ, không hề nường tay à, mù già bạo lực."

Ryuuto rên lên trong khi vẫn gục đầu ôm lấy bụng. Hiếm khi thấy bộ dạng suy sụp này của cậu ấy, vai rũ xuống, vẻ mặt buồn rầu... Tôi ngại ngần an ủi.

"... Chị Maki mỗi khi trông thấy Ryuuto sẽ lại nhớ đến Amemiya... Chắc chị ấy cũng cảm thấy khó khăn lắm, cho nên chị ấy chỉ có thể nói năng kiểu đấy thôi..."

"Chắc vậy ạ."

Ryuuto không ngẩng đầu lên. Tôi thoáng thấy cậu ấy cắn chặt môi. Giọng nói thều thào ẩn chứa nỗi đau và sự khổ sở.

"... Giả sử như Hotaru còn sống... có lẽ em đã chỉ yêu một mình Hotaru thôi. Lần đầu tiên trông thấy Hotaru, em đã có dự cảm nếu là cô ấy thì có thể sẽ trói buộc được em hoàn toàn... Nếu cô ấy còn sống, chắc chắn sẽ là như thế..."

"Có thể nói là cuối cùng em đã gặp được người con gái lý tưởng, hay đúng hơn là em tự hỏi phải chăng cô gái này sẽ trở thành một sự tồn tại đặc biệt đối với mình."

"Em đã luôn nghĩ nếu gặp được người con gái như thế thì chỉ mình cô ấy là đủ."

Tôi nhớ rõ cảnh Ryuuto sung sướng kể về chuyện của hai người, cứ như nó mới xảy ra hôm qua vậy.

Sau đó là ngày diễn ra lễ tang, cảnh cậu ấy vừa xé vụn bức thư của Amemiya vừa khóc...

"Nếu có thời gian mình sẽ đưa cậu đi đến nhiều nơi hơn nữa. Sẽ ép cậu ăn, làm cho cậu béo múp ra. Nếu cậu yêu mình mọi chuyện đã tốt đẹp rồi."

Tắm mình trong cơn mưa dai dẳng, nước lã chã rơi, Ryuuto đã run rẩy hét lên như thế.

"... Nhưng Hotaru đã không còn nữa... Chỉ còn cách tiếp tục tìm kiếm thôi. Tìm kiếm người con gái yêu thương đến độ muốn giết em, người sẽ giữ chặt lấy em."

Nỗi đau đốn dầy vào trái tim tôi.

Tôi chẳng là gì hơn một người đọc câu chuyện của cô gái có tên Amemiya Hotaru ấy...

Thế nhưng Ryuuto là... Nỗi khổ đau cậu ấy phải chịu khi mất đi Amemiya, cũng ngang bằng như chị Maki vậy. Chắc hẳn, chính bởi nỗi đau, sự tuyệt vọng và cảm giác mất mát mà chỉ những người có liên hệ sâu sắc với Amemiya như hai người họ mới hiểu được, mà cả hai trở nên xung đột với nhau.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhõm bước lên cầu thang và mùi giòn ngọt của bơ bay tới.

Chị Tooko đã quay lại.

Ryuuto đứng dậy. Cùng lúc đó, chị Tooko bước vào với nét mặt tươi tắn.

"Xin lỗi vì hơi muộn nhé."

"Xin lỗi, chị Tooko. Em đi đây".

"Ồ, sao đột nhiên lại đi ngay thế?"

Tay vẫn cầm nguyên chiếc khay đựng ấm trà và bánh nướng rắc đường, chị Tooko chớp mắt vẻ không hiểu.

Giữ vẻ mặt dễ chịu, cậu ấy nhón lấy hai cái bánh nướng rồi cho tọt vào mồm.

"Ừm, ngon quá!"

"Này, Ryuuto, thế là thế nào?"

"Đã mất công đến nên em định đi thăm thú một chút. Em vẫn ở đây và sẽ lại đến xem xét tình hình nữa mà."

"Chỗ trọ lại thì sao?!"

"Dự định của em là từ giờ sẽ làm quen một chị gái tốt bụng để xin ở nhờ."

Cậu ấy vừa lắc lắc cái tay cầm bánh nướng vừa bước đi.

"Thật là, vẫn không biết tự kiểm điểm gì cả!"

Chị Tooko phòng má và đặt phịch cái khay xuống bàn.

Tôi nói "Em đi tiễn cậu ấy" rồi đuổi theo Ryuuto.

Trước cổng, Balon đang sửa nhặng xỉ và Ryuuto đỡ nó bằng bánh nướng. Nghe thấy tiếng tôi gọi, cậu ấy quay lại tỏ vẻ khó hiểu.

"Ủa? Anh Konoha... Sao thế ạ?"

"Nếu cậu phải vạ vật ngoài đường thì hãy quay lại đi? Anh sẽ thuyết phục chị Maki."

"À, không sao đâu. Em giỏi tìm chỗ ở mà, lại là mùa hè nữa nên cắm trại cũng được."

"Anh cần cậu ở đây. Mình anh không ứng phó nổi nếu Bạch Tuyết lại xuất hiện lần nữa. Anh không biết chị Tooko sẽ gây chuyện gì nữa."

Ryuuto bật cười như trẻ con. Khóe miệng giãn ra vẻ vui thích, cậu ấy nhìn tôi một lượt.

"À, ra anh đang lo lắng cho chị Tooko ạ?"

"Không phải là ý đó."

"Không sao đâu, về cơ bản chị Tooko sẽ rất mạnh mẽ mỗi khi gặp tình huống nguy cấp. Nhưng thật ra ít nhiều cũng có trường hợp ngoại lệ, lúc ấy anh Konoha hãy xử lý hộ em nhé."

"Này, Ryuuto!"

"A... em cũng mong mình sớm gặp được người trong mộng. Em cũng muốn xem khi yêu một cô gái đến mức phát cuồng vì cô ấy thì sẽ có cảm giác như thế nào."

Cậu ấy lăm bắm ra chiều vui vẻ, vỗ đầu Balon "Gặp mày sau" và đi mất.

Tôi nhìn theo tấm lưng săn chắc đáng tin cậy của cậu ấy xa dần với tâm trạng bất an.

Balon đẩy đẩy mông tôi như muốn bảo "nhanh quay vào đi". Khi tôi vừa cất bước thì nhìn thấy chị Maki, nét mặt cứng nhắc, đang đứng khoanh tay trước cửa.

"Tên nhóc đó đi rồi hả?"

"Ryuuto không hề quên Amemiya. Cậu ấy nói với em rằng nếu Amemiya còn sống, cậu ấy đã có thể chỉ yêu một mình cô ấy mà thôi."

Nỗi đau nghệt thở mà vừa nãy Ryuuto để lộ cho tôi thấy, giờ lại hiện lên trong mắt chị Maki.

"Không có chuyện đó đâu."

Chị ta lăm bắm cụt lùn rồi quay lưng. Tôi có cảm giác đáng vẻ nhìn từ đằng sau mảnh mẽ oai phong đó rất giống với Ryuuto.

Tôi thở dài rồi đi vào trong.

Chi Tooko đang đợi ở trong phòng. Phải mau chóng quay lại.

Khi tôi chuẩn bị leo lên cầu thang, có giọng nói phát ra.

"?"

Hình như có ai đang tranh luận gì đó.

Ở căn phòng góc đằng kia à? Khi đi về hướng có giọng nói, tôi nghe được từng mẫu của đoạn hội thoại.

"Làm thế nào đây? Đến cả người con trai tới đón cũng xuất hiện rồi.

Chẳng phải giống y như 80 năm trước hay sao?"

"Vậy nếu giờ anh chàng học trò đó mà đi về, chúng ta sẽ bị giết sao?"

"Không đời nào! Chúng ta đã giữ 'lời hứa' đảng hoàng rồi cơ mà!"

Tôi nổi da gà, lưng lạnh toát.

Đây là giọng của bác quản gia và mọi người?

Họ ghép Ryuuto vào vị trí người bạn tới đón Akira và lo sợ tôi sẽ ra khỏi biệt thự sao?

Thế nhưng, lời hứa là cái gì? Họ đã hứa với ai?

Tôi cảm thấy khó thở, trống ngực đánh dồn dập.

Tôi cố đi ra xa khỏi cánh cửa mà không để lộ tiếng bước chân. Khi bước lên cầu thang, tôi vẫn không dám thở...

Ở góc hành lang, Uotani, ôm quả bóng đỏ trong lòng, đang đứng lặng yên như ảo ảnh.

"!"

Vì quá đột ngột, tôi tưởng mình đứng tim tại chỗ.

"U-Uotani! Tình trạng em sao rồi? Sắc mặt em vẫn chưa tốt lắm đâu."

Uotani vươn cánh tay tóm chặt lấy gấu áo của tôi, nói bằng vẻ mặt như thể đã cân nhắc kỹ.

"Xin hãy tránh tối đa việc ở một mình."

"O?"

Khi tôi định hỏi lại ý nghĩa của câu nói đó, cô bé buông tay và lao vội xuống cầu thang.

Rốt cục là chuyện gì vậy chứ?

Chân tay tôi ngày càng lạnh cóng.

Đúng là giá mà có Ryuuto ở đây thì tốt hơn.

Khi tôi về phòng, chị Tooko đang ngồi gục đầu trên ghế. Nhìn thấy đôi đồng tử đờm buồn ấy, tim tôi như lỡ mất một nhịp.

Tôi lại nhớ đến ánh mắt tôi thấy buổi bình minh hôm đó.

Lồng ngực thắt lại, tôi đứng trờ ra như phỗng. Chị Tooko ngẩng mặt lên và tròn mắt.

"Ơ này, về rồi à? Hơi bị thông thả đấy nhé."

Nhật ký của Yuri đang để mở trên đầu gối chị ấy.

Nghĩ rằng chị ấy đọc cuốn nhật ký đó nên mới có vẻ mặt đau buồn, tôi cảm thấy đôi chút nhẹ nhõm và cùng lúc băn khoăn có phải buổi bình minh hôm ấy cuốn nhật ký đó cũng đang được mở ra hay không.

Rốt cục thứ gì trong cuốn nhật ký này đã làm chị Tooko buồn rầu đến thế? Dù đúng là nội dung của nó rất đau lòng đi nữa...

"Hồng trà nguội mất rồi. Em đã nói chuyện gì với Ryuuto vậy?"

Chị Tooko gấp quyển nhật ký lại. Ngay trước đó, cánh hoa cẩm chướng đỏ phản chiếu vào mắt tôi.

"Cái đánh dấu sách đó!"

"Hử?"

Chị Tooko lại một lần nữa mở ra cuốn nhật ký đang đóng dở.

Miếng đánh dấu sách có dính cánh hoa cẩm chương ép được kẹp ở giữa.

"Cái này ấy hả?"

"Vâng. Cái đánh dấu đó được kẹp bên trong từ đầu ạ?"

"Phải đấy."

"Liệu có phải chị Maki kẹp vào không ạ?"

"Chị nghĩ không phải. Chẳng phải sở thích của Maki."

"Vậy thì ai?"

Cánh hoa ép từ gần 80 năm trước không thể nào có màu tươi mới như vậy được.

Có nghĩa là, trước khi chị Maki lấy được cuốn sách này, có một ai khác đã đọc nó.

Có phải chị Tooko cũng đã nghĩ đến khả năng này? Chị ấy lăm băm với điệu bộ băn khoăn.

"Chị nghĩ... có lẽ là một người biết rất rõ về Bạch Tuyết."

"Nghĩa là sao ạ?"

"Chị cũng... chưa hiểu rõ. Chỉ mới tưởng tượng thôi."

Chị Tooko mím môi.

Tôi bối rối không biết có nên nói cho chị Tooko biết về cuộc đối thoại lúc này của mọi người và lời cảnh báo của Uotani hay không.

Chị ấy trông không khỏe nên tôi không muốn gây thêm lo lắng.

"Mà này Konoha, đừng có tránh né câu chuyện thế."

"Dạ?"

"Em đã nói chuyện gì với Ryuuto? Có phải là chuyện gì thiếu đúng đắn nên không thể nói với chị?"

Chị Tooko phồng má và lườm tôi.

Tôi vã hết cả mồ hôi hột khi bị chất vấn hết chuyện này đến chuyện nọ, hoàn toàn là những thứ mà tôi còn không nhớ mình đã làm bao giờ.

Về chiều, chị Tooko đến phòng sách, đi loanh quanh bên trong, nhìn chòng chọc vào trần nhà, tường và cửa sổ, có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó.

Nửa chừng, vì phải đi toilet, tôi ra khỏi phòng.

Sau khi giải quyết xong và ra rửa tay, tôi vừa mở cửa thì có một tờ giấy trắng gấp đôi rơi xuống.

Tôi cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng khi vào không có mà... tôi nhặt lên và xem bên trong thì ở đó có những con chữ được viết bằng bút bi.

"Gửi anh Inoue Konoha,

Tôi sẽ đợi ở bờ hồ trong núi lúc ba giờ.

Vì có việc rất quan trọng nên xin hãy bí mật đến đó không để ai trông thấy.

Sayo."

Từ Uotani sao?!

Tim tôi thót lại vì căng thẳng.

Là sao đây? Cố ý gọi tôi ra hồ thì là việc không thể nói được ở biệt thự hay sao?

Nhưng, chính Uotani đã nói không được đến hồ, không phải sao? Và còn "hãy tránh tối đa việc ở một mình" nữa...

Ủa? Sao mà mâu thuẫn thế nhỉ?

Khi nhìn đồng hồ, chỉ còn hai mươi phút nữa là đến ba giờ.

Đầu tiên tôi quyết định thử đi đến nhà bếp.

"Xin lỗi, có Uotani ở đây không ạ?"

Bà giúp việc cho hay cô bé vừa mới đi mua đồ.

Chẳng lẽ cô bé đi đến hồ sao? Lá thư đó đúng là của Uotani à? Nếu vậy tôi cũng nên đi chẳng...

Không có thời gian phân vân, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài ra khỏi biệt thự và hướng về hồ. Rất lạ là bình thường khi tôi ra ngoài, lần nào Balon cũng chạy theo sủa loạn, mà hôm nay nó lại không xuất hiện.

Men theo con đường nhỏ được chiếu sáng bởi ánh mặt trời, tôi đã tới hồ, nhưng không có bóng dáng ai ở đó cả.

Giống như lần tôi tới đây trước đó cùng chị Tooko, mặt nước rộng thênh thang như hút lấy ánh sáng của bầu trời và lấp lánh trong yên lặng. Ngọn gió

mát lạnh đưa theo mùi hương của lá lay động xào xạc cây cỏ dưới chân êm
đềm sáng khoái. Những loài côn trùng nhỏ bay bay.

Uotani vẫn chưa đến sao...

Đúng lúc đó...

Một bàn tay vươn ra từ phía sau, ấn một thứ lạnh lạnh vào mặt tôi.

Một chiếc khăn mặt có tẩm thứ dược phẩm nào đó!

Thứ mùi chua chua xộc vào hai lỗ mũi, sống lưng tôi run lên báo động
bản thân đang gặp nguy hiểm.

Tôi gắng quay người lại nhưng bị giữ rất chặt không cựa quậy được chút
nào. Tôi chỉ kịp có cảm giác được cơ thể đang áp vào sau lưng mình là của
nam giới to cao và rắn chắc, thế rồi, ý thức của tôi hoàn toàn bị cắt đứt.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bạch Tuyết là ai nhỉ?

Trong màn đêm tối mịt, tôi nghĩ về điều đó.

Hình ảnh Bạch Tuyết trong tôi là cô gái với mái tóc dài trắng xóa, đứng giữa mặt hồ được phản chiếu bởi ánh trăng lạnh lẽo giữa màn đêm tĩnh lặng.

"Hãy đúc chuông, đặt ở chân núi, ngày và đêm lượt đánh ba lần để làm ta giật mình và nhớ lại lời hứa ấy."

Giọng nói đầy uy lực thoát ra từ bờ môi đỏ quyến rũ.

Giọng nói ấy rất giống giọng của chị Maki. Hơn nữa, nó còn chồng lên giọng đọc thành tiếng Hồ dạ xoa của tôi và giọng của chị Tooko, trở thành một tổ hợp đa giọng nói.

Bóng tối rung lên bần bật như có dòng điện.

"... Bản chất của ta là tư tưởng sự tự do. Mưu cầu tự tại. Ước vọng theo ý mình."

"Cùng với đó, ta bỏ quên lời thề, định lấy nước trong cái hồ nhỏ hẹp này mà bao phủ toàn bộ dải đất phía Bắc."

Đôi đồng tử cháy lên xanh trắng như lửa quỷ, tràn đầy nỗi căm thù, nhìn chăm chăm vào kẻ đã phong ấn và tước đoạt tự do của bản thân.

"Vì tự do của ta thì sinh mệnh của người hay súc vật trên cõi nhân gian này chẳng đáng gì. Thế nhưng, giao ước không thể bỏ, lời thề không thể phá... Ta không để mình lãng quên giao ước ấy, lời thề ấy. Để gợi nhớ, không được phép lơ là việc gióng chuông."

Gióng chuông, tiếp tục gióng chuông, Bạch Tuyết nhắc đi nhắc lại. Đó là minh chứng cho giao ước. Không được quên. Gióng chuông đi, gióng chuông đi, gióng chuông đi.

Khi tôi tỉnh dậy, thái dương tôi nhức buốt.

Đây là đâu?!

Tôi cuống quýt bật dậy.

Trần gỗ, chiếu tatami, cửa kéo giấy... Một căn phòng sạch sẽ của một lữ quán hạng sang? Tôi được đặt nằm ngủ trên một tấm đệm bọc ga trải trắng còn thơm mùi nắng.

"Cậu tỉnh rồi à?"

Tấm cửa kéo mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc vest bước vào. Là chú Takamizawa, người của chị Maki. Là người đưa tôi đến biệt thự. Tại sao chú Takamizawa lại...?!

Không biết có phải do tác dụng của thứ thuốc mà tôi phải trải qua khi ngã gục hay không mà tôi không thể sắp xếp được suy nghĩ của mình. Tôi tự hỏi hay là mình vẫn còn ở trong mơ. Trong tai tôi vẫn còn lời âm thanh của cây cối.

"Mong cậu thứ lỗi cho hành động thô lỗ của tôi. Mọi chuyện cũng sắp kết thúc rồi."

Giọng điệu mềm mỏng hoàn toàn không hợp với tình huống kỳ cục lúc này, càng khiến cho lồng ngực tôi thêm xáo trộn.

"Cái gì kết thúc thế ạ? Từ bây giờ cháu sẽ thế nào?"

Tôi nghe thấy tiếng mưa ở bên ngoài.

Chú Takamizawa nở nụ cười ôn hòa, như để làm tôi bình tĩnh lại.

"Ngày mai tôi sẽ đưa cậu về tận nhà ở Tokyo, xin hãy an tâm. Tôi cũng sẽ đảm bảo sự an toàn của cô Amano Tooko. Thực ra vốn dĩ tôi sẽ đến biệt thự đón cậu như bình thường nhưng... kế hoạch có chút thay đổi, nên có vẻ tôi đã khiến cậu kinh động. Tôi thực lòng xin lỗi."

"Việc bắt cóc cháu là chỉ thị của chị Maki? Chị Maki đang định làm gì vậy?"

Dù tôi có lườm gườm gườm, chú Takamizawa vẫn tiếp tục mỉm cười.

"Tôi không thể trả lời chuyện đó."

Giọng nói tuy hiền lành hòa nhã, nhưng câu trả lời lại rất cương quyết.

Vô số những cơn run nhỏ đứt quãng chạy dọc sống lưng, mồ hôi rịn ra ở lòng bàn tay cũng vô cùng khó chịu. Bên ngoài cửa kéo, tiếng mưa ngân lên những âm thanh trầm mặc.

"Xin phép thất lễ. Có khách đến gặp ngài."

"Khách?"

Vẻ mặt chú Takamizawa lộ chút ngờ vực trước lời nói của cô hầu phòng, nhưng sau đó quay về phía tôi, chú ấy lại nở nụ cười hiền hậu và nói:

"Tôi sẽ mang bữa tối đến sau."

Thế rồi người đó đóng cửa kéo lại và đi cùng cô hầu phòng.

Tôi còn lại một mình.

Làm sao đây...

Tôi biết mình không có gì nguy hiểm cả. Nếu ngoan ngoãn đợi ở đây, tôi sẽ được đưa về nhà bình an vô sự.

Thế chẳng phải tốt quá sao?

Tôi không cần phải dính dáng vào những chuyện phiền hà hơn nữa. Thế loại phiêu lưu mạo hiểm hoàn toàn không phù hợp với tôi.

Người đó cũng nói sẽ bảo đảm an toàn cho cả chị Tooko nữa.

A, nhưng chị Tooko sẽ tự mình thò đầu vào nguy hiểm. Giả sử chị ấy lại làm loạn lên như mọi khi, nếu có gì xảy ra...

Lập tức đầu tôi nóng bừng, một cơn đau sắc nhọn như đâm xuyên lồng ngực.

Quả nhiên là không được!

Phải quay lại biệt thự!

Tôi đứng dậy khỏi đệm và mở cửa. Chú Takamizawa không có ở phòng bên. Không trông thấy giày đâu cả nên tôi chẳng còn cách nào khác, đành xỏ dép đi trong nhà vào và bước ra hành lang.

Một người hầu phòng tiến lại từ phía trước làm tim tôi muốn bắn ra ngoài.

"Có chuyện gì không ạ?"

"A, ờ... nhà tắm ở đâu ạ?"

"À, onsen phải không ạ? Nếu thế thì..."

(Suối nước nóng, bể tắm nước nóng nói chung. Ở một khách sạn hay nhà trọ, thay vì phòng tắm riêng trong phòng, sẽ có bể tắm nước nóng dùng chung cho khách)

Người hầu phòng dẫn đường cho tôi.

Ngoài trời có mưa nhỏ. Khi đến lối vào đường dẫn ra cầu thang, tôi nói "Đến đây được rồi ạ" và được ở một mình.

Sau khi chắc chắn không nhìn thấy người hầu phòng nữa, tôi đi nguyên dép trong nhà mò xuống lối đi, lẩn vào trong bóng tối mờ mờ và cây cối trong vườn rồi vùng chạy.

May mắn thay, thị trấn này cũng nhỏ thôi nên khi ra tới đường lớn, tôi đã hình dung được đại khái đường trở về.

Dù đường tối, nhưng mưa chỉ lất phất, nên tôi vẫn có thể xoay sở được.

Tôi vội vàng tiến lên một cách khó khăn bằng đôi dép đi trong nhà.

Tuy nhiên, sau khi vào trong núi, tình huống tệ hại hơn nhiều. Một cậu nhóc lớn lên ở thành phố, vốn coi việc ban đêm có đèn đường là điều dĩ nhiên như tôi, bây giờ đã được nếm trải trọn vẹn cảm giác không có ánh sáng soi đường trước mặt là như thế nào.

Trong màn đêm tối thui phủ xuống đầu, tầm nhìn bị nhuộm hoàn toàn bởi

màu đen đặc, đến cả đường nét của vật thể cũng không rõ ràng... dù chỉ là một bàn tay vươn ra cũng bị màu đen huyền đáng ngờ nuốt trọn. Bóng tối sâu hun hút gợi nhớ đến một buổi đêm của quá khứ xa xôi ấy, khiến tôi thở hỗn hển dù hiện tại đang ở trong rừng.

Dù quay ra hướng nào cũng tối om, bề mặt những chiếc lá dầm nước mưa thì thoảng lóe lên ánh sáng và ngoài chúng ra, tôi không nhận biết được thứ gì, cứ như đang nhắm mắt và dùng tay dò đường để tiến lên vậy.

Thình thoảng đột nhiên có những cành cây tấp vào má tôi, có khi dây thường xuân phủ xuống đất làm tôi tưởng là rắn và nhảy dựng lên, hoặc tôi vấp chân vào những cái rễ cây trồi lên khỏi mặt đất. Trước nỗi sợ hãi nguyên thủy xuất phát từ trạng thái không nhìn thấy, tôi tưởng như mình không thở nổi và lồng ngực như bị bóp nát.

Điều tệ hơn là mưa bắt đầu trở nên nặng hạt, đường lầy lội dưới chân và mọi thứ dần nhòa đi trước mắt. Đến cả thính giác của tôi cũng trở nên mất kiểm soát bởi tiếng mưa. Cơ thể ướt sũng của tôi lạnh dần, cảm giác rét cóng như người đang đi giữa trời mùa đông với độc một cái áo sơ-mi. Đầu ngón tay, đầu ngón chân của tôi cũng trở nên tê buốt.

Cổ họng thắt lại, tôi thở dốc, trái tim như sắp nổ tung.

Mưa lạnh xuyên vào da, nước đọng lại trên lá đôi lúc lại ào ào tràn xuống như dòng thác.

Trên cánh tay và mặt tôi đều có những vết trầy nhỏ và chỉ có những chỗ đó là nóng bừng. Để đôi dép sũng nước mưa trơn tuồn tuột, làm tôi suýt ngã không biết bao nhiêu lần.

Bỗng có một tia sáng lóe lên trên đầu và tiếng gầm rần rần vang trời.

Sấm sét!

Nỗi hoảng sợ chạy dọc sống lưng tôi.

Nếu tôi ở dưới gốc cây chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Hơn nữa tôi từng nghe rằng thân thể ướt rất dễ bị sét đánh. Nhưng tôi đang ở trong núi buổi đêm và mưa vẫn rơi, phải đi đâu mới được?

Chẳng có chỗ nào cho tôi trốn cả...

Sấm rền lên như tiếng bom nổ, tôi giật nảy mình và rúm người lại. Nỗi tức giận tuôn trào, vượt lên trên cả cảm giác tuyệt vọng.

Tôi rốt cuộc đang làm cái gì thế này. Tôi không còn biết đường về nữa. Đây hoàn toàn là một thảm họa. Không bình thường chút nào. Tôi đang phát điên rồi.

Tôi nên ở nguyên một chỗ không nhúc nhích cho đến khi trời sáng thì tốt hơn chẳng? Mệt lắm rồi, tôi chẳng muốn đi thêm nữa.

Thế nhưng cứ nhớ lại ánh mắt đờm buồn của chị Tooko buổi bình minh hôm ấy, chân tôi lại tự động tiến về phía trước.

Chị Tooko không biết tôi đi ra ngoài. Bỗng dưng không thấy bóng dáng tôi đâu cả, chắc hẳn chị ấy đang lo lắng. Có thể chị ấy đang mang vè mặt như làm trái tim tôi vỡ nát ấy. Có lẽ chị ấy đang đau khổ ở nơi nào đó mà tôi không hay biết.

Có thể chị ấy đang run rẩy hoảng loạn vì sợ ma. Vì dù bề ngoài có ra vẻ ta đây mạnh mẽ đến đâu, đêm nào chị ấy cũng mò vào phòng tôi, ngồi thu lu trên giường và vô cùng sợ sệt khi nghĩ đến ma quỷ.

Vụ của Amemiya cũng vậy. Dù tuyên bố tuyệt đối không có ma, khi hai đứa bị nhốt ở căn phòng dưới tầng hầm, chị ấy ngồi thụp xuống sàn vùi mặt vào hai gối, kêu rằng mình sợ ma và tấm tức khóc như một đứa trẻ.

Em không muốn chị Tooko gặp nguy hiểm. Tại vì chị Tooko sẽ ngay lập tức mất kiểm soát và làm những chuyện điên rồ... Em lo lắm.

Mùi vị chua chua ngọt ngọt khi tôi quỳ gối trước mặt chị Tooko và xoa dịu chị ấy hiện lên trong tôi.

Tôi không phải người tự tin hay vô tư đến độ nghĩ mình có thể bảo vệ được chị Tooko dù xảy ra chuyện gì đi nữa. Định bảo vệ ai khác ngoài bản thân chỉ là một suy nghĩ ngạo mạn. Tôi thiếu cả ý chí lẫn sức mạnh đó.

Nhưng... Nhưng giả như chị Tooko lại khóc như vậy nữa, có lẽ những việc đại loại như ở bên cạnh chị ấy là thứ tôi cũng có thể làm được chẳng?

Ít nhất cũng có thể đưa khăn tay cho chị ấy...?

Ánh sáng loé lên cùng tiếng sấm rền đổ xuống.

Vô số cây cối được chiếu sáng trông như một bầy yêu quái đang cười cợt nhạo báng tôi.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng sấm, tiếng gió, tiếng mưa mà thôi.

Nếu tất cả chỉ là mơ thì tốt biết mấy.

Tôi nghiêng chặt răng, cố giữ tinh thần mình nhạy bén hết mức có thể, tưởng như cả hai bên thái dương sắp rách toạc ra, chỉ biết dựa vào những ánh chớp lóe lên trong một khoảnh khắc ngắn ngủi để tiến về phía trước.

Bùn bám nhớp nháp vào đế đôi dép tôi đang mang. Cả đôi dép giờ cũng ngấm đầy nước.

Nhịp thở của tôi hỗn hển và rối loạn. Khi đó, trước mắt tôi, một đốm sáng bé nhỏ bỗng bành trôi ngang qua.

Đom đóm...?

Không thể nào... Trong cơn mưa dữ dội đến thế này...

Hơn nữa, chị Maki từng nói mùa đom đóm đã kết thúc nên dù chị ta đợi bao lâu ở hồ đi nữa thì không thể thấy dù chỉ một con.

Thế mà ánh sáng nhạt nhòa yếu đuối như thể chuẩn bị tan biến ấy thật sự đang đung đưa ngay trước mắt tôi.

Ánh sáng ấy di chuyển nhanh thoăn thoắt.

Nghĩ rằng phía đó có lẽ là hồ, tôi dồn hết sức đuổi theo sau.

Tôi không tin vào ma quỷ.

Con người chết đi sẽ trở về với đất.

Thế nhưng niềm hi vọng mà ánh sáng nhỏ bé ấy mang theo quá đổi lớn lao, tràn đầy sức mạnh không hề dao động, tâm trạng tôi bỗng chốc được phục hồi, thậm chí còn nghĩ rằng có khi nào Amemiya đã mất đến đây để cứu tôi, một điều mà nếu nói ra lúc bình thường sẽ làm tôi xấu hổ đến đỏ mặt.

Khi tôi dùng cả hai tay vạch những cành cây thẫm đẫm nước mưa, ở đó là chiếc hồ đóng đầy thứ nước đen lóng lánh.

Bên trên, một đốm sáng mờ ảo duy nhất đang chao lượn.

Từ đây về đến biệt thự sẽ là đường độc đạo!

Được cứu rồi. Tôi sẽ về được!

Lúc đó, tôi nghe thấy tiếng người.

"...ơi!"

"Kono... ơi!"

"Konoha ơi!"

Nỗi ngạc nhiên khiến tôi muốn thốt ra "không thể nào" lại một lần nữa hiện lên.

Hoàn toàn không dám thở, tôi dùng cả cơ thể lắng nghe giọng nói đang gần lại từng chút từng chút một.

Giọng nói đang gọi tên tôi trong màn đêm.

Giọng nói đang kiếm tìm tôi.

Một ánh sáng màu cam ấm áp đang đung đưa ở phía bên kia những cành cây.

Thế rồi, trong bộ dạng trùm áo mưa kín đầu, một tay cầm đèn pin, chị Tooko xuất hiện.

Dám cá là vẻ mặt tôi trông sẽ vô cùng lạc quẻ trong tình hình lúc ấy.

Tay buông thông, người ướt sũng nước mưa, tôi đứng ngẩn tò te vì kinh ngạc. Chị Tooko mếu máo nhìn tôi chăm chăm.

Tiếng sấm sét đã lùi xa, nhưng mưa vẫn còn tiếp tục rơi ào ạt.

Chúng tôi giữ nguyên khoảng cách và mất một lúc chỉ biết nhìn đăm đăm vào đối phương.

"Konoha...?"

Lông mày nhíu lại, chị Tooko e dè hỏi như để xác nhận.

"Vâng."

Tôi chờ đợi đáp lời.

Chị Tooko vẫn nhìn tôi có chút lo sợ, rồi khẽ nghiêng đầu hỏi:

"Em vẫn có chân nhỉ, không phải... ma đúng không?"

"Dù đang ở tình trạng không thể nào tệ hơn, thân thể ướt sũng, lạnh cóng, bị thương khắp người và chân đi dép trong nhà, thì trước mắt em vẫn còn sống."

Cơ thể mảnh khảnh bên trong chiếc áo mưa lao tới ôm ghì lấy tôi, hắt những hạt mưa bắn ra tung tóe.

Tôi bị nước văng đầy vào mặt. Mà thực ra cũng chẳng thành vấn đề, chẳng nào tôi cũng ướt sũng vì dầm mưa rồi.

"May quá, chạm vào được thật này. Em thật sự còn sống. Chị đã nghĩ là phải lội xuống hồ rồi. Đã nghĩ là đáng lẽ mình nên mang theo tay gấu. Konoha còn sống thật tốt quá~~~."

"Tại sao chị lại tính cả phương án em chết rồi hả?"

"Tại vì, tại vì, chị nghe nói rằng Konoha đã một mình mang theo hành lý và quay về, chị lo lắng lắm. Konoha không nói gì mà bỏ về thì thật lạ lùng. Thế mà tối rồi Konoha cũng không quay lại, chị không liên lạc được với Ryuuto, trời bắt đầu mưa, lại còn có cả sấm sét, chị không thể ở yên một chỗ được."

"Đi tìm trong lúc mưa, bão, sấm chớp giữa đêm thế này, chị quá bất cẩn đấy."

Chị Tooko vẫn ôm ghì lấy tôi, ngẩng mặt lên và phồng hai má.

"Có mà Konoha ấy! Em đang làm cái gì mà lại đi dép trong nhà và chẳng chịu che ô vậy? Em đã đi đâu hả?"

"Em bị người xấu bắt cóc và vừa chạy thoát."

"Thế là thế nào chứ?"

"Đầu tiên ta quay lại biệt thự đã. Em sẽ giải thích trên đường."

Tôi giục chị Tooko và bắt đầu cất bước.

Đến lúc tôi để ý thì chị Tooko đã nắm chặt lấy tay tôi. Cả tay tôi và tay chị Tooko đều ướt nhẹp nước mưa và lạnh ngắt, những giọt nước từ đó rơi tong tong xuống. Thế nhưng có một chút hơi ấm thấm vào da như nhận được ánh sáng mặt trời.

Hơi ấm và sự tồn tại của chị Tooko được truyền tới tôi qua lòng bàn tay.

Bên cạnh đó là cả sự run rẩy của chị Tooko nữa.

"Chị vẫn sợ ma à?"

"K-không đúng."

"Giọng chị đang cao chót vót đấy."

"Tại lạnh đấy."

Dù chị ấy có lắc đầu quây quậy để phủ định, tôi biết thừa chị ấy đang hoảng sợ.

Một người khiếp sợ ma quỷ, sợ cái hồ nơi có yêu quái xuất hiện đến run

cầm cặp thế này, đã lo lắng lặn lội đi tìm tôi.

Trong mưa rào và sấm sét, chị ấy mặc chiếc áo mưa và ướt từ đầu đến chân, trông như búp bê cầu nắng.

Hình như cứ mỗi lần ngón tay chị Tooko giật lên run rẩy, hơi ấm lại tràn vào lồng ngực của tôi.

Chị Tooko phụng phịu với vẻ ngượng ngùng.

"Q-Quan trọng hơn, bị bắt cóc nghĩa là thế nào vậy?"

Tôi vừa nắm tay chị Tooko vừa tiến bước trên con đường được ánh đèn pin soi tỏ và kể cho chị ấy mọi chuyện đã xảy ra.

"Chú Takamizawa đã làm Konoha bất tỉnh rồi đưa đi sao?"

Mắt chị Tooko mở tròn kinh ngạc.

"Em chạy trốn giỏi đây. Không gặp tai nạn gì thật may quá."

"Là Amemiya."

"Hử?"

"Không ạ."

Nếu tôi nói Amemiya đã cứu mình liệu có bị cười không nhỉ. Hay là chị ấy sẽ tưởng tượng ra có ma xuất hiện và còn sợ hãi hơn cả bây giờ?

"Chắc hôm nay là ngày may mắn của em."

Tốt nhất là biến chuyện về Amemiya thành bí mật của riêng tôi.

Chị Tooko phì cười. Hoa đã nở trong màn đêm dày đặc.

"Đúng rồi, độ may mắn trong ngày của Song Ngư là 5 sao đấy."

"Đây chẳng phải độ may mắn của chị Tooko à?"

"Nếu chị may mắn chẳng phải cũng giúp cho Konoha sao?"

"Điều đó thật kỳ cục."

"Không đâu. Chân lý của vũ trụ đó. Từ giờ nếu em không tôn kính và trân trọng chị hơn thì sẽ bị quả báo đó."

"Em không thể kính trọng đàn chị mà đi lén lút xé vở tiếng Anh của em để ăn vụng bản dịch Tù và sương mù của Bradbury."

(The fog horn: Truyện ngắn thuộc thể loại khoa học giả tưởng do tác giả người Mỹ Ray Bradbury sáng tác năm 1951)

"C-cái đó là... chị trót..."

Chị Tooko ngập ngừng.

"Ai là người ăn đoạn văn khiêu dâm được nhét vào hòm thư yêu quái ở sân sau rồi bị khó chịu phải bùng tiết năm và năm đặt dẹo ở phòng câu lạc bộ vậy ạ? Hôm ấy em phải trông chừng chị Tooko nên cũng không lên lớp được đấy."

"Không phải hòm thư yêu quái mà là hòm thư tư vấn tình yêu. Hơn nữa, chị cũng đâu có nhờ vả Konoha, có nói làm ơn hãy ở đây hay gì đâu. Konoha tự ý bùng tiết đấy chứ."

"Nhưng lại bị nói một cách thù ghét 'em bỏ mặc đàn chị mà đi à~'. Em mà không ở lại thì liệu có được yên thân không ạ?"

"À thì... Có thể thỉnh thoảng cũng có những chuyện như vậy."

Rốt cục chúng tôi đang nói chuyện quái quỷ gì thế này.

Trong khi liên tục cãi nhau về những thứ vật vãnh chẳng khác gì ngày thường, chúng tôi đã nhìn thấy biệt thự.

Bầu không khí u ám tỏa ra từ căn nhà có hình thù quái dị một lần nữa đánh thức sự bất an và nỗi lo sợ tưởng như đã bị bỏ quên.

"Lạ quá, không có một ánh đèn nào."

"Mất điện chẳng?"

Chị Tooko sợ sệt lăm bẫm.

Cánh cổng mở ra rít lên kèn kẹt, chúng tôi hướng về cửa chính. Tôi bấm chuông trước cửa nhà, nhưng không có tiếng đáp lại.

Chị Tooko nuốt cái ực rồi đẩy cửa.

Kít kít... âm thanh điếc tai vang lên và cánh cửa mở rộng ra hai phía.

Có một vật đen đen nằm một đồng phía dưới chân chúng tôi. Khoảnh khắc chĩa đèn pin ra đó, chị Tooko hét "Á!" lên một tiếng.

Thứ đó gục ở lối vào, miệng sùi bọt, mắt trợn trừng, là xác của Balon.

"Ba-Balon"

Chị Tooko đứng sững, lăm bẫm bằng giọng run rẩy.

Tôi cũng rùng mình tưởng như bị một bàn tay lạnh ngắt túm vào cổ.

Vụ thảm sát ở biệt thự xảy ra 80 năm trước... Ông bác ở hàng bán quà tặng đã nói rằng một trong năm xác chết là con chó. Chết khi có bọt sùi ra từ

miệng...

Tôi để ý thấy thiết bị phun nước để xử lý khi có hỏa hoạn lắp đặt trên trần nhà đang xoay tròn và phát ra những tiếng gầm gừ. Nước phun ra khiến trần nhà và cầu thang ướt đầm.

"Cho em mượn đèn."

Tôi lấy đèn pin từ tay chị Tooko và soi sáng cầu thang. Trên tường là hàng loạt dấu vết giống như bị cắt bởi vật sắc nhọn và những vết bẩn đỏ rải rác dễ làm người ta liên tưởng đến máu.

Đã có chuyện quái quỷ gì thế này?

Tôi cứng hết cả người. Một cơn gió mạnh thổi ở sau lưng khiến cánh cửa đang mở đóng sầm lại cùng với một tiếng động to kinh khủng. Bờ vai chị Tooko giật bắn vì kinh ngạc khi nghe tiếng động ấy và đồng thời, có tiếng gì đó phát ra ở tầng hai.

"!"

Chị Tooko lại nhảy dựng lên.

Tôi cũng thấy sống lưng mình giật giật.

Cố gắng kìm nén sự náo loạn dữ dội trong tâm trí và cơn đau buốt trỗi dậy trong lồng ngực để lắng tai nghe, quả nhiên có dấu hiệu chứng tỏ có người trên tầng hai!

Tiếng đồ đạc rơi, tiếng kéo ghế, tiếng chân dẫm lên sàn, tôi đều nghe rất rõ.

Âm thanh náo động như có ai đang đánh lộn! Tiếng súng xuyên thẳng vào tai tôi.

Chúng tôi lao lên cầu thang cứ như bị bắn bởi chính phát súng ấy vậy.

Lần này là tiếng thủy tinh vỡ.

Là phòng của chị Maki!

Giây phút chúng tôi mở cửa và chiếu đèn vào, thứ hiện lên trong tầm nhìn là mái tóc buộc hai bên, chiếc băng quần đầu trắng xóa kiểu dành cho hầu gái và tấm lưng bé nhỏ.

Từ bờ vai phải một vật dài đen ngòm trông như cây gậy thò lên, một làn khói mỏng thoát ra từ đó, một mùi khét như có gì cháy lờn vờn trong không khí.

Cả người tôi lạnh toát khi nhận ra đó là một khẩu súng săn.

Tại sao Uotani...?!

Tấm kính cửa sổ vừa mới thay hôm trước nay lại vỡ vụn và ở đằng trước nó, chị Maki đang đứng cắn môi, nheo một bên mắt với vẻ mặt hung bạo.

Chị ấy ghì lấy cánh tay trái đang chảy máu.

Uotani đã bắn à?!

Vì sao?!

Nhìn kỹ thì thấy cánh tay bị thương của chị Maki cũng đang nắm lấy cây liềm cắt cỏ.

Đang có chuyện gì xảy ra trong căn nhà này thế. Những người khác ra sao rồi không biết.

Chị Tooko gào lên.

"Dừng lại đi, Sayo!"

Uotani quay đầu lại. Gương mặt hiện lên trong ánh sáng đèn pin trắng bệch, tóc tai rối bời, cặp mắt sáng lóa như loài dã thú tàn ác.

Trông thấy chị Tooko trong bộ áo mưa vẫn đang nhỏ nước tong tong và tôi ướt sũng như chuột lột, Uotani mở to mắt sửng sốt trong một thoáng.

"Chị Yuri, anh Akira. Hai người đều bình an vô sự ạ?"

Yuri? Akira? Cô bé lẫn lộn chúng tôi với Yuri và Akira sao?

Uotani như thể bị cái gì đó nhập vào, nở một nụ cười rùng rợn chất chứa điên dại và thù hận.

"Không sao đâu ạ, lần này, em sẽ không để chị Yuri phải bắn tay. Một mình em sẽ làm hết."

Tôi nổi hết da gà trong một khắc. Em đang nói cái gì vậy, Uotani?

"Tất cả là tội lỗi của Himekura, kẻ đã phá vỡ giao ước!"

Họng súng chĩa về phía chị Maki.

"Sayo! Chị không phải là Yuri! Không được làm thế!"

Hình như Uotani không nghe được giọng của chị Tooko. Thở ra với vẻ đau đớn, cô bé ngăm vào mục tiêu và ngón tay chạm lên cò.

Chị Maki lườm Uotani bằng ánh mắt như thể muốn đâm thủng cô bé, buông hai tay và hét lớn.

"Muốn bắn thì cứ việc bắn đi! Chỉ có điều tôi không biết giao ước nào cả! Tôi không có nhiệm vụ bảo vệ thứ đó!"

Cơn tức giận bùng lên như ngọn lửa trên mặt Uotani.

Chị Tooko gào lên "Đừng!", tôi lập tức chạy đến chỗ Uotani và giữ tay cô bé từ phía sau.

Tiếng súng như xé rách màng nhĩ vang khắp phòng, khói thuốc súng bốc lên.

Do thân súng bị di chuyển nên viên đạn bắn ra khoét một lỗ trên tường.

"Đừng có xen vào!"

Người hét lên câu đó không phải Uotani mà là chị Maki.

Tôi sửng sốt kinh ngạc và trước mặt tôi, chị Maki vút cây liềm cắt cỏ như thể giáng nó xuống nền nhà.

Cùng với một tiếng phập, cây liềm cắm xuống sàn.

Để mặc máu chảy từ cánh tay, chị ta sai bước đi qua đó và lại gần phía bọn tôi đang đứng.

Uotani sửa lại tay cầm súng.

Nếu bắn từ vị trí này, không nghi ngờ gì viên đạn sẽ trúng ngực chị Maki. Vậy mà, với cặp mắt sắc nhọn và mãnh liệt như thể chính mình mới là bên đang dồn đuổi đối thủ, chị Maki nói.

"Nào! Bắn đi! Giao ước chẳng có liên quan gì với tôi cả! Không thể trói buộc tôi bằng thứ đó đâu!"

Uotani run giọng tỏ vẻ ghê tởm.

"Grừ! Tất cả đều tại Himekura mà ra!"

"Himekura đã giao ước cái gì?"

Bầu không khí căng thẳng đâm vào da đầu nhói. Chị Maki chĩa thẳng ánh mắt vào Uotani. Uotani cắn môi, vừa lườm đáp trả chị Maki vừa nói.

"Chỉ cần Bạch Tuyết còn tồn tại, sẽ không động vào biệt thự..."

"Đó là giao ước với ông... với Himekura Mitsukuni?"

"Phải! Với ông của người! Với cả bố của chị Yuri nữa! 50 năm trước và 80 năm trước... Cả hai trưởng tộc nhà Himekura đều đã hứa với Bạch Tuyết đó!"

Chị Maki nói với giọng lên án.

"Không thể tin được. Tại sao mấy ông già đó lại hứa hẹn một điều vô nghĩa như vậy? Cô không nói dối đấy chứ? Bởi vì bảo vệ giao ước đó chẳng đem lại lợi ích gì cho nhà Himekura cả, không phải sao?"

Có lẽ đó là những lời lẽ mà Uotani không thể bỏ qua chẳng? Mặt cô bé chuyển màu, ngập tràn tức giận và hối tiếc.

"Chủ nhân nhà Himekura lập giao ước để che giấu tội ác của chính mình đây! Bởi vì nhà Himekura đã giết Akira!"

Tôi biết rằng ở phía sau, chị Tooko vừa nín thở.

Tôi cũng có cảm giác ngực mình bị một mũi tên đang cháy xuyên qua.

Nhà Himekura đã giết Akira?

Như vậy nghĩa là sao? Không phải Akira đã bỏ mặc Yuri rời khỏi biệt thự hay sao? Không phải là anh ta đã đi du học Đức hay sao?

Uotani liên tiếp tuôn lời lẽ như để giải tỏa những cảm xúc bị kìm nén bấy lâu. Chị Maki vẫn gườm gườm nhìn Uotani với vẻ mặt gay gắt, dường như quyết không bỏ sót một lời nào.

"Gia tộc Himekura coi Akira là vật cản. Họ lo sợ khả năng Akira có thể dẫn Yuri đi mất. Để ngăn Yuri rời khỏi đây, tất cả người làm đã nhận lệnh của nhà Himekura trở thành đồng lõa, trộn thuốc độc vào đồ ăn giết chết Akira rồi ném xuống hồ để giấu xác!

Bà tôi khi nhận ra chuyện đó đã dùng liềm giết chết quản gia!

Thế nhưng, người làm vườn, đầu bếp và người giúp việc cầm theo dao và rìu xông đến tấn công suýt chút nữa thì bà bị giết. Đúng lúc đó, chị Yuri cầm theo súng đến cứu bà.

Bà và chị Yuri, cả người làm vườn, đầu bếp và người giúp việc, tất cả cùng lao vào tử chiến."

Nghĩa là một cô bé tám tuổi và một cô gái chưa đến hai mươi đã giết chết bốn người hả?!

Hiroko không phải người phát hiện thi thể mà ngay từ đầu đã có mặt ở nơi đó, là thủ phạm đồng lõa giết người?!

Sự kinh khủng của những gì vừa được tiết lộ làm cơ thể tôi run lên từng chập.

Chưa kể những người làm công là nạn nhân kia, lại là đồng phạm hại chết Akira!

"Bà kể rằng Yuri người ướt đầm, vừa giương súng bắn vừa khóc. Cô ấy định kéo Akira lên khỏi hồ nhưng Akira bị rong và cây cỏ cuốn lấy, cô ấy lấy liềm cắt đi nhưng ở trong nước quá tối, không làm được như ý định, trái lại còn làm tổn thương đến cơ thể của Akira, vì quá buồn khổ, quá đau đớn, tiểu thư trở nên không bình thường nữa.

Sau khi trừng phạt kẻ thù của Akira, khi bà với Yuri kéo được Akira lên, Yuri vẫn khóc mãi, em xin lỗi, em xin lỗi, và ôm ghì lấy thi thể không có tay của Akira. Bây giờ Akira vẫn đang ngủ yên dưới ngôi miếu ngoài kia."

Người đàn bà điên loạn nhuộm đầy máu trời lên từ dưới hồ. Nằm một cánh tay trắng xanh trong lòng bàn tay.

Khung cảnh từ quá khứ hiện lên trong não bộ khiến tôi run rẩy.

Và sau đó là cảnh khu vườn nhuộm trong ánh hoàng hôn đỏ rực.

Cô gái bé nhỏ chắp hai tay trước ngôi miếu đá cũ kỹ.

Ngôi miếu đó không phải mộ của Yuri, mà là của Akira!

"Căn biệt thự này là chốn Yuri và Akira đã gặp gỡ - là địa điểm thiêng liêng nơi Akira yên nghỉ. 80 năm trước, để trao đổi với việc giữ bí mật vụ việc, nhà Himekura đã cam kết sẽ không đụng chạm gì đến biệt thự lẫn mộ của Akira. Từ đó bà đã luôn bảo vệ căn nhà này.

Đóng giả Bạch Tuyết, để người làng không lại gần, luôn luôn...

Kể cả khi trưởng họ Himekura tiếp theo tới đây 50 năm trước..."

Chị Maki rướn về phía trước.

Trong tiếng rên của gió ùa vào từ cửa sổ lẫn với tiếng mưa rơi, Uotani tiếp tục kể bằng giọng nói vô cảm.

"Himekura Mitsukuni đã phá vỡ lời hứa, châm lửa định thiêu rụi cả ngôi biệt thự. Giống như người bây giờ, làm loạn ngôi biệt thự của Yuri và Akira, định làm nó biến mất.

Bà đã luôn để mắt đến Himekura. Thế rồi bà đã bắn vào mắt Himekura, kẻ đã châm mỗi lửa và để đánh đổi cho việc cứu mạng ông ta, bà bắt ông ta hứa thêm một lần nữa.

Rằng khi nào còn có Bạch Tuyết, tuyệt đối không được động vào biệt thự.

Bà đã kể cho tôi nghe câu chuyện của Yuri từ khi tôi còn bé. Sau khi bà mất đi, tôi đã kế thừa 'Bạch Tuyết' từ bà."

Chuyện này là thế nào?

Tôi thấy hoa mắt khi nghĩ đến quãng thời gian dài đằng đằng đã trôi qua.

Chỉ cần Bạch Tuyết còn tồn tại sẽ không phá bỏ biệt thự hay hồ nước.

Bà của Uotani đã luôn luôn bảo vệ ngôi biệt thự với tư cách là Bạch Tuyết trong tâm trạng như thế nào?

Trong ánh trăng, bà đội lên bộ tóc giả màu trắng, xuất hiện ở biệt thự và xung quanh hồ, làm mọi thứ khiến mọi người suy nghĩ rằng Bạch Tuyết vẫn còn tồn tại ở mảnh đất này.

Khi vùng núi được khai thác và biệt thự có nguy cơ bị phá, bà gây ra tai nạn và tung tin đồn đó là lời nguyền của Bạch Tuyết.

Người cháu là Uotani, đã tiếp tục việc đó sau khi bà ấy mất đi.

Cứ như thế, mỗi lần kế hoạch khai thác được đưa ra, Bạch Tuyết lại xuất hiện và chủ nhân nhà Himekura, biết rằng lời hứa vẫn còn đang tồn tại, buộc

phải ngừng việc khai thác lại.

Chuyện đó, trong vòng 80 năm, lặp đi lặp lại, hết lần này đến lần khác!

Ông của chị Maki biết toàn bộ sự việc nên đã gửi chị Maki đi.

Để kiểm chứng xem ở một nơi mà quyền lực nhà Himekura không với tới, đưa cháu gái và là người thừa kế của mình, có thể làm được đến đâu chăng?

Hoặc, ông ta đánh giá thấp cháu mình, nghĩ là chị ta chẳng thể biết được bí mật và cũng chẳng làm được gì?

Dù là thế nào đi nữa, chị Maki cũng ở trong lòng bàn tay người ông đó.

Chị Maki nhăn mặt hỏi.

"Kẻ ném thư đe dọa từ trần nhà lẫn kẻ đổ máu có lẫn ruột cá lên tôi là cô sao?"

"Phải đó, ta sẽ thay bà bảo vệ ngôi biệt thự này!"

Ánh sáng mãnh liệt trùm lên đôi đồng tử, Uotani dí họng súng vào cổ chị Maki.

"Người cũng mau hứa đi! Nếu làm thế ta sẽ tha mạng!"

Trong cả giọng nói và nét biểu cảm của cô bé đều không phải là đe dọa suông mà đầy ắp ý chí quyết tâm nghiêm túc.

Dù vậy, thật ra em vẫn sợ, phải không? Vẫn có sự bối rối, lưỡng lự phải không? Bàn tay giữ súng đang run lên khe khẽ kia kìa.

Nếu tôi ngăn cản một cách bất cẩn làm ngón tay đang đặt trên cò súng kia chuyển động, đạn sẽ đục thủng cổ họng chị Maki, cho nên tôi không thể động

đây.

Hắn chị Tooko cũng có cùng suy nghĩ đó, đang căng thẳng dõi theo cuộc đối thoại này từ sau lưng tôi phải không?

"Nào! Quyết định đi! Nếu từ chối sẽ bị bắn chết ngay ở đây!"

Sự nóng nảy nhanh chóng biến mất khỏi gương mặt chị Maki. Cụp mắt xuống vẻ chán ngán, chị ta lầm bầm bằng giọng điềm tĩnh đáng sợ.

"Ngớ ngẩn."

Đồng tử của Uotani mở lớn vì sửng sốt.

Tôi thật không dám tin vào tai mình. Bây giờ đang bị mũi súng gí vào cổ mà chị ta nói cái gì thế hả?! Chị Maki!

"Lời hứa là thứ như thế sao? Điều ông muốn giấu giếm lại là thứ vật vĩnh như thế sao? Chỉ vì tiểu thư nhà Himekura là thủ phạm vụ thảm sát 80 năm trước, chỉ vì một việc ở mức độ đó thôi mà không phá sập một cái biệt thự còn con như thế này hay sao?"

Cánh tay và vai Uotani run rẩy rõ rệt hơn bao giờ hết.

Trên gương mặt non nớt, cùng với nỗi căm ghét, sự bối rối, bất an, sợ hãi đồng loạt hiện lên, như thể cô bé đang phải nhìn một thứ không sao lý giải nổi.

Đôi mắt đang cụp xuống của chị Maki lại ngược nhìn lên. Như thể công chúa của rừng bị giam trong hồ nước... Cặp lông mày sắc nét xinh đẹp rướn lên, tròng mắt lóe lên sự căm ghét bị kiềm chế, chị ta nói bằng một giọng chất chứa giận dữ.

"Vốn từ đầu Himekura đã là một gia tộc vậy máu rồi.

Cô định nói là cho đến nay trong nhà Himekura không có lấy một kẻ giết người hay tội phạm chắc? Bản thân ngồi trên cao một cách thanh lịch, không buồn động chân động tay, nét mặt thản nhiên không đổi nhìn xuống cảnh người ta bị giết như những con lợn nuôi lấy thịt. Dù là bây giờ hay xưa kia, cái hạng người trơ tráo không biết trời cao đất dày ấy trong nhà Himekura có nhiều đến phát bệnh.

Chính ông chắc chắn cũng đã dùng đủ trò bắn thiêu để hạ gục những kẻ chướng tai gai mắt. Thế mà lại không thể cho phép một việc ở mức độ này sao? Thế diện quan trọng đến vậy hả? Himekura phải là một danh gia vọng tộc thẳng thắn trong sạch mà không để ai có lời ra tiếng vào mới được hay sao? Kể cả nghe được chuyện Yuri một mình giết sạch mọi người cũng chẳng đủ làm tôi kinh ngạc. Lời hứa đó chỉ là thứ ngu xuẩn. Rẻ mạt chết đi được ấy!"

"Maki!"

Chị Tooko gào lên như muốn cảnh cáo chị ta không được thốt ra thêm điều gì nữa.

Uotani cắn chặt môi và thả cò.

Cơn đau như thể bị bắn trúng tim làm đầu óc tôi trở nên trắng xóa.

Không có cách nào tránh được viễn cảnh tồi tệ nhất sẽ bày ra trước mắt mình nữa rồi...

Thế nhưng, không có đạn bay ra từ nòng súng.

Với điệu bộ hấp tấp, Uotani cử động ngón tay thêm nhiều lần nữa. Chỉ có tiếng cò súng kêu lên lạch cạch, còn lại không có gì xảy ra.

Chị Maki nhìn chăm chăm Uotani và nói.

"Khẩu súng này chỉ nạp được tối đa năm viên đạn mà thôi. Cô đã bắn quá tay một cách vô ích rồi."

Mồ hôi đã đổ ra của tôi lập tức trở nên lạnh toát.

Chị Maki giật lấy khẩu súng đang kề sát cổ họng mình dễ dàng bằng một tay.

Uotani cứng người trong nỗi bàng hoàng.

Thế rồi đột nhiên, nét mặt cô bé trở nên sợ hãi và bắt đầu run lấy bầy. Có lẽ cô bé cảm thấy trước mặt mình lúc này là ma quỷ thực sự, phát ra ngọn lửa thịnh nộ màu trắng xanh và sắp sửa giáng hình phạt xuống.

Khi đầu gối của Uotani chuẩn bị khuỵu xuống, một bàn tay trắng trẻo đưa ra.

Người dịu dàng đỡ lấy bờ vai của Uotani khi cô bé ngỡ ngàng ngược nhìn lên, là "cô gái văn chương" tết tóc đuôi sam khoác trên mình bộ áo mưa đang nhỏ nước.

"Maki, để biết được 'giao ước' giữa nhà Himekura và Bạch Tuyết, bồ đã dựng lên sân khấu này phải không."

Ánh mắt trong veo tưởng như có sức mạnh tẩy sạch bầu không khí ứ đọng đen ngòm, nhìn chăm chăm vào chị Maki.

Những giọt nước vương trên áo mưa sáng lên lấp lánh trong ánh đèn pin khiến chị Tooko nhìn như đang mặc một chiếc áo dệt từ những vì sao vậy.

"Bồ nhận ra ngay từ đầu Sayo là 'Bạch Tuyết' rồi phải không?"

Chị Maki cũng chăm chăm nhìn đáp trả bằng biểu cảm cứng rắn.

Chị Maki đã biết thân phận thật của Bạch Tuyết? Uotani lại một lần nữa để lộ vẻ kinh ngạc.

Thông tin đó như xuyên thẳng vào sâu tận óc tôi, khiến tôi nín thở.

Trong căn phòng lặng ngắt như tờ, chúng tôi chỉ toàn nghe thấy tiếng mưa lạnh lẽo.

Thế rồi, giọng chị Tooko nhẹ nhàng truyền đi.

"Trong nhật ký của Yuri rất hay bắt gặp cái tên Chiro nhỉ. 'Tôi đi dạo cùng với Chiro', 'Chiro bị Balon cắn'... Nếu chỉ đọc thế này, có thể cho rằng Chiro là thú cưng thân thiết mà Yuri yêu quý nhưng trong đêm thảm kịch 80 năm về trước, tại biệt thự không có thi thể của Chiro.

Đó là bởi vì, Chiro là người sống sót duy nhất... Hiroko - bà của Sayo. Chiro chính là cách gọi âu yếm dành cho Hiroko."

Chiro...

Hiro...

Hai cái tên hiện lên trong đầu tôi. Chú cún Chiro và cô bé Hiro. Hai hình ảnh đó tan vào nhau, trở thành dáng vẻ một cô bé tám tuổi giống Uotani như đúc.

Bà của Uotani lúc nào cũng ở bên cạnh Yuri!

"Ở phần cuối của nhật ký có viết Chiro bị Balon cắn và bị thương nặng. Cùng khoảng thời gian đó, Hiroko cũng trở về nhà. Phải chăng là để chữa trị vết thương? Khi quay trở lại, biết được người yêu Yuri là Akira bị giết hại, Hiroko đã trả thù."

Uotani cúi đầu, gương mặt như sắp khóc. "Tưởng tượng" của chị Tooko chắc là chính xác rồi.

"Maki, bồ đã đọc nhật ký trước bọn mình. Và chắc chắn cũng tưởng tượng ra kịch bản này."

Chị Maki lạnh lùng trả lời.

"Mình không phải là tưởng tượng, mà là phỏng đoán có tính lý luận. Một vụ giết người hàng loạt xảy ra trong một căn biệt thự và chỉ một người sống sót. Dĩ nhiên là phải nghi ngờ người còn sống ấy là thủ phạm rồi. Hơn thế nữa, Hiroko lại 'ngẫu nhiên' có mặt ở hiện trường vụ cháy 50 năm trước. Không thể nào chỉ là trùng hợp được."

"Hiroko có bí mật - bồ đã rút ra kết luận ấy chứ gì. Rồi bồ đã tưởng tượng... à không, phỏng đoán rằng liệu Bạch Tuyết có phải là Hiroko không.

Thế nhưng tại sao Hiroko lại đóng giả làm Bạch Tuyết? Và tại sao nhà Himekura lại lo sợ Bạch Tuyết, bồ không biết được điều đó.

Bạch Tuyết và nhà Himekura... chẳng phải tồn tại một giao ước gì đó bị che giấu giữa hai bên hay sao? Chẳng phải điều đó có liên quan với sự kiện 80 năm trước hay sao?

Nghĩ như vậy nên bồ đã quyết định khai ra nội dung của giao ước từ Bạch Tuyết.

Hiroko đã mất từ năm ngoái. Vì vậy, bồ đã gọi cháu của Hiroko, đồng thời là Bạch Tuyết tiếp theo - Sayo - đến biệt thự này, chính là nơi xảy ra vụ việc."

Uotani ngước gương mặt xanh mét nhìn chị Maki.

Với ánh mắt trịch thượng như thế đã không còn chút bận tâm gì đối với Uotani nữa, chị Maki tiếp tục nghe chị Tooko nói.

"Tất cả đều được bày binh bố trận để dụ Bạch Tuyết vào tròng.

Bồ đã bố trí 'quản gia', 'đầu bếp', 'người giúp việc', 'người làm vườn', 'hầu gái' và 'chó'... tiếp đó là 'tiểu thư', 'học trò' và 'yêu quái', và chuẩn bị sân khấu sẵn sàng. Thêm vào đó, còn giả vờ định phá biệt thự, cư xử sao cho Bạch Tuyết phải lộ diện."

Chị Tooko tiếp tục nói.

Theo đúng dự liệu của chị Maki, Bạch Tuyết đã xuất hiện. Người gửi thư đe dọa và đổ nước có pha máu cá từ mái nhà là Uotani. Quá vui sướng vì Bạch Tuyết cuối cùng đã hành động, lần tiếp theo tự chị Maki gây ra vụ hỗn loạn để tăng sức ép lên Bạch Tuyết nhiều hơn.

"Rải cá khắp phòng sách và để cho Bạch Tuyết lộ diện đều là màn kịch của bồ. Việc đó Sayo không thực hiện nổi. Nhưng bồ thì có thể, Maki.

Bồ đã để những diễn viên khác - quản gia và mọi người thực hiện chuyện đó. Bạch Tuyết cũng là hình chiếu bóng mà bồ đã sắp đặt sẵn trong phòng rồi để chúng mình nhìn thấy.

Bàn tay thò vào từ cửa sổ tuy là thật nhưng cũng có khả năng là ai đó giả vờ chạy trốn khỏi căn phòng, chạy vòng ra ngoài, đập vỡ cửa sổ và vươn tay vào đúng không?"

Tôi nhớ lại biểu cảm sợ sệt của những người giúp việc.

Và cả câu chuyện thì thảo tôi nghe được từ bên kia cánh cửa.

...Chúng ta đã giữ "lời hứa " đằng hoàng rồi cơ mà!

Lời hứa ấy là giao kèo bó buộc bọn họ với chị Maki.

Những người đó đã biết rằng 80 năm trước, họ hàng của họ không phải là nạn nhân mà là những kẻ ra tay trước hay không? Hay là họ được chị Maki thuê về mà vẫn chẳng biết gì? Những cặp mắt nhát gan đầy hoảng sợ đó, có khi nào... Mà không, dù là trường hợp nào đi nữa, họ vẫn là những diễn viên đã hành động theo kịch bản của chị Maki.

"Sayo vô cùng hoảng loạn và lo sợ khi ngoài bản thân ra lại có 'Bạch Tuyết' khác xuất hiện. Nếu cứ để tiếp tục như thế sẽ không thể giữ lời hứa với bà. Cô bé đã bị dồn vào chân tường, đến độ nghe thấy bài đồng dao bà dạy lặp đi lặp lại trong đầu và ban đêm không ngủ được."

Lời hứa... Lời hứa...

Uotani đã lẩm bẩm như thế trong khi run rẩy với gương mặt tái mét. Lúc ấy, mọi thứ đã vượt quá tầm tay của Uotani rồi.

"Và rồi theo kế hoạch, bồ gọi Konoha ra ngoài bằng lá thư giả mạo, dàn dựng sao cho giống như em ấy đã về Tokyo. Cả việc mình đi tìm Konoha, cũng nằm trong suy tính của bồ phải không?"

Về mặt chị Maki để lộ chút cay đắng.

"Việc Sakurai Ryuuto tới là ngoài dự tính. Vì chuyện đó mà mình đã phải nhanh tay hơn."

Chú Takamizawa cũng nói điều tương tự. Rằng vốn chú ấy định sẽ đến đón tôi bình thường, nhưng kế hoạch đã có chút thay đổi. Ra là ban đầu chú ấy sẽ đóng vai "người bạn đến đón" từ Tokyo.

Với ánh mắt nghiêm khắc, chị Tooko hỏi.

"Kẻ đánh thuốc độc Balon cũng là bồ nhĩ, Maki?"

Chị Maki nở nụ cười khiến tôi rùng mình.

"Ừ. Nó đã ăn hết đồ ăn mà chẳng chút nghi ngờ. Cả Balon 80 năm trước lẫn Balon lần này đều chẳng có tư cách làm chó giữ nhà gì cả."

Gì chứ... Nghĩa là chị ta chuẩn bị con chó ấy là để giết nó sao? Là để làm Uotani đã bị dồn đến chân tường nghĩ rằng Akira lại bị đầu độc và đã chết rồi sao. Chỉ vì mục đích đó, mà không hề chùn tay một chút nào.

"A... a...a...!"

Khẩu súng rơi khỏi tay Uotani. Hai tay bụm miệng, cô bé run lấy bầy, khuôn mặt nhả nhúm vì sợ hãi.

Cô bé kế thừa ý nguyện của bà và bảo vệ biệt thự bằng tất cả những gì mình có, thế mà toàn bộ mọi việc đều là cái bẫy được giăng sẵn từ đầu.

Đã vậy, kẻ thù mà cô bé định chiến đấu, còn là một "Bạch Tuyết" máu lạnh hơn cô bé rất nhiều.

Uotani không còn khả năng đối mặt với sự lạnh lùng... với ánh nhìn không mấy may thương xót đó.

Cảm nhận được sự tuyệt vọng của Uotani, người tôi cũng run rẩy. Tôi cảm thấy sợ hãi chị Maki đến mức chỉ việc hít thở thôi cũng trở nên thật khó sợ, sợ hãi con người có thể bình thản dựng lên cái sân khấu tàn nhẫn đến mức này.

"Đến lúc hạ màn sân khấu rồi... Một màn hài kịch tẻ nhạt."

Chị ta lăm bầm với cặp mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo... đó không phải con người - là Bạch Tuyết.

"Cái thứ này không thể thành con át chủ bài được... Bị ràng buộc bởi những thứ không có hình thù vật chất như gia đình, dòng máu hay lời hứa, thật ngu xuẩn quá sức..."

Sự lạnh lùng của ánh mắt, giọng điệu băng giá, cơn giận dậy sóng rõ rệt như bốc ra từ toàn thân. Nhìn cảnh đó, cơ thể chúng tôi dường như cũng đóng băng, tựa bầy cá trong Hồ dạ xoa chỉ biết lúng túng sợ hãi trước cơn nóng giận của Bạch Tuyết.

"Sinh mệnh của con người có ra sao là việc ta phải biết hả?!"

"Tổ tiên là tổ tiên, phụ mẫu là phụ mẫu, nào là giao ước, nào là thề thốt, tất cả chỉ là đùa vui với hoàn cảnh mà thôi. Dù đã trải qua bao nhiêu đời người nhưng loại lời hứa éo lả mà ta chỉ thối một hơi là tan tành mây khói liệu có phải thứ đáng để e ngại không?!"

"Nhưng có lẽ đây mới chính là Himekura."

Chị Maki tiếp tục thờ ơ lạnh lùng.

"Chỉ vì giữ thể diện cho gia tộc mà giam cầm con gái ở nơi thâm sơn cùng cốc, còn giết cả người yêu của nàng. Người con gái cũng chỉ vì báo thù mà giết nhiều người khác... Hiện tại cũng vậy, căn phòng này..., không, cả mảnh đất này đều bị bó buộc trong sợ hãi. Danh gia vọng tộc gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một dòng họ nhuộm máu bị nguyên rủa mà thôi..."

Lửa đột ngột bùng lên trong hốc mắt, chị ta gào lên như sấm dậy.

"Thà là tận thế đến thật nhanh, tất cả mọi thứ cùng tiêu tan hết thì hay biết mấy!"

Bị cuốn vào dòng cảm xúc mãnh liệt, ngực tôi cháy lên bởi nỗi đau

thương ai oán.

Sự chán ghét đến tận cùng. Con giận dữ không hồi kết.

Nó sẽ còn tiếp diễn chừng nào chị Maki còn là một "Himekura".

Chị Maki là "Bạch Tuyết" đã mất đi Akira của mình.

Công chúa của rừng đã mất đi niềm an ủi, điên cuồng dâng hồng thủy, không dừng tay cho đến khi nuốt trọn cả thế giới này.

Hoa rơi rụng, trăng tan vỡ...

Ảo ảnh đẹp đẽ đã biến đổi hình dạng thành cơn ác mộng.

Khi chúng tôi tưởng sắp bị nuốt chửng bởi cơn ác mộng tối mịt mù, một giọng nói vang lên như ánh sáng xé tan đêm tối.

"Không đâu, màn vẫn chưa thể hạ."

Chị Tooko chăm chăm nhìn chị Maki bằng cặp mắt nghiêm nghị.

Chúng tôi nín thở nhìn "cô gái văn chương" cởi bỏ áo mưa và đi về phía công chúa của rừng.

Trong ánh đèn pin, những giọt nước bắn ra, lóng lánh sắc vàng.

Uotani dường như bừng tỉnh, mở to hai mắt khi thứ vật thể mát lạnh trong suốt ấy chạm vào da mặt.

Dáng người đứng thẳng, thân thể được bọc trong bộ đầm một mảnh trắng tinh, mảnh khảnh nhẹ nhàng, chứa đầy vẻ trong sạch và bình yên như một Miko diệt trừ cái ác.

"Maki, còn một câu chuyện nữa mà bồ chưa nghe. Câu chuyện của Yuri và Akira không phải lời khóc than ai oán báo thù đầy tàn nhẫn. Kể cả bề ngoài có là như thế thật, thì 'cô gái văn chương' tôi đây tưởng tượng ra rằng bên trong còn ẩn chứa một câu chuyện hoàn toàn khác."

Sau khi nhìn xoáy vào chị Maki bằng đôi đồng tử mạnh mẽ không chút dao động, chị ấy quay về phía Uotani với một nụ cười âm áp.

"Này, Sayo. Sayo cũng hãy nghe câu chuyện mà chị sắp kể bây giờ nhé. Đừng sợ hãi hay tuyệt vọng, hãy lắng tai nghe cho đến cuối cùng."

Không biết từ bao giờ, mưa đã ngớt.

Quay lại đối diện với công chúa rồng điên loạn, cô gái văn chương bắt đầu vẽ ra câu chuyện bằng chất giọng mượt mà.

"Câu chuyện của Yuri và Akira bắt đầu từ một cuốn sách.

Đó là Hồ dạ xoa của Izumi Kyouka, cuốn sách độc nhất trên đời mà mẹ Akira đã nắn nót chép từng chữ từng chữ một, đã thêu lên bìa những bông hoa bằng thứ chỉ màu rực rỡ.

Trong câu chuyện này xuất hiện cặp vợ chồng Yuri, Akira và công chúa của rồng với tên gọi Bạch Tuyết. Bạch Tuyết là yêu quái tính khí thất thường tàn nhẫn gây ra lũ lụt và hạn hán, nhưng lại luôn dịu dàng dõi theo bảo vệ Yuri và Akira.

Bạch Tuyết cũng tồn tại bên cạnh Yuri ngoài đời thực.

Yuri sợ phần ác quỷ của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết sốt ruột trước sự yếu đuối của Yuri, vậy mà hai người đó lại ở cùng nhau vì một lý do nào đó.

Họ không thể tách rời...Bởi vì, Bạch Tuyết chính là bản thân Yuri."

Tôi đã từng nghĩ đến khả năng đó. Vì những nơi Bạch Tuyết xuất hiện là mặt nước buổi đêm - phía bên kia cửa sổ - lúc nào cũng là những vị trí phản chiếu gương mặt của Yuri.

Rất có thể chị Maki cũng đã khẳng định phán đoán đó của mình. Và Uotani cũng đã biết khi nghe lời bà kể.

"Vì sao Yuri lại buộc phải sống trong một tòa nhà riêng biệt nằm sâu trong núi... Trong nhật ký có ghi rằng đó là bởi Yuri là Miko và có một lời hứa với cha của cô ấy.

Gia phả của dòng họ Himekura khởi đầu từ một Miko.

Vào thời Heian, một Miko thừa hưởng dòng máu của rồng, sai khiến loài yêu quái sáng trắng lấp lánh để bảo vệ đất nước. Nhờ có chiến công đó mà được ban địa vị, với tư cách một gia tộc biết điều khiến nước đạt được thành công trong giao thương và có được gia sản khổng lồ. Đúng thế chứ, Maki?"

Chị Maki vẫn giữ ánh nhìn lạnh lẽo và im lặng.

Trong gia tộc Himekura ấy, thỉnh thoảng lại có Miko ra đời. Tương truyền Miko luôn đồng hành cùng yêu quái và mang đến thịnh vượng cho dòng họ. Thế nhưng, ở đây, mình có 'tưởng tượng' của riêng mình.

Tại sao Miko và yêu quái chỉ xuất hiện cùng một thời điểm?

Từ trước đến nay, yêu quái là thứ gì?

Từ thời Minh Trị, khoảng thời gian bế quan tỏa cảng chấm dứt và người nước ngoài được tự do ra vào Nhật Bản, người ta sợ hãi họ bởi màu tóc, màu mắt, và cơ thể khác biệt dễ làm liên tưởng tới Quỷ và Thiên cầu. Người ta cũng bàn tán rằng phải chăng yêu quái trong các câu chuyện cổ tích xa xưa cũng là những con người đến từ ngoại quốc."

(Trong thần thoại Nhật Bản, có khi là thần, có khi là yêu quái, thông thường mặc trang phục của Yamabushi (người tu hành khổ hạnh trên núi), mặt đỏ, mũi dài và có cánh)

Chị Tooko ngừng lời trong một thoáng. Cặp mắt hiểu biết đen lay láy nhìn thẳng vào chị Maki.

"Liệu có phải danh xưng Miko của nhà Himekura là để chỉ những người vì một lý do bất thường nào đó sinh ra với mái tóc trắng không nhỉ. Nhà Himekura giao thương buôn bán nên có nhiều cơ hội quan hệ với người nước ngoài và cũng không khó khăn gì để nghĩ đến trường hợp pha trộn dòng máu Nhật Bản với dòng máu của quốc gia khác. Kể cả Miko đầu tiên thừa hưởng dòng máu của rồng, biết đâu cũng là người ngoại quốc thì sao. Và bởi thế, theo dòng chảy thời đại, những người có dáng dấp không giống người Nhật tiếp tục ra đời trong họ Himekura. Thế nhưng, đối với những người xung quanh bộ dạng đó trông chẳng khác gì yêu quái, nên phải chăng họ đã tự mình dựng lên truyền thuyết về Miko phong ấn yêu quái."

Đúng như tên gọi, Himekura Yuri cũng sinh ra với mái tóc trắng lấp lánh như cánh hoa bách hợp. Bởi thế, Yuri bị gọi là đứa trẻ được sinh ra do mẹ ngoại tình và mình cho rằng có lẽ nào người cha vì lo sợ tiếng xấu mà bắt cô ấy sống ở biệt thự xa xôi này để tránh ánh mắt của người đời."

(Yuri trong tiếng Nhật là hoa bách hợp)

Chị Tooko suy đoán có lẽ bình thường Yuri hoặc nhuộm tóc đen hoặc đội tóc giả.

Yuri viết trong nhật ký rằng hồ ban ngày rất đẹp nhưng về đêm sẽ có yêu quái vô cùng đáng sợ. Chuyện đó cũng có thể là do cô ấy sợ mái tóc đen phản chiếu trên mặt hồ khi tắm trong ánh trăng sẽ hóa màu trắng bạc.

"Yuri bị cấm ra khỏi biệt thự. Từ khi biết nhận thức, cô ấy đã được cha dặn dò tỉ mỉ hãy sống sao cho kín đáo đừng để người khác bắt gặp. Vì con là Miko của nhà Himekura, con phải tiếp tục phong ấn yêu quái. Đó chính là 'lời hứa'."

Yuri đã ao ước - tôi muốn về nhà.

Cô ấy vô cùng yêu thương gia đình đang sống ở Tokyo.

Thế nhưng, vì cô ấy tin lời cha... vì đó là lời hứa với người cha mà cô ấy hết mực kính yêu nên chắc rằng dù buồn đến mấy, cô ấy vẫn chịu đựng. Lòng mày trĩu xuống, đôi mắt ươn ướt, chị Tooko nói vậy.

Những cuốn sách mà người cha gửi tới.

Câu "Gửi con gái của ta" được viết ở mặt sau của bìa.

Yuri biết lời đồn đại rằng mình là kết quả mối quan hệ bất chính của mẹ.

Cô ấy cũng luôn sầu khổ vì vẻ bề ngoài không giống bất kỳ ai trong nhà của mình .

Lẽ nào tôi là đứa con tội lỗi như mọi người nói hay sao?

Người mẹ đã mất của tôi đã quan hệ với quái vật và sinh ra tôi hay sao?

"Bạch Tuyết" ở trong tôi mới thực sự là tôi hay sao?

"Hẳn là Yuri luôn cảm thấy căm ghét, bức bối, bất mãn với việc bản thân không được tự do và mỗi lần như thế, cô ấy lại có cảm giác một con yêu quái xấu xa đang ngự trị bên trong mình và trở nên sợ hãi không cách gì kiềm chế. Chính vì vậy, cô ấy viết trong nhật ký như thế 'Bạch Tuyết' là một sự tồn tại khác biệt với bản thân.

Kể cả thế thì Yuri với ý muốn giữ trọn lời hứa và Bạch Tuyết đang gào thét 'cứ phá bỏ lời hứa cũng chẳng sao', cả hai đều là tình cảm chân thật của cô ấy.

Yuri đã nghĩ rằng phàn nàn và nghi ngờ là những chuyện tuyệt đối không được phép. Và rồi cô ấy cố hết sức bầu víu vào tình yêu mà người cha luôn dành cho mình."

Tôi không phải là yêu quái. Tôi là con gái của cha. Cha gọi tôi là "con gái của ta".

Cô gái vừa tự nói cho bản thân nghe như thế, vừa đọc sách để cố gắng quên đi nỗi cô đơn và tiếp tục bảo vệ lời hứa của mình.

Giống như thần rồng trong Hồ dạ xoa, cần phải đánh chuông ba lần một ngày để nhớ tới giao ước, đối với Yuri, những chữ của cha được viết trong sách chính là vật minh chứng cho tình yêu và lời hứa.

Phụ thân từ Tokyo đã gửi sách tới. Khi lật qua các trang giấy, có chữ của phụ thân ghi ở đó. Nét chữ của phụ thân đẹp đẽ và rất có phẩm chất, nét chữ mang sức mạnh của một người đàn ông chân chính. Khi chăm chú ngắm nhìn, ngực tôi tràn đầy cảm xúc vui sướng và bồi hồi mong nhớ.

Tôi tuyệt đối sẽ không phá vỡ lời hứa.

Vì tôi là Miko cầu nguyện cho sự thịnh vượng của nhà HImekura, và cũng là con gái của phụ thân nữa.

Trong đôi mắt của chị Tooko, nỗi buồn lay động như mặt trăng mờ ảo nổi lên giữa mặt nước buổi đêm.

"... Nhưng cha của Yuri, chỉ gửi sách thôi chứ không đến biệt thự một lần nào cả. Đối với ông ta, Yuri không phải là con gái mà là yêu quái, là đứa trẻ

vô đạo, là bí mật phiền nhiễu mà dòng họ phải che giấu.

Vì thế, để Yuri tuyệt đối không bước chân ra ngoài, ông ta nuôi chó, thuê người, tất cả chỉ nhằm trông chừng Yuri. Người làm công trong biệt thự thực chất là những cai ngục giám sát Yuri."

Tội nhân mang tên Miko.

Yuri là người bị gia tộc Himekura giam cầm.

"Cả khi Akira tới biệt thự và nảy sinh tình yêu với Yuri, những người đó vẫn tiếp tục giám sát.

Để đi du học Đức, Akira định rời khỏi biệt thự. Thời điểm đó Yuri vô cùng hoảng hốt nghĩ rằng Akira sẽ bỏ mình lại mà đi.

Yuri còn có lời hứa, cho nên không thể đi cùng Akira được.

Thêm vào đó, bản thân cô ấy cũng sợ phải đi ra ngoài.

Từ đoạn nhật ký ghi lại đêm cô ấy cùng Akira đi đến hồ, vì nhìn thấy Bạch Tuyết mà tưởng như tim ngừng đập, rất hạnh phúc mà lại vô cùng hoảng sợ, chỉ biết ôm ghì lấy Chiro mà khóc, mình có thể tưởng tượng ra những cảm xúc phức tạp rồi bời của Yuri.

Nếu ở lại biệt thự, Yuri có thể sống với thân phận tiểu thư của nhà Himekura, Miko thần thánh, "con gái" của người cha tuyệt vời. Nhưng có lẽ ở ngoài biệt thự, cô sẽ bị người ta nhìn bằng ánh mắt ghẻ lạnh như nhìn một "yêu quái" mất thôi. Giả sử lúc đó mà Akira vứt bỏ cô, cô sẽ chẳng còn ai bảo vệ, cũng sẽ không biết trông cậy vào đâu nữa."

Ngực tôi thắt lại.

"Lời hứa", có vai trò nhốt Yuri vào lồng và trói buộc, đồng thời lại là thứ

bảo vệ cô ấy khỏi thế giới bên ngoài.

Có phải chị Maki cũng đã tưởng tượng ra nỗi sợ hãi mất đi lá bùa bảo vệ đó không?

Đặt vào vị trí của chính mình, tuy căm ghét Himekura nhưng lại băn khoăn nếu không có sức mạnh của Himekura, liệu mình có thể sống sót...?

Chị Maki cắn môi, nét mặt lầm lì.

Chị Tooko cũng mang vẻ mặt đau buồn, lông mày trĩu xuống.

"Đúng lúc đó, Yuri biết được sự thật đau lòng. Khi nhìn trộm cuốn sách mà cha vừa mới gửi, cô ấy thấy mặt trong của tấm bìa không viết bất cứ điều gì."

"Sách phụ thân gửi cho tôi đã tới. Tôi chỉ còn thứ đó để dựa vào. Với suy nghĩ rằng nếu trông thấy những ngôn từ của phụ thân, trái tim mình có thể bình yên trở lại, tôi đến phòng quản gia, xé giấy bọc món bưu phẩm vừa mới được gửi tới và mở cuốn sách ra."

"Thế nhưng, khi trang bìa mở ra, tôi hiểu rằng đó không phải cuốn sách mà phụ thân gửi cho tôi từ trước đến giờ."

Chị Tooko vừa trích dẫn nhật ký của Yuri, vừa đoán rằng cuốn sách "khác" với những cuốn "từ trước đến giờ" phải chăng là một cuốn sách mới tinh, không hề có chữ của cha cô ở đó.

"Những cuốn sách của phụ thân không còn an ủi được tôi nữa. Lời nói 'gửi con gái của ta' không còn vang vọng trong ngực tôi thêm lần nào nữa. Chỉ còn nỗi tuyệt vọng như rơi xuống tận cùng đêm tối mà thôi."

"Thế nhưng... Cuốn sách được mang tới phòng Yuri sau đó, vẫn có dòng

chữ 'Gửi con gái của ta' ghi bằng nét chữ của người cha giống như bao lần khác. Yuri đã thú nhận rằng 'Cuốn sách mà bác quản gia mang về được đặt trên bàn. Tôi lật bìa và nhìn chăm chăm vào những con chữ của phụ thân. Nước mắt tôi trào lên, không sao dừng được'."

Cuốn sách có chứa những dòng chữ rõ ràng không được viết trước đó. Lại còn giống hệt nét chữ từ trước đến giờ.

Chúng thể hiện điều gì đây...

Hàng lông mày của chị Tooko càng thêm trĩu xuống.

"Người viết những chữ ấy không phải người cha mà là người quản gia đã nhận và trao những cuốn sách cho Yuri. Rất có thể là theo mệnh lệnh của cha cô ấy..."

"Câu chuyện mà người ta bàn tán, rằng tôi không phải con của phụ thân, mà là đứa con tội lỗi, kết quả ngoại tình của người mẹ đã mất của tôi, là sự thật.

Hạnh phúc của tôi không còn nữa. Nếu tôi gặp Bạch Tuyết lúc này, chắc hẳn tôi sẽ đầu hàng."

Người yêu quyết định đi du học và sắp sửa rời xa.

Tình yêu của gia đình chỉ là dối trá.

Yuri đã không còn lại thứ gì để nâng đỡ tâm hồn nữa.

Trước đây, khi chị Tooko đọc cuốn nhật ký cho tôi, tôi chỉ cảm nhận được nỗi cô đơn lặng lẽ.

Thế nhưng, biết được ý nghĩa của dòng chữ "Gửi con gái của ta" viết trong bìa sách rồi, khi nghĩ đến tâm trạng của Yuri, ngực tôi nghẹn lại trong

sự tuyệt vọng và nỗi đau tâm tối, như thể sắp bị nghiền nát ra từng mảnh.

Sau đó, Bạch Tuyết xuất hiện ngày một thường xuyên trong nhật ký, trạng thái tinh thần của Yuri cũng đỡ vỡ từng chút một.

"Xin cô đừng đến nữa, Bạch Tuyết. Không, không đúng. Giao ước vẫn còn tiếp tục."

"Bạch Tuyết ra hiệu gọi tôi từ cửa sổ. Tôi không đi ra hồ đâu."

"Trang hoàng bằng hoa đỏ thôi. Hoa trắng xấu xí đáng ghét. Hãy xé vụn ra và vứt hết, vứt tất cả hoa trắng đi thôi. Tôi không thể đi đến hồ ban đêm được Bởi vì ánh trắng màu trắng; bởi vì, màu trắng, trắng bởi vì, vì nó trắng, nó màu trắng. Trắng, trắng. Trắng toát. Thật khó coi. Thật đáng sợ. Bởi vì nó trắng."

"Lời hứa, lời hứa."

"Nhưng mà nhé..."

Nỗi buồn sâu thẳm hơn nhiều lộ ra trong giọng nói, trong đôi đồng tử của chị Tooko. Dường như chỉ nhìn thôi cũng làm tôi khó thở, chỉ nghe thôi cũng làm lồng ngực tôi thắt nghẹn. Nỗi buồn trong suốt ấy.

"Ở đoạn cuối cùng của nhật ký viết rằng Yuri đã có chuyện gì đó rất vui. Rằng cô ấy đã có với Akira một lời hứa vô cùng quan trọng. Mình chợt nghĩ, chắc hẳn đó là lời hứa từ giờ trở đi hai người họ vẫn sẽ ở bên nhau.

Có phải Akira định dẫn Yuri theo cùng không nhỉ.

Và có phải Yuri đã bừng sáng trong hạnh phúc khi cô ấy gật đầu đáp 'Vâng'."

Uotani nghẹn giọng, gương mặt như thể cố hết sức để nhin không òa khóc

và hét lên.

"A-Akira đã...! Đã nói rằng muốn chị Yuri đi cùng! Hai người đã hẹn ước về một đám cưới!"

Akira đã không vứt bỏ Yuri...

Trái tim của hai người bọn họ vẫn luôn kết nối với nhau, vẹn nguyên như giây phút gặp gỡ thuở ban đầu.

Tôi không hiểu đó là nỗi tuyệt vọng hay bàn tay cứu rỗi. Chỉ có điều trái tim tôi đau đớn như bị xuyên thủng.

Chị Maki vẫn ngoan cố gườm gườm nhìn vào khoảng không.

Thay vì đồng cảm hay thương hại trước nỗi buồn của Yuri và tiếng rên ai oán của Uotani, tôi chỉ thấy chị ta có vẻ như đang cảm thấy cáu gắt và thù ghét mà thôi.

Hay đó là nỗi phản uất đối với nhà Himekura đã chia cắt những con người thương yêu nhau và sự căm giận bản thân vì mang trong mình dòng máu ấy?

Chị Tooko vẫn trân trân nhìn bộ dạng đó của chị Maki bằng ánh mắt rầu rĩ.

"Yuri khi biết chuyện Akira bị giết và xác anh ấy bị quăng xuống hồ, đã vừa gọi tên Akira vừa lội xuống. Đối với người dân làng đi ngang qua lúc đó, cảnh tượng ấy trông không khác gì Yuri trầm mình tự tử cả.

Hồ quá sâu, cỏ và rong cuốn vào nhau, một mình sức Yuri không thể kéo Akira lên nổi, việc duy nhất cô làm được lại là cắt rời một cánh tay anh. Máu từ cơ thể Akira chảy ra, nhuộm đỏ cả hồ.

Khi ra khỏi hồ, tóc của Yuri từ đen đã chuyển thành màu trắng. Có thể là

tóc giả rơi ra hoặc thuốc nhuộm bị trôi đi hết. Người dân làng đó nghĩ cô là yêu quái hiện hình nên cuống cuồng bỏ chạy. Và từ đó, truyền thuyết về Bạch Tuyết đã ra đời."

Yuri khi quay về biệt thự đã cùng Hiroko giết những người làm công để phục thù.

Yuri đã không còn là Yuri của ngày trước.

Lời hứa với cha cũng chẳng còn chút hiệu lực nào nữa. Không những thế, để giữ thể diện cho dòng họ, người cha đó còn gây ra cái chết của Akira.

Khi bò lên khỏi hồ, Yuri đã chấp nhận sự tồn tại của Bạch Tuyết trong chính bản thân mình và hóa thân thành yêu quái tàn độc.

Mái tóc trắng ướt đầm nước buông xõa xuống, ban cái chết giá lạnh cho những kẻ phản bội mình... giống như Undine đội tấm khăn voan trắng hiện lên từ đáy nước trong đêm tân hôn chồng cũ...

Tiếng khóc than đòi trả thù nhuộm trong máu của cô gái bị tước đoạt người mình yêu thương và rơi xuống cõi âm ti.

Thế nhưng, chẳng phải "cô gái văn chương" đã tuyên bố rằng đó chỉ là bề nổi câu chuyện mà người ta có thể nhìn thấy thôi sao?

Chẳng phải cả Undine, cũng là một câu chuyện tình yêu ngọt ngào, thân thương, đáng yêu và thuần khiết của một tinh linh nước bị trói buộc bởi luật lệ đó hay sao?

"Những nhân vật nữ có tính chất ma quỷ giống như Bạch Tuyết xuất hiện hết lần này đến lần khác trong truyện của Kyouka.

Mỹ nữ có thể biến con người thành động vật mà nhà sư gặp gỡ trong Cao

nguyên thánh, Tomihime vui sướng khi nhận được món quà là đầu người trong Câu chuyện tháp canh, và Ayame sống ở thế giới bên kia trong Mê cung cỏ, đều lạnh lùng, tàn nhẫn, đáng sợ đến mức làm người đọc lạnh sống lưng.

Thế nhưng ngược lại, chỉ riêng nhân vật chính là được những cô gái ấy ôm ấp bằng thứ tình yêu sâu sắc như dòng nước ấm.

Người ta cho rằng vì mẹ của Kyouka mất sớm, nên ông ấy liên tục theo đuổi hình bóng đó và gọi nhắc nó qua những nhân vật nữ lý tưởng trong tác phẩm của mình. Có cả giả thuyết cho rằng việc ông rất nhiều lần lấy nước làm sân khấu cho câu chuyện xuất phát từ hình ảnh nước ối chứa đầy trong tử cung người mẹ.

Ông ấy đã liên tục viết những câu chuyện như những giấc mơ khó tin mà đẹp đẽ... như khi ta chớp mắt trong nước, được cơ thể mềm mại của mẹ chở che, trước khi chào đời...

Kyouka là một người mắc thói sạch sẽ và sợ hãi nhiều thứ. Vì sợ bệnh dại nên ông rất ghét chó, vì sợ ruồi nhặng và vi khuẩn nên không bao giờ ăn đồ sống, chỉ uống rượu đã được đun sôi sủi tăm, đồ ăn ở chỗ trọ cũng phải làm nóng lại ở trong phòng của mình, đồ ăn phải cầm bằng tay cũng sẽ chứa lại và vứt đi phần có tay chạm vào, sợ đến cả chữ "hủ" nên khi viết chữ đậu hủ cũng sẽ chuyển thành đậu phụ.

Kyouka mong muốn mẹ - mong muốn một sự tồn tại tuyệt đối sẽ bảo vệ mình khỏi thế giới đầy ắp những điều đáng sợ ấy. Vì thế, những nhân vật nữ của Kyouka, giống như người mẹ ôm chặt đứa con vừa mới chào đời của mình trong niềm vui sướng, họ yêu nhân vật chính trong một khoảnh khắc, sẵn sàng bảo vệ và xoa dịu người đó bằng toàn bộ linh hồn.

Gương mặt yêu quái tàn độc bên bờ nước và gương mặt đức mẹ nhân từ -

giống như đối với con người, nước vừa có thể trở thành phước lành vừa có thể đem đến hiểm họa vậy - nhân vật nữ của Kyouka luôn luôn lồng ghép và mang bản chất hai mặt nguy hiểm như thế.

Phải chăng Yuri cũng thế.

Phải chăng cùng thời điểm mang hình hài một yêu quái đáng sợ, cô ấy cũng là một cô gái sống với tình yêu chân thành?"

Chị Tooko nhìn chăm chăm chị Maki bằng đôi mắt trong suốt như nước.

"Việc Yuri giết chết những người làm công, dù với lý do nào đi nữa, cũng không phải là việc có thể chấp nhận được. Câu chuyện của Yuri với Akira thực sự đẫm máu và bị nguyên rửa. Một câu chuyện buồn, không ai có thể cứu vớt, tàn nhẫn và đau thương.

Thế nhưng, cũng giống như những câu chuyện của Kyouka, dù chú trọng nhiều vào mặt bí ẩn, kỳ quái nhưng thực ra lại là chuyện tình tuyệt đẹp của những đôi trai gái, chắc chắn đằng sau câu chuyện của Yuri và Akira còn tồn tại một câu chuyện nữa tràn đầy sự dịu dàng, tình yêu và hạnh phúc.

Câu chuyện của Kyouka như thể một giấc mơ, nhưng nó không chỉ có nỗi sợ mà còn là giấc mộng xinh đẹp và êm ái. Chắc chắn câu chuyện của Yuri và Akira cũng vậy.

Có lẽ nào chính bởi đó là câu chuyện đẹp như thế, nên bà của Sayo đã cẩn thận bảo vệ nó không ngừng suốt gần 80 năm? Và rồi, Sayo cũng thế..."

Chị Tooko hướng ánh nhìn ấm áp về phía Uotani.

Câu chuyện đã bị chị Maki coi là thứ tầm phào và vứt bỏ, nay được chị Tooko dịu dàng nhặt lên bằng bàn tay trắng muốt và kể lại như một câu chuyện tuyệt đẹp nhưng mong manh và ngắn ngủi.

Chị ấy khẳng định với Uotani rằng câu chuyện mà em và bà của em luôn bảo vệ không hề tầm phào hay ngu ngốc chút nào.

Đó là một câu chuyện dịu dàng, dễ thương... như một giấc mơ.

Nước dâng lên trong đôi mắt Uotani, tỏa sáng lấp lánh.

Chị Maki gào lên đầy bức tức.

"Thế nhưng, Akira bị giết, câu chuyện này chỉ có một cái kết không có hậu thôi. Cho dù có viện ra đây bao nhiêu lời hoa mỹ sáo rỗng thì đó vẫn là hiện thực! Yuri đã bị nhà Himekura đánh bại, giống như bố của tôi."

Chị Tooko không hề chùn bước.

Quay trở lại nhìn chị Maki bằng ánh mắt bình tĩnh nhưng chất chứa đau thương, chị ấy lẩm bẩm.

"Phải... Trong thế giới hiện thực, Yuri và Akira đã không thể gắn bó.

Những câu chuyện tình của Kyouka cũng có rất nhiều trường hợp không thành trong hiện thực.

Trở thành quái vật, bị bó buộc với thế giới bên kia... hứa hẹn đến kiếp sau sẽ ở bên nhau... Cả Takamine trong Phòng ngoại khoa, sau khi chứng kiến đến phút chót cái chết của phu nhân bá tước cũng đã chấm dứt đời mình.

Cũng giống như Kính hoa thủy nguyệt vốn là nguồn gốc bút danh của ông - tình yêu nào cũng giống như hoa phản chiếu trong gương, trắng hiện lên trong nước, dù đẹp đẽ nhưng không thể chạm tay vào, tình yêu mong manh như giấc mộng.

Câu chuyện của Yuri và Akira cũng giống như một giấc mơ."

Một tình yêu ước ao được như hoa, như trăng, bên nhau vĩnh viễn.

Thế nhưng, hoa phản chiếu trong gương không thể chạm vào, trăng nổi trên nước nếu định vớt lên sẽ ngay lập tức tan biến.

"Chắc chắn ai rồi cũng sẽ tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Kyouka đã để cho bạn thân của Akira trong Hồ dạ xoa nói rằng có những giấc mơ kéo dài vĩnh viễn, nhưng dù có nguyện ước đến thế nào, người ta vẫn sẽ thức khỏi cơn mơ. Không tồn tại giấc mơ không cần tỉnh dậy. Thế nhưng..."

Hơi ấm căng tràn trong giọng nói của chị Tooko, như một người mẹ khích lệ đứa con nhỏ của mình.

"Một giấc mơ đẹp sẽ lưu lại trong tim một câu chuyện sau khi ta thức giấc.

Giấc mơ Yuri đã trải qua đã mãi mãi trở thành nguồn sức mạnh tiếp thêm dũng khí cho Yuri từ sau khi cô ấy thức dậy. Có lẽ là vì thế, Yuri đã quyết định không đuổi theo Akira mà chọn việc sống trong hiện thực cho cả phần của Akira nữa."

Khóe miệng chị Tooko hé ra một nụ cười.

Hướng ánh mắt đáng yêu chứa đựng cả sự châm chọc về phía vẻ mặt ngạc nhiên của chị Maki, chị ấy hỏi.

"Nè, bồ nghĩ Akira đã đi du học Đức là ai hả?"

Chị Maki tròn mắt. Tôi cũng lúng túng theo.

"Akira chắc chắn đã chết và được chôn ở sân biệt thự này, vậy mà lại đi du học, thật phi lý phải không? Thế nhưng, sự thật từng có một lưu học sinh người Nhật tên là Shikishima Akira vẫn còn lưu lại trong bức thư của một lưu

học sinh người Nhật khác gửi về cho gia đình. Akira thực sự đã có mặt ở Đức 80 năm trước đây."

Trong khi chúng tôi vẫn còn đang cảm thấy rối ren lạc hướng, chị Tooko nói tiếp bằng giọng tươi vui đầy sức sống.

"Mình tưởng tượng ra rằng, đó chính là Yuri!

Yuri đã giấu đi giới tính, sống với thân phận Akira và thay Akira đi du học."

"Điên rồ! Tưởng tượng đó đi quá xa rồi! Bất khả thi! Chắc chắn sẽ lộ ngay lập tức."

Chị Maki bẻ lại bằng giọng điệu mạnh mẽ.

Tôi cũng tán thành với chị ta, chuyện này không thể nào tin nổi.

Thế nhưng, chị Tooko vẫn nở nụ cười. Sống động, rạng rỡ, như ánh mặt trời.

"Bất khả thi? Không đâu, mình tin là Yuri đã biến điều không thể thành có thể. Chính câu chuyện như một giấc mơ với Akira đã cho Yuri thứ sức mạnh đó."

Khẳng định bằng giọng tươi tỉnh, chị ấy bắt đầu nói cho chị Maki về nội dung bức thư của lưu học sinh người Nhật mà chúng tôi đã nghe được từ Ryuuto.

Chuyện năm đầu tiên, thể trạng Akira rất yếu nên phải điều trị. Việc Akira khổ sở vì bất đồng ngôn ngữ. Chuyện Akira nhiệt thành phấn đấu trong học tập, rượu không uống và không mấy quan hệ với mọi người. Cả thói quen sờ vào vành tai, lần chuyện trong một năm du học, không quay về Nhật lần nào

và sau đó thì mất tích.

"Akira đã từng đọc bản gốc của Goethe cho Yuri mà lại khổ sở về ngôn ngữ đến vậy sao? Bỏ không nghĩ rằng cả chuyện không uống rượu và luôn về nhà trước khi mặt trời lặn là bởi cảnh giác vì đang giấu giới tính hay sao?"

Ở Nhật nếu con gái đóng giả con trai chắc sẽ bại lộ nhưng nếu ở nước ngoài thời đó, khi vẫn còn rất hiếm người Á Đông, vẫn có thể lấp liếm được rằng đó một anh chàng có giọng nói cao và thanh mảnh như một cậu bé chứ?

Vậy nên "anh ta" mới đặc biệt lảng tránh cậu bạn du học sinh cùng là người Nhật.

Cậu bạn đó đã viết trong thư rằng Akira giống như mặt trăng vậy. Điều đó có thể không chỉ do thái độ lạnh lùng mà còn vì diện mạo xinh đẹp thì sao?

Phải, cứ như là con gái vậy...

Cả thói quen chạm vào vành tai nữa, dù chúng ta từng kết luận đó là thói quen ảnh hưởng từ người yêu, nhưng nếu đó chính là Yuri thì cũng rất thuyết phục."

"Thế còn thủ tục nhập cảnh châu Âu? Tiếp nhận chi phí hàng tháng thế nào? Một tiểu thư không ai biết tới làm sao sống được ở nước ngoài đây?"

"Vậy nếu nhà Himekura ra tay từ sau cánh gà thì sao?"

Chị Maki nuốt vào cái mọt.

"Thời đó vì nhà Himekura liên tục gặp bất hạnh nên chắc chắn rất sợ hãi sự tồn tại của Yuri. Hoàn toàn có thể nghĩ rằng vì nỗi sợ không rõ bản chất và cảm giác tội lỗi nên làm theo lời Yuri. Nhà Himekura nắm giữ quyền lực to lớn đến mức nào, Maki, bỏ chắc chắn phải hiểu rõ hơn mình. Nếu phía sau

Yuri có nhà Himekura, thì toàn bộ tưởng tượng của mình sẽ trở thành hiện thực đó.

Yuri không hề chịu thua Himekura.

Trái lại, cô ấy đem chính sự tồn tại của bản thân ra gây áp lực và ra điều kiện trao đổi với nhà Himekura.

Đó là tưởng tượng của mình, của 'cô gái văn chương' đây!"

Chị Maki á khẩu không thốt nên lời.

Đương nhiên thôi. Câu chuyện này khó tin quá mức. Nếu là tôi, bình thường hẳn còn nghĩ rằng nó hoàn toàn lố bịch. Cái gì mà Yuri trở thành Akira và ra nước ngoài chứ.

Thế nhưng nhìn đôi mắt lấp lánh đầy sức sống và giọng nói tươi tắn của chị Tooko, tôi lại nghĩ rằng những chuyện như thế biết đâu lại có thể xảy ra.

Rằng câu chuyện không kết thúc bằng cái chết của Akira.

Rằng Yuri vẫn tiếp tục sống, làm được một việc khiến cho ai cũng phải ngỡ ngàng.

Uotani ngồi sụp xuống sàn và bật khóc. Những giọt nước mắt rơi lã chã, bờ vai run run, vừa sụt sịt vừa cố nặn ra từng tiếng.

"B-Bà nói rằng, Yuri đã trở thành một truyền thuyết.

Hể tôi hỏi 'Yuri thì thế nào ạ? Cô ấy đã đi đâu mất ạ?', lúc nào bà cũng mỉm cười, trả lời với khuôn mặt dịu hiền 'Yuri đã trở thành một truyền thuyết ở vương quốc của rồng rồi'."

Tôi, đã trở thành một phần của câu chuyện ấy.

Những lời mà bà của Uotani đã nói.

Tưởng tượng ra ý nghĩa của chúng, tôi thấy ngực mình nóng lên và tim đập thành thịch.

Vẻ mặt chị Maki cũng trở nên nghiêm nghị, nửa như khó tin, nửa như bối rối.

Uotani lay hai tay bưng mặt, nói với giọng nghẹn ngào.

"Lúc nào... Lúc nào bà cũng kể rằng Yuri là người rất hiền lành... xinh đẹp như bước ra từ giấc mộng. Em đã rất yêu mến Yuri mà bà luôn kể... lảng lảng... lén vào biệt thự... đã đọc nhật ký của Yuri... không biết bao nhiêu lần... đã muốn bảo vệ căn nhà của Yuri."

Uotani là người kẹp bông hoa cẩm chướng ép khô vào trong cuốn nhật ký chẳng.

Khi nghe lời bày tỏ của Uotani, tôi hiểu rằng thứ trói buộc cô bé đã biến mình thành Bạch Tuyết này tuyệt nhiên không phải sự sợ hãi, cũng không phải trách nhiệm nào cả.

Uotani chỉ muốn bảo vệ câu chuyện của Yuri mà thôi.

Bên bờ hồ chiếu sáng bởi ánh trăng.

Ở khu vườn nhuộm trong ánh hoàng hôn đỏ thẫm.

Trong căn phòng nhỏ nơi có ánh nắng ấm áp chiếu vào, bao quanh bởi những cuốn sách Yuri để lại.

Có lẽ Uotani đã nhìn thấy hoa và trăng đẹp đẽ trong những giấc mơ.

Chị Tooko gập gối ngồi xồm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Uotani và vuốt ve

mái tóc.

"Nè, Sayo... Khi chị đọc hết một cuốn sách, cũng có lúc tâm trạng chị trở nên buồn bã giống như phải thức dậy khỏi giấc mơ vậy. Có cảm giác thời gian đọc sách vui vẻ càng lâu bao nhiêu thì khi kết thúc, ta lại càng cô đơn và thấy bản thân mình trở nên trống rỗng bấy nhiêu, đúng không nào.

Thế nhưng, tỉnh giấc không có nghĩa là giấc mơ sẽ tan biến.

Ta vẫn còn lại ký ức cho ta biết rằng ta đã nằm mơ.

Và có khi những ký ức ấy sẽ sưởi ấm tâm hồn chúng ta nữa đó."

Vừa chậm chậm vuốt đi vuốt lại mái tóc của Uotani, chị Tooko vừa nói bằng giọng dịu dàng ngọt ngào như thấm sâu vào tận tâm hồn.

"Hoa phản chiếu trong gương và trăng nổi trên mặt nước, dù nhìn thấy bằng mắt nhưng không thể có được trong tay. Cả hai thứ đó đều sẽ nhòa đi rồi tan biến nếu ta định nắm bắt chúng. Nhưng mà, chính vì thế, chỉ cần chúng ta không quên, ta có thể giữ chặt chúng trong tim, xinh đẹp vẹn nguyên đến mãi mãi về sau.

Nè, vừa nãy chị nói rồi phải không?

Dù có tỉnh dậy khỏi giấc mơ, câu chuyện vẫn còn lại.

Sau khi đọc xong sách, câu chuyện không mất đi mà lưu lại trong tim, để cho chúng ta có thể đọc lại, nhắc lại cảnh mà chúng ta yêu thích, bao nhiêu lần cũng được.

Và như thế, chúng ta có thể khích lệ bản thân và tiến tới những câu chuyện mới.

Chắc hẳn Yuri cũng đã cố gắng ở một đất nước xa lạ như thế đấy.

"Hơn nữa..."

Chị Tooko lại nở nụ cười hạnh phúc.

"Yuri đã nhận thêm một điều vô cùng quý giá từ Akira.

Ở nơi đó, Yuri đã sinh đứa con của Akira."

Uotani buông bàn tay đang che mặt, hai mắt mở lớn trân trân nhìn chị Tooko. Sự ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt đầm đìa nước mắt.

Màu sắc trong đôi mắt chị Maki cũng thay đổi, chăm chăm nhìn chị Tooko.

"Sau khi hết thời gian du học, không ai biết tung tích của Akira nữa, nhưng có người đã trông thấy Akira dắt tay một đứa trẻ đi trên đường. Nghe nói đứa trẻ đó rất giống Akira. Khoảng thời gian đầu du học, Akira rất hay nôn và phải điều trị, chẳng phải là do đang mang thai sao? Cả việc vội vã về nhà sớm trước khi trời tối, cũng là vì có con đấy. Hơn nữa, trong bài đồng dao mà bà Uotani dạy lại, cũng ẩn giấu một gợi ý."

"... Bài hát?"

Uotani lẩm bẩm với vẻ hồ nghi.

Chị Tooko gật đầu "Phải" và ngân nga hát.

"Đầm lầy nhỏ bên kia có rân

Con gái thứ của triệu phú Hachiman

Đứng đó và toan tính điều gì

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước,
Chân mang giày vàng,
Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia,
Nếu muốn lên núi hay xuống đồng..."

Hát xong, chị ấy lại mỉm cười.

"Bài hát này xuất hiện trong Mê cung cỏ của Kyouka. Thế nhưng duy chỉ có một chỗ khác biệt. Câu Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước ở trong Mê cung cỏ lại là Hai tay cầm hai hòn ngọc. Bà của Sayo nói rằng bài hát này được truyền đi từ vương quốc của rồng phải không?"

Nước mắt đọng đầy, Uotani gật đầu một cái.

"Bà cũng nói Yuri đã đi đến vương quốc của rồng phải không?"

Lại gật một cái nữa.

Chị Tooko nở nụ cười tỏa sáng.

"Vương quốc của rồng là ám chỉ nước Đức. Mà không, là Yuri đã hiểu nhầm như thế. Có một bài thơ của Goethe tên là Mignon. Là bài thơ được lồng vào truyện dài Thời học việc của Wilhem Meister, được cô gái cải nam trang Mignon hát cho nhân vật chính Wilhem nghe về tiếng lòng ao ước hướng về đất nước phương Nam. Mọi người chưa bao giờ nghe bài thơ bắt đầu bằng Anh có biết, đất nước nơi hoa chanh nở sao? Muốn cùng người mình yêu thương đi đến đất nước có trái cam sáng màu lấp lánh, cây nguyệt quế vươn cao sừng sững và hoa sim nở. Và ở đất nước ấy còn có đàn rồng lâu đời sống trong hang động....

Bài thơ này chắc là do Akira nói cho Yuri hay.

Nơi được gọi là đất nước phương Nam, thực ra là nói về Italia. Nhưng Yuri lại chắc chắn đó là Đức. Khi được Akira bày tỏ và nói hãy đi Đức cùng nhau, cô ấy đã hỏi trông chanh và sim có được không và bị anh ấy cười.

Dù thế, đất nước phương Nam đối với Yuri là nước Đức. Phải chăng vì thế, cô ấy cũng nói như vậy với bạn thân Chiro. Rằng mình sẽ đi tới vương quốc của rồng."

"Chuyện đó với chuyện Yuri sinh con thì liên quan thế nào với nhau cơ?"

Vẫn mỉm cười, chị Tooko trả lời câu hỏi của tôi.

"Bài hát được truyền đi từ vương quốc của rồng... là nói đến thư tín Yuri gửi về sau khi sang Đức. Trong dòng họ Himekura thỉnh thoảng lại có những đứa trẻ được sinh ra mang vết bớt có hình dạng giống như vảy rồng đúng không? Liệu có phải viên ngọc hình giọt nước là ám chỉ vết bớt ấy không nhỉ?"

Nói cách khác, Yuri đã báo cho Chiro biết mình đã sinh một đứa trẻ có vết bớt mang hình giọt nước trên cổ đó."

Tôi nhớ đến vết bớt sau gáy của chị Maki.

Vết bớt xanh hình vảy nổi bật trên nền da trắng. Trông tựa như một giọt nước rơi xuống từ bầu trời...

Mắt chị Tooko sáng lên lấp lánh.

"Nè, chuyện đó, mọi người có biết nó mang ý nghĩa quan trọng thế nào đối với Yuri không?"

Không có gì nhầm lẫn cả, đứa trẻ của Yuri thừa hưởng dòng máu Himekura đó. Nó mang vết bớt minh chứng cho việc ấy.

Yuri không phải đứa con sinh ra do mẹ ngoại tình. Akira đã mang lại cho Yuri hồi ức, kỷ niệm, một sinh mệnh mới và bằng chứng chứng tỏ Yuri đúng là con gái hợp pháp của nhà Himekura."

Chị Maki bất thành linh la lớn.

"Đó là tưởng tượng của bồ chứ gì?"

Chị Maki mặt tái xanh, ánh nhìn chao đảo dường như không giữ nổi bình tĩnh, bộ dạng hết sức nóng nảy và rối loạn.

"Con ấy hả? Vết bớt ở cổ ấy hả? Chuyện đó làm sao có thể... rất cục, chẳng có bằng chứng nào cho cái việc Yuri đã đi du học dưới danh nghĩa Akira cả..."

Đúng lúc đó, một giọng nói tươi tỉnh vang lên từ cửa.

"Thế thì để tôi cho chị biết thêm một sự thật nữa nhé."

"Ryuuto!"

"Ryuuto!"

Chị Maki nhướn mày nhìn Ryuuto điềm nhiên bước tới.

"C-Cậu! Tại sao lại quay lại hả?!"

"Tôi có thêm thông tin mới nên ghé qua. Thế rồi, thấy có vẻ đang náo loạn, nên tôi đã giữ ý lánh đi."

Cậu có mặt từ lúc nào thế hả.

Ryuuto tiến lại gần chị Maki vẫn đang trợn mắt, đến khoảng cách sát như

thể sắp chạm vào nhau, nhắc chiếc điện thoại di động bằng đầu ngón tay để cho chị Maki nhìn và nở nụ cười bí ẩn.

"Tôi đã biết được tên người hỗ trợ Akira khi đi du học. Đó là Kusakabe Juuichiro. Họ hàng của nhà Himekura... Phải phải, hình như còn là người giám hộ của ông chị thì phải."

"!"

Vẻ kinh ngạc hiện lên rõ rệt trên gương mặt của chị Maki.

Người hỗ trợ Akira du học, là người có liên quan tới Himekura!

Điều này là một yếu tố quan trọng ủng hộ cho giả thuyết tưởng tượng của chị Tooko. Tưởng tượng của chị Tooko đang tiến gần tới hiện thực.

Sử dụng sức mạnh của nhà Himekura, Yuri sang Đức và sống với thân phận Akira, thực sự đã có chuyện ấy ư? Và rồi, giả như đó là sự thật, điều tưởng tượng tiếp theo... việc Yuri sinh ra đứa con của Akira, cũng không phải là chuyện không thể nữa. Thậm chí so với chuyện du học, nó còn thực tế hơn nhiều.

Tôi giật mình kinh ngạc vì chị Maki đột ngột phá ra cười.

Đầu tiên, chị ta cúi mặt, chỉ cười khùng khục bằng giọng trầm, thế rồi thanh âm ngày càng cao lên đầy phấn khích, mặt ngửa ra, má và khóe miệng giãn ra hết cỡ, cười ha hả như thể đang thấy vô cùng sáng khoái.

Không chỉ Ryuuto đang ở ngay gần bên cạnh, mà cả chị Tooko và Uotani, cộng thêm tôi, đều á khẩu nhìn chị Maki chăm chăm.

Vừa lúc này còn mang bộ mặt lạnh lùng cáu bẳn, chị bị cái gì nhập thể hả, chị Maki?!

"Ahaha! Thế hả? Người hỗ trợ Akira là Kusakabe nhỉ, Yuri đã sinh con nhỉ. Chắc chắn đứa bé đó giờ này đã trở thành một ông già đáng ghê tởm rồi nhỉ. Một ông già mắc hội chứng cuồng mẹ giống với Kyouka, vẫn đang đuổi theo ảo tưởng về mẹ nhỉ."

Không hiểu gì cả. Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thế nhưng, chị Maki, điệu bộ vô cùng thành thạo thoải mái, nhìn cứ như toàn thân đang tuôn trào một vầng hào quang đầy sinh lực.

"Đỉnh cao! Một câu chuyện tuyệt vời! Lâu lắm rồi hôm nay mình mới lại có cảm giác sắp mơ thấy một giấc mơ đẹp. Sau khi thức giấc ngày mai chắc hẳn mình sẽ có tinh thần biến mọi thứ không thể trên đời thành có thể rồi."

"Này này, đừng có âm mưu chinh phục thế giới đấy."

Ryuuto nhún vai nói và bước đi.

Chị Maki gọi giật lại.

"Về hả? Cậu tính đi đâu?"

"Có một bà chị xinh đẹp đang đợi ở dưới phố."

"Quả nhiên tôi thấy cậu nên chết quách đi."

"Nếu có cô gái nào giết tôi, chị yên chí."

Cậu ấy nở nụ cười khoái trá trước vẻ bức tức của chị Maki.

"Phải rồi, có người nhờ tôi chuyển lời. 'Chuẩn bị cho hải chiến Armada đã được sắp đặt đâu vào đấy'."

Chuyển lời từ ai vậy nhỉ. Mặc dù Ryuuto không nói, nhưng có vẻ chị

Maki hiểu ngay lập tức.

Ngay sau khi tròn mắt ngạc nhiên trong một thoáng, chị ta nở nụ cười của loài thú săn mồi.

Thật là... không ưa nổi.

Ryuuto lại nở nụ cười ẩn ý, nhẹ vẫy tay rồi đi mất.

Về sau, tôi nghĩ rằng người nói lời nhắn với Ryuuto có lẽ là chú Takamizawa.

Người khách đến nhà trọ có khi nào cũng là Ryuuto chẳng. Thế nhưng, không hiểu vì sao, tôi giữ lại những điều đó cho riêng mình.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Chương cuối: Nhất định tôi vẫn nở nụ cười

Sáng sớm, cả thân người bị lắc lẩy lắc đẽ, tôi miễn cưỡng buộc phải mở mắt thức dậy.

"Konohaaaaa, dậy đi mà~~~~~, dậy diiiiiiiiii."

Trên đầu tôi vang vọng một giọng nói rất chi là rầu rĩ. Mở hé mắt ra, tôi thấy chị Tooko mặc bộ đầm liền, khuy đàng trước cài lệch hàng, đầu tóc vẫn còn dấu vết của việc mới ngủ dậy và trưng ra bộ mặt như sắp khóc.

"Dậy đi, dậy đi, dậy đi mà~~~~~"

Giật qua giật lại giật qua giật lại, người rung lắc dữ dội về hai bên như tàu đắm, tôi đành rên lên, không thể giả đò ngủ thêm được nữa.

"Ừ, có gì không ạ? Còn sớm thế này. Ma lại xuất hiện nữa ạ?"

Chị Tooko kêu lên, mắt ngấn nước.

"Chị... chị vừa nhớ ra một chuyện khủng khiếp. Làm thế nào bây giờ, Konoha?"

Sau đó ba mươi phút, tôi ngồi giải tập đề bài toán học ở phòng chị Tooko.

"Tuần sau đã là học kỳ mới rồi, thế mà chị có thể chưa đụng tay một tí nào vào bài tập hè hả? Bộ chị là học sinh tiểu học hả?"

"Auuuuu, tại vì, tại vì, lúc chị đang tính làm thì bị đưa đến đây, bận bịu biết bao là chuyện, thời gian không hở ra chút nào cả mà~~~~~."

Chị Tooko vừa khóc lóc sụt sùi vừa cắm đầu vào bài in phần lịch sử thế giới.

"Mà đây, nhìn cái này, không hề có vết tích chị từng đụng vào dù chỉ một câu, chứ đừng nói là một trang."

"Chị học toán tệ mà~."

"Càng không giỏi thì càng nên tự mình làm chứ ạ? Có những chỗ lớp 11 chưa học tới nên em cùng lắm chỉ giải được một nửa thôi."

"Không sao. Chị chỉ có thể giải được một nửa của một nửa của một nửa của một nửa ấy thôi."

"Ngay từ giây phút chị bắt đàn em giúp xử lý bài về nhà là đã có sao rồi. Chị Tooko là thí sinh chuẩn bị thi đại học cơ mà."

Thực ra trong trường hợp của chị Tooko, chắc chị ấy sẽ nhắm tới khoa văn của một trường dân lập nào đó, nên tôi cũng hiểu phần nào cảm giác không muốn hao công tốn sức vào mấy môn toán lý trong thời điểm hiện giờ.

"Ha~, lúc này khoan tính đến thi thố mà phải nhìn vào bài tập về nhà trước mắt đây này~. Chắc chắn không thể nào hoàn thành tất cả trước tuần sau đâu. Xin em đây Konoha, làm cho chị cả bài đọc đi. Dịch một bài khóa trong sách giáo khoa ấy."

"Không muốn. Em mà dịch chị sẽ lại đánh chén như hồi chị ăn vụng Tủ và sương mù của Bradbury chứ gì."

"K-Không có chuyện đó đâu. Nay đổi lại để chị làm bài cảm thụ tác phẩm cho Konoha nhé."

"Khỏi cần. Em đã xong hết bài tập từ tháng Bảy rồi. Em đã viết bài cảm tưởng về Ngôi nhà của Usher sụp đổ."

"Ớ!!! Konoha, đồ lập dị! Chẳng ra dáng học sinh của thời đại giảm tải giáo dục gì cả~."

"Chị Tooko đã giảm tải quá đà rồi!"

Chị Tooko phồng má lâu bầu quá đáng quá đáng, nhưng khi tôi nói "vậy em không giúp chị làm bài tập nữa nhé" thì bà chị lại im bặt, ngoan ngoãn tiếp tục phần việc của mình.

"Konoha... chị đói rồi."

Ngay lập tức chị Tooko lại phát ra tiếng than khổ sở, mắt rơm rớm.

"Đúng rồi nhỉ."

Tôi đứng dậy.

"Em sẽ viết gì cho chị sao?!"

"Em đi ăn sáng xong rồi quay lại, chị tiếp tục làm bài tập một mình đi."

"Này~~~. Đợi đã. Chỉ nửa trang giấy làm văn thôi cũng được. Viết gì đó đi mà. Chị ăn hết cả Tonio Kroger với Undine mất rồiiiii."

"Vẫn còn Alt Heidelberg đúng không ạ?"

Tôi nói cụt lủn rồi ra khỏi phòng.

Nuông chiều một chút là lại hứng chí được voi đòi tiên ngay.

Căn bếp trống trơn.

Đành chịu thôi, dù sao thì những người làm công chị Maki thuê đã không còn ở đây nữa rồi. Chắc chỉ còn cách tự mò xem còn gì ăn được không, có gì ăn nấy vậy.

"Ừm...C...chào buổi sáng."

Tôi quay lại nơi phát ra giọng nói đầy ngần ngại, thì thấy Uotani, mặc một chiếc áo phông và váy ngắn, đang đứng đó ngượng ngùng.

"Chào buổi sáng. Hôm nay em mặc thường phục nhỉ."

Uotani e thẹn.

"Em thấy khát nên đến để uống nước. Và em thấy anh Inoue đã ở đây rồi. À, để em chuẩn bị bữa sáng nhé."

"Không sao đâu. Uotani chắc mệt lắm mà."

"Không, em tỉnh hẳn rồi. Trước đây khi thức giấc, lúc nào em cũng đau đầu hoặc đau bụng, nhưng hôm nay lại thấy vô cùng dễ chịu. Cũng không nằm mơ về bài đồng dao nữa..."

"Vậy à?"

Nụ cười hiện lên một cách tự nhiên trên môi tôi.

Uotani bắt đầu lấy trứng, xà lách và dưa chuột ra, xếp lên bàn chế biến.

"Để anh làm salad cho."

Tôi đứng bên cạnh và với tay lấy xà lách.

"Cảm ơn anh. Thế... bánh nướng Pháp với trứng ốp lết được không ạ?"

"Được. Anh thích bánh nướng kiểu Pháp mà."

Uotani thành thực đánh đều trứng và cắt bánh mỳ. Tôi đứng thái nhỏ xà lách ở bên cạnh.

"Em đã không đến trường một thời gian dài. Bà mất đi và em trở thành người đóng giả Bạch Tuyết, nên em khác với những đứa trẻ khác. Cứ luôn nghĩ rằng mình có sứ mệnh quan trọng nên em đã... chạy vào trong thế giới của giấc mơ... trốn tránh chính bản thân mình..."

Cô bé khuấy đều trứng, sữa và đường rồi phết lên bánh mỳ. Sau đó, cô bé bỏ bánh mỳ vào chảo rán có bơ đã đun chảy, một tiếng "xèo" vang lên và mùi hương giòn ngọt bốc lên ngào ngạt.

"Thế nhưng, từ giờ trở đi..."

Lật nhanh miếng bánh đã chuyển màu nâu cháy, Uotani mỉm cười.

"Vì giấc mơ đã cho em dũng khí... Từ giờ em sẽ sống trong hiện thực."

Câu chuyện của Yuri và Akira mà chị Tooko kể đã trở thành nguồn sức mạnh dẫn Uotani hướng tới tương lai.

"Điều đó thật tuyệt vời đúng không."

Tôi nói, tâm trạng thoải mái ngỡ như đang được vuốt ve bởi một ngọn gió trong lành. Uotani lại thẹn thùng và lí nhí "Cảm ơn anh".

Chắc chắn giấc mơ đẹp dễ mà Uotani đã thấy sẽ lưu lại như một bảo vật quý giá trong tim.

Cả bánh mỳ nướng Pháp và trứng ốp lết đều đã chín vàng trông vô cùng đẹp mắt, món salad của tôi cũng đã hoàn thành.

Chúng tôi ăn luôn tại bếp.

Tôi đã kể cho Uotani nghe về Tokyo theo yêu cầu của cô bé.

"Thích thế. Lúc nào đó em cũng muốn đi thử xem sao."

Dáng vẻ hít một hơi thật sâu và ánh mắt ước ao ấy thực sự thuộc về một cô bé học sinh lớp bảy rất điển hình thường.

"Yuri đã đến được nước Đức, nên khi Uotani lớn lên em cũng có thể đi bất cứ đâu."

"Vâng, đúng vậy ạ."

Uotani gật đầu, gương mặt bừng sáng.

Thế rồi đột nhiên, hai má ửng đỏ xấu hổ, cô bé nhìn lên tôi với vẻ rụt rè.

"Ừm... là thế này... em viết thư cho anh Inoue... có được không ạ?"

Ừa? Sao bầu không khí tự dừng...

Đúng lúc đó, từ phía sau, một luồng khí ẩm ướt nhào nhoẹt ủa tới và một giọng nói đầy cảm hận vang lên.

"Xấu tính ~~~~. Quá đần~~~~~g."

Oái, ra rồi.

Chị Tooko đang ngồi xõm bên cánh cửa, chỉ để lộ nửa khuôn mặt và mếu máo như sắp khóc.

Uotani khẽ la "Á!" một tiếng.

"Quá đần~~~g, Konoha. Trong khi để chị bụng đói meo chờ đợi thì em vui vẻ ăn cơm một mình là thế nào~~~~~."

Sau một hồi dỗ dành chị Tooko đang vùng vằng giận dỗi "chị thù em~, chị nguyên rửa em~", tôi trở về phòng và mở tập giấy bản thảo kẻ ô dày 50 trang.

"Rõ là... Chị làm ơn đừng hành xử đáng xấu hổ như thế. Chị đã khiến Uotani giật mình đấy thấy chưa."

"Nhưng mà tại vì, chị thực sự đói lắm rồi ý, sắp chết đến nơi ý ý ý ý."

"Vâng vâng, giờ em sẽ viết gì đó nên chị làm bài tập đi."

"Nhanh nhanh lên nhé..."

Từ đầu bàn bên kia, chị Tooko tay nắm chặt cây bút chì kim, mắt ngấn nước và than vãn bằng biểu cảm như sắp chết.

Rõ là một người hết thuốc chữa.

Nhưng thế này vẫn tốt hơn nhiều khi chị ấy mang gương mặt cô đơn buồn bã.

Bỗng nhiên, tôi nhớ ra những gì Ryuuto đã nói.

Ngôn từ có thể khiến chị Tooko trở nên khỏe khoắn...

... Còn lại trông chờ hết vào tay nghề của đầu bếp thôi. Sẽ ổn thôi, vì anh

Konoha là nhà văn của chị Tooko mà.

Tôi không phải nhà văn của chị Tooko. Thế nhưng tôi vẫn xâu chuỗi ba từ nghe giống như thần chú mà Ryuuto chỉ và viết một câu chuyện ngắn có độ dài bằng ba trang giấy viết văn.

"Xong rồi ạ. Xin mời."

Tôi giờ ra, căng thẳng hơn so với mọi lần.

"Cảm ơn."

Chị Tooko nhận lấy bằng cả hai tay, nhanh nhẩu xé xoẹt từ góc và bắt đầu ăn.

"Ngọt~~~~t."

Má chị Tooko lập tức giãn ra.

"Giống như mứt mật ong để ăn bằng một chiếc thìa vàng ấy. Mật vàng như mặt trời lan tỏa trong cổ họng. Vào thời Taishou, hai người có tình cảm với nhau định bày tỏ nỗi lòng của mình cho đối phương. Vì là tình yêu cách biệt thân phận giữa thư sinh và tiểu thư, nên cả hai bên đều không thể nói ra, thế nhưng chỉ cần bước đi cạnh nhau trên thảo nguyên mệnh mệnh đã là hạnh phúc rồi... Chỉ cần nghe thấy giọng nói của người kia đã là hạnh phúc... chỉ cần được ở gần bên gương mặt tươi cười rạng rỡ, hạnh phúc chỉ vền vẹn thế thôi...."

Trông chị ấy vừa nhai nhóp nhép vừa ngơ ngẩn mơ màng, tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì có vẻ như chị ấy thích câu chuyện, nhưng rồi lại thấy bức mình vì nghĩ hay mình làm ngọt quá rồi.

Và khi ấy, tôi nhận ra có gì đó khác thường ở nét mặt chị Tooko.

Mặt hơi ửng đỏ, mắt mờ đi, hơi thở khó khăn thoát ra từ bờ môi mở hé.

"Konoha... Có chút rượu... trong này à...?"

Phần bản thảo còn lại chưa đến một nửa, vừa đúng đến chỗ có nút thắt. Hai con người không hiểu được ý đối phương, giờ vượt qua bức tường thân thể và cuối cùng hai tâm hồn cũng được gắn kết lại với nhau.

"Bày tỏ", "hôn", "ôm".

Lại "bày tỏ" "bày tỏ" "hôn" "bày tỏ" "hôn" "hôn" "hôn" "ôm".

Cứ mỗi lần đưa một miếng vào miệng, mặt chị ấy càng đỏ thêm, lông mày nhíu lại, tiếng thở dài thoát ra từ bờ môi.

Tôi dần ra kinh ngạc trước bộ dạng ấy của chị Tooko.

Có lẽ nào bà chị say thật?!

Từ tai đến cổ chị Tooko đều đã đỏ dừ. Đầu ngón tay run rẩy, ngay sau khi nuốt gọn miếng cuối cùng, cơ thể chị ấy lão đảo gục xuống.

"Chị Tooko!"

Nhìn thấy chị ấy bất thành linh khuyu gồi xuống sàn, tôi cuống quýt chạy tới.

"Chị ổn không?!"

"Không."

Chị ấy ngồi bệt xuống như thể tất cả sức lực đã bay đi đâu hết, ngẩng mặt lên và nói với đôi mắt như sắp khóc.

"Không ổn chút nào... Chị, sẽ hát."

"Hả?"

Chị Tooko đột ngột đứng dậy, vừa hát Chân ở Shojoji vừa lấy hai tay vỗ bồm bộp vào bụng.

Rồi chị ấy tóm lấy cánh tay tôi khi tôi đang sững sờ nhìn, rủ rê "Nào, cả Konoha nữa", lười thì lười lại mà vẫn hát rất hưng phấn và cười yếu ớt.

Say rồi, say một cách toàn diện. Trời ơi, phải làm sao đây?!

Chị Tooko nhảy múa bằng những bước chân loạn choạng, chuẩn bị túm lấy cổ áo tôi gây sự "Tại sao không nhảy hả~~~".

Đó là tôi nghĩ thế.

"Híc. Konoha, lúc nào cũng thế. Xấu tính lắm."

Lần này, hàng lông mày chị ấy trĩu xuống và nước ứa lên trong đôi mắt.

"Em xấu tính gì ạ?"

"Chuyện đó... không nói được."

Tim tôi đập mạnh.

Chị Tooko nhăn mặt đầy đau đớn, đột nhiên tránh ra xa và quay lưng về phía tôi.

"Không được... không được... không thể nói được... không được nói ra."

Chị ấy cúi đầu và lắc đầu quây quây.

"Cho em biết đi."

"Không..."

"Tại sao?"

"Tại vì... vì là Konoha... vì là Konoha nên mới không được nói."

Dáng vẻ liên tục ngoan cố lắc đầu cứ như thể phu nhân bá tước nhất quyết cự tuyệt dùng thuốc mê trong Phòng ngoại khoa vậy.

Vị bá tước phu nhân xinh đẹp đã nói với y sĩ rằng vì bản thân mang một bí mật và lúc nào cũng trần trở về nó nên nếu rơi vào trạng thái lơ mơ do thuốc tê thì chắc chắn sẽ nói ra miệng mất.

Điều chị Tooko không thể nói với tôi là cái gì? Hay là do say nên chị ấy chỉ đang nói năng bừa bãi không chủ đích? Chắc là thế thôi. Không có ý nghĩa gì sâu xa cả.

A... nhưng mà... rất lâu trước đây hình như đã có chuyện giống thế này. Khi tôi còn học lớp 10, chị Tooko đột ngột trở nên lạnh nhạt, đột ngột nói mấy thứ như là không được lại gần, sau đó nghỉ học ít lâu vì bị cảm... Khi khỏi bệnh và đi học lại, chị ấy lại tươi cười với vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì.

Tim tôi đập nhanh hơn trong tâm trạng bất an, không chịu nổi sự lo lắng thêm một chút nào nữa, tôi đứng sau lưng chị Tooko và kiên nhẫn hỏi.

"Tại sao em lại không được? Em đã làm gì sai à? Nếu chị không cho biết lý do em không thể xin lỗi được."

Chị ấy lấy hai tay bịt miệng, nhắm tịt mắt lại, như để cho tôi biết chị ấy tuyệt đối sẽ không nói gì đâu. Tôi tóm lấy bàn tay ấy từ đằng sau và kéo ra.

"Chị Tooko...?"

Chị Tooko đột ngột quay người lại và ngã nhào vào lòng tôi.

Khuôn mặt nóng bừng và rất mạnh vào vùng ngực nơi trái tim tôi đang đập.

"Đồ ngốc Konoha. Ngốc ngốc ngốc. Rõ ràng là đồ xấu tính."

Chị ấy bám ghì lấy cánh tay tôi và lặp đi lặp lại như đứa trẻ.

"Đàn em phải nghe lời đàn chị nói chứ."

"Em có nghe còn gì, hay đúng hơn, bị cưỡng ép phải nghe."

"Điều toa, chỉ toàn bắt nạt chị thì có."

Những đầu ngón tay đang bầu lấy cánh tay tôi lại siết mạnh hơn.

Những tiếng nấc vang lên từ cổ họng là do chị ấy cố nén vào những giọt nước mắt đang chực trào ra chăng? Đôi mắt vẫn nhắm lại u buồn, chị ấy khẽ run rẩy như đang phải chịu đựng điều gì.

Chị ấy cũng thì thào gì đó bằng giọng lí nhí ghen ghét, vì tiếng quá nhỏ nên tôi không nghe ra.

"O, gì cơ ạ?"

"...."

"Chị nói lại một lần nữa đi."

Khi tôi cúi mặt lại gần cốt để nghe cho rõ, một cơn đau nhói chạy trên mu bàn tay phải của tôi.

Chị Tooko đã cắn tay tôi.

Như một cách ngăn cản điều chị ấy đang che giấu tuôn ra khỏi miệng.

Chị ấy nhắm nghiền hai mắt, hết sức, thật chặt, đến mức hai hàng lông mày như dính luôn vào nhau.

Đầu tôi nóng bừng như bị say, mắt hoa lên choáng váng.

Miệng vẫn cắn tay tôi, chị Tooko không cựa quậy. Những ngón tay mảnh khảnh giữ chặt lấy cánh tay tôi đến mức làm tôi cảm thấy đau.

Đầu tôi càng lúc càng nóng hơn, rồi đến tai cũng nóng bừng, tốc độ đập của tim tăng cao dữ dội và đến lúc tôi tưởng mình sắp nổ tung thì lần này cơ thể chị Tooko đổ nghiêng sang một bên.

"Oái!"

Tôi suýt thì ngã cùng, vội vàng đỡ chị ấy lại.

Chị Tooko đang ngủ, khi vẫn cắn tay tôi.

Nỗi căng thẳng lập tức được gỡ bỏ, tôi la toáng lên.

"Chị cứ thế mà ngủ hả? Cái quái gì thế ạ? Hết nói rồi!"

Sau đó, tôi lôi chị Tooko lên giường để chị ấy nằm ngủ và tiếp tục chiến đấu với tập câu hỏi toán.

Thỉnh thoảng liếc sang bên thấy chị Tooko đang trệu trạo nhai mép chần, tôi chỉ biết thở dài.

Quá trưa, khi chị Maki đến phòng, chị Tooko vẫn đang ngủ khò khò.

"Cơ hội may mắn trời ban đây rồi."

Nói với vẻ sung sướng, chị ta lấy những bông hoa bách hợp ra khỏi lọ và đính lên tóc chị Tooko, rồi mở tập giấy phác thảo ra và bắt đầu vẽ.

"Vừa được nhìn thỏa thích gương mặt đáng yêu của Tooko, vừa có câu chuyện làm quà mang về tặng ông nội, một kỳ nghỉ hè quá tuyệt vời."

"Em thì bị các đàn chị xoay như chong chóng, thật là thảm hại."

Chị Maki khúc khích cười.

"Chẳng phải chính Konoha cũng đã có những kỷ niệm hay ho sao? Như là ngủ chung giường với Tooko này."

"Chị làm ơn bỏ kiểu nói gây hiểu lầm đấy đi!"

Chị Maki lại cười. Tôi chợt hứng chán chường nói.

"Chị Maki lôi chị Tooko vào vụ om sòm lần này vì chị Tooko giống Yuri à?"

"Đúng đó. Là chị thì sẽ phá tan tành hình tượng Yuri trong nhật ký luôn. Tooko nổi cáu vì nghĩ mình đóng vai yêu quái nhưng yêu quái là chị cơ."

Uotani cũng đã ghép Yuri vào chị Tooko. Chắc vì thế nên cô bé mới gọi "Yuri" khi chị Tooko xuất hiện với bộ dạng sùng nước.

"Thế nhưng... không phải chỉ có vậy thôi đâu, có thể chị cũng đã cảm thấy hơi trơ trọi thật. Nên... có thể vì thế mà chị muốn Tooko ở gần bên."

Ngạc nhiên đây. Bà chị Maki đó mà lại có vẻ như đang thành thật nói ra tâm trạng của mình cơ à.

Ừa? Giờ mới thấy, trang phục của chị Maki cũng có gì khang khác... Chị ta mặc một bộ đầm liền xanh dương, cực kỳ ra dáng thiếu nữ. Có phải đây là

lần đầu tôi nhìn thấy thường phục của chị ấy mà không phải là quần không nhỉ?

Chị Maki gấp cuốn tập phác thảo và đứng dậy.

"Mà cũng đến giờ chị ra ngoài rồi."

"Chị đi đâu?"

"Cứ để mặc nợ mãi khó chịu lắm. Chị sẽ trả luôn cho xong."

"Ờ?"

Chị Maki không trả lời gì thêm, vui vẻ nháy mắt.

"Chị sẽ về muộn nên cơ hội đây, Konoha."

"Cơ hội gì cơ ạ?!"

Cười với điệu bộ đùa cợt, chị Maki đi mất.

Hai vai tôi buông thõng rã rời.

Sau đó một lúc chị Tooko thức dậy và câu nói đầu tiên lần này là:

"Chị khó chịu quá... đầu nhức như búa bổ... Konoha...viết câu chuyện có vị mơ phơi khô đi..."

Rồi lại nằm rũ ra giường và đòi này đòi nọ.

Không nhớ tí nào về việc đã cản tay tôi cả.

Kể cả tôi có giơ vết răng còn lưu lại trên mu bàn tay ra và tỏ vẻ cau có cho bà chị thấy:

"Chị biết gì đây không?"

"Ừm... ừm... em bị bộ cánh cứng kẹp hả?"

Thì bà chị cũng chỉ vừa rên rỉ, vừa ném trả lại tôi toàn những câu trả lời hoàn toàn chẳng liên quan như thế.

Khi bóng tối đã lan tràn bên ngoài cửa sổ, chị Tooko cuối cùng cũng tự ngồi dậy được, đỏ bừng hai má và xin lỗi với bộ dạng mất mặt rất đúng thương hiệu của bà chị.

"Chị xin lỗi, Konoha. Chuyện đó, tự nhiên... hình như chị đã hành xử điên khùng khi say... Thế nên, ờ... à thì..."

Bà chị lăm lét nhìn lên tôi lo lắng.

"Chị... có nói điều gì kỳ cục với Konoha không?"

"Kỳ cục thế nào?"

Tôi màu mè tỏ vẻ ta đây không quan tâm và buông một câu hỏi nhử.

"Như là không chỉ Bradbury mà chị đã vụng trộm xé vụn và ăn cả bản dịch Vonnegut từ vở tiếng Anh của Konoha này, hay nếm thử một góc thơ Lý Bạch trong vở Hán văn này, hoặc là vụ chị đã cho Nanase biết chiều cao, cân nặng, ngày sinh, nhóm máu, số đo ba vòng của Konoha này."

Tôi hét lên.

"Này! Vonnegut và Lý Bạch là thế nào cơ ạ?! Rồi chị lại còn nói chuyện gì với Kotobuki thế hả?!"

"Xin lỗiiiiiiii, chị đã thêm 1cm khi đọc chiều cao của em nên hãy bỏ qua cho chị."

Hóa ra những chuyện không thể nói cho tôi khiến bà chị ra sức phản kháng là mấy thứ này hả?!

Sốc thật. Sốc một cách triệt để.

"Này, Konoha, đừng giận nữa mà."

Sau bữa tối, chúng tôi đi bộ trên con đường nhỏ trong rừng được chiếu sáng bởi ánh trăng.

Vì tức quá nên tôi nói "Em không nói chuyện với chị nữa. Đi dạo đây!" và nắm ghì lấy đèn pin rồi đi ra khỏi nhà. Chị Tooko thế là cũng lén lút bám theo.

"Konoha... này Konoha..."

Giọng nói khỏ sở vang lên ở sau lưng.

"Chờ chị với, Konoha."

Vật áo tôi bị kéo ghì lại.

"Có lúc em đã rất lo cho chị."

"O?"

"Từ khi đến đây, thỉnh thoảng chị lại có vẻ mặt yếu ớt, buồn rầu, xong còn đột nhiên nói đồ ngốc rồi không được này nọ."

Xâu hổ chết mất, cả mặt và lưng tôi đều nóng bừng. Nhất định, nhất định, không thể quay mặt lại được.

Chị Tooko im lặng. Lần này đến lượt chị Tooko bị sốc sao?

"Thôi được rồi, kệ đi."

Khi tôi định nhanh chân tiến về phía trước, chị Tooko thành linh ló mặt ra và nhìn lên.

"!"

Tôi giật mình tưởng đứng tim mà chết, còn chị ấy ngoác miệng cười sung sướng.

"Cảm ơn, Konoha."

"C-có gì đâu."

Dù tôi muốn lảng đi chỗ khác, nhưng nụ cười toe toét hạnh phúc của chị ấy lại làm tôi không sao rời mắt.

"Chị xin lỗi vì làm em lo lắng. Đúng như Konoha nói, tâm trạng chị có chút không ổn định. Không biết có phải tại đọc nhật ký của Yuri không."

"Nhật ký...? Nhưng Akira đã không vứt bỏ Yuri nhỉ. Anh ấy đã bày tỏ mong muốn đưa Yuri đi Đức cùng mình, Yuri đã trả lời 'Vâng', và hai người đã hứa hẹn chuyện kết hôn rồi."

Chị Tooko để lộ ra vẻ khổ đau không rõ ràng ở đâu đó, rồi bắt đầu cất bước với nét mặt hiền hòa.

Tôi cũng bước đi bên cạnh.

"Đúng thế. Yuri đã nói 'vâng' nhỉ. Cô ấy cũng viết trong nhật ký rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Thế nhưng chị nghĩ rằng phải chăng cô ấy quyết định không đi cùng Akira mà sẽ ở lại biệt thự một mình."

Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Tại sao vậy ạ?"

Chị Tooko nhìn lên mặt trăng bằng ánh mắt dịu dàng.

"Vì Yuri đã vẽ bức tranh bản thân mỉm cười giữa căn phòng bao phủ bởi sách chẳng?"

"Em không hiểu lắm. Tại sao vẽ tranh lại thành ý nghĩa ở lại vậy?"

"Không phải việc vẽ tranh, mà là chuyện vẽ bức tranh mình đang cười giữa muôn vàn cuốn sách..."

Chị có cảm giác đó là sự thể hiện ý định của Yuri sẽ ở nguyên nơi đó dõi theo Akira ra đi, mãi mãi giữ nụ cười và sống tiếp trong căn phòng ấy.

Liệu đó có phải là "lời hứa" mà Yuri đã thề với chính bản thân mình không..."

Giọng nói dịu dàng ấm áp truyền đi trong màn đêm tĩnh lặng.

Đôi đồng tử đen láy chăm chú ngắm nhìn ánh trăng xa xôi.

"Chị nghĩ rằng Yuri hiểu rất rõ nếu mình rời khỏi biệt thự, nhà Himekura sẽ không dễ yên và cô ấy còn trở thành gánh nặng cho Akira nữa. Việc phải chia cắt với Akira đối với Yuri hẳn là đau khổ lắm, ngỡ như không thể nào chịu đựng nổi, giống như tự tay xé nát trái tim mình vậy.

Thế nhưng, Yuri muốn bảo vệ Akira. Akira cầu hôn với Yuri làm cô ấy thực sự vui sướng và điều đó cũng đủ để Yuri cảm thấy hạnh phúc trong suốt cuộc đời.

Vì thế, cô ấy dặn lòng sẽ tiễn Akira đến với cuộc hành trình về miền đất xa xôi của anh ấy.

Từ nay về sau cô cũng vẫn sẽ nhớ về Akira và mỉm cười... Chị nghĩ như thế đấy..."

Trên bờ môi đang thì thầm của chị Tooko thoáng hiện một nụ cười.

"Đã có một chuyện rất vui xảy ra. Tôi sẽ không kêu than nữa. Tôi là người hạnh phúc nhất thế giới."

"Tôi đã hứa với Akira.

Một lời hứa vô cùng quan trọng.

Tôi gật đầu đáp 'vâng'."

"Khi tôi hỏi tôi có được trồng chanh và sim không; anh ấy đã cười tôi. Nụ cười quý giá của Akira, cả đời tôi sẽ không quên."

"Sau đó, tôi giam mình trong phòng, dùng màu nước xanh nhạt để vẽ tranh.

Bức tranh cỡ nguyên một mặt tường. Ở chính giữa là tôi, đang nở nụ cười tỏa sáng, thỏa mãn, hạnh phúc hơn bất cứ ai."

"Tôi cũng hứa với chính mình.

Lời hứa này không giống những lời hứa khác. Là lời hứa tuyệt đối không bao giờ bị phá bỏ.

Vì tôi đã được gặp Akira, nên từ nay về sau tôi chắc chắn vẫn sẽ mỉm cười".

Những ngôn từ của Yuri lại hiện lên trong đầu tôi qua giọng nói của chị Tooko.

Nhớ lại hình ảnh chị Tooko buổi bình minh với ánh mắt buồn thương nhìn xuống trang nhật ký, tôi lại thấy cảm giác đau đớn trào lên trong lồng ngực.

Hình ảnh Yuri mỉm cười ở chính giữa căn phòng sách dường như xếp chồng lên chị Tooko lúc này, đang mỉm cười trong sáng nhìn lên mặt trăng nổi giữa bầu trời.

Và hình ảnh chị Tooko lại chồng lên Yuri, cô gái đã vì Akira mà lựa chọn việc tiếp tục sống một mình.

Yuri đang mỉm cười.

Chị Tooko đang mỉm cười.

Tôi không hiểu được chị Tooko đồng cảm với Yuri điều gì mà lại mang gương mặt buồn đau đến thế. Chỉ có điều, hình ảnh chị Tooko tắm trong ánh trăng trắng xanh, thật đẹp để vô cùng...

Cứ như người bước ra từ thế giới mộng ảo, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt trắng trẻo của chị ấy dịu dàng tới mức làm trái tim tôi rung động không ngừng.

Như thế nếu tôi vươn tay ra thì tay tôi sẽ xuyên qua cơ thể mảnh mai ấy.

Tôi đứng ngẩn ra, toàn thân run rẩy trong nỗi bất an.

Và khi ấy, chị Tooko đột ngột nhìn về phía tôi, nháy mắt một cách đáng yêu và cầm lấy tay tôi.

Như một người mẹ kéo tay đứa con nhỏ.

Nắm thật chặt. Rất tự nhiên.

Như thể truyền đi thông điệp, thôi nào, chị ở đây nè. Chị sẽ mãi mãi ở

cạnh em.

Mây mù nặng nề đen kịt trong trái tim lập tức bị xua tan bởi hơi ấm dễ chịu nơi lòng bàn tay ấy và tâm hồn tôi giờ ngập tràn cảm giác yên bình.

Chị Tooko bước đi, vẫn nắm lấy tay tôi như thế.

Trên con đường nhỏ trong đêm trăng, cùng với cô gái văn chương tết tóc đuôi sam, tôi bước đi chậm chậm, chậm chậm.

"Yuri chắc hẳn đã nghĩ rằng thật tuyệt khi được gặp nhau. Dù đã có những khổ đau, những nỗi buồn, nhưng chắc hẳn là như thế."

Thật tuyệt vì đã gặp được nhau.

Thật tuyệt vì có thể cùng anh ngắm nhìn một giấc mơ.

Dù đó chỉ là một giấc mơ mong manh thoáng qua như hoa phản chiếu trong gương, như trăng nổi trên mặt nước.

Dù hiểu rằng phút giây phải tỉnh giấc rồi sẽ tới.

Vẫn thật tuyệt.

Gặp được anh là một điều tuyệt vời. Em đã rất hạnh phúc.

Qua ngôn từ của chị Tooko, tình cảm của Yuri lan tỏa trong trái tim tôi.

Mất đi Akira, "đất nước phương Nam" mà Yuri tới chắc hẳn không phải là vương quốc của những giấc mơ hạnh phúc. Chiến tranh nổ ra, chắc hẳn đã có vô vàn đau đớn và khổ sở.

Dù vậy đi nữa, chỉ cần nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp xưa kia là lại có thể nở nụ cười.

Dù tôi vẫn chưa hiểu tường tận.

Nhưng có lẽ thực sự tồn tại cuộc gặp gỡ như vậy đây.

Dù chia xa, dù không thể gặp nhau nữa. Tất cả hóa thành một phần của câu chuyện hiền hòa.

Chắc chắn hoa và trăng, đều vĩnh viễn ở lại trong trái tim của hai người.

"Cho dù cũng có những chuyện đáng sợ, nhưng là một kỳ nghỉ hè không tồi nhỉ."

"Chị Maki cũng nói điều y hệt đấy ạ. Hai chị hợp nhau ghê."

"Ế?! Không đời nào có chuyện đó. Thu hồi câu vừa rồi."

Hai má chị Tooko phồng ra to tướng.

Sau một chốc lải nhải kêu ca, đột nhiên ánh mắt chị ấy trở nên dịu dàng.

"Nhưng... chị sẽ không quên."

Chị ấy mỉm cười và lẩm bẩm.

"Bởi vì, chị đã được ở bên Konoha."

Câu nói ấy, ánh mắt ấy, làm ngực tôi thắt lại.

"Em cũng sẽ không quên. Việc em bị chị Tooko gọi đến bằng điện tín, việc đầu em bị đập không biết bao nhiêu lần, việc em bị bắt mua quà sinh nhật mà ngày đó đã qua gần nửa năm, hay việc cho chị mượn tiền mua quà tặng."

"Sẽ trả đàng hoàng mà."

Chị Tooko lại hồn dỗi.

Cứ như thế, chúng tôi tiến về phía hồ.

Trong tình thế hiểm nghèo tối qua, nơi này tối đen như mực, nhưng đêm nay, ánh trăng xuyên qua khoảng trống giữa những tán cây mang lại bầu không khí nhuộm màu ảo mộng.

"Biết đâu chúng ta có thể gặp hồn ma của Yuri với Akira đây."

"Thôi đi, Konoha lại định dọa chị chứ gì. Chị không để bị gạt nữa đâu."

Chị Tooko cười khúc khích.

"Nhưng mà, một đêm trăng tuyệt vời đến thế này, có thể linh hồn Yuri và Akira cũng muốn giáng trần và hẹn hò một chuyến nhỉ."

Chị ấy khẽ vung vẩy bàn tay đang nắm chặt và tình nghịch nói.

Chúng tôi ngay lập tức nhìn thấy mặt hồ mở rộng phía bên kia các hàng cây.

Mặt nước hút lấy ánh trăng, sáng lên lấp lánh sắc bạc. Như thể thực sự có trăng trên mặt nước vậy.

Hình như chị Tooko cảm động đến nỗi không thốt nên lời. Ở bên cạnh tôi cũng hơi há miệng chút xíu.

Và lúc đó.

Tiếng nước vỗ vào tai.

Khi tôi nghĩ... nếu là cá thì con này to phải biết... liền sau đó, mặt hồ dậy sóng, bụi nước bạc bắn lên. Phía đối diện những giọt nước lấp lánh, tôi nhìn

thấy một khối hình thù đang ôm ấp nhau.

Một người con gái với mái tóc dài dầm nước đang vòng tay quanh cổ người con trai, người con trai cũng kéo cơ thể cô gái về phía mình, môi chạm môi như xoắn vào nhau vậy.

Cả hai người đó đều không mặc quần áo!

Chúng tôi nhìn thấy cảnh tượng không sao tin nổi ấy, chỉ đứng trong một khắc.

Bởi vì, ngay khi mây che khuất mặt trăng, giấu bóng dáng hai người đó vào sau tấm màn đêm tối, chị Tooko hét âm lên.

"Á á á á á, xuất hiện rồi~~~~~."

Bà chị buông tay tôi và vùng chạy khỏi chỗ đó ngay tắp lự.

"Ma, là ma đấy, mình nhìn thấy hồn ma của Akira và Yuri mất rồi! Khôngggggg! Nếu có ám thì đừng ám tôi, ám Konoha ấyyyyyyyyyyyyyy."

Sau khi vút tôi lại và bỏ chạy thục mạng về đến biệt thự, chị Tooko trùm chăn lên kín đầu và run bần bật suốt cả đêm.

"Làm gì bây giờ, gặp ma mất tiêu rồi. Không đâu không đâu không được đâu, nếu bị đến hỏi thăm phải làm thế nào bây giờ."

Và rồi khi trời bắt đầu hửng sáng.

"Dậy đi, dậy đi , Konoha."

Chị ấy lắc lẩy lắc để tôi y hệt như hôm trước.

"Nhanh thu xếp hành lý đi. Chị không thể ở chỗ như thế này thêm nữa. về

nhà thôi."

"Ồ, bây giờ ấy ạ? Mà khoan, bộ dạng đó là sao?"

Chị Tooko đang mặc đồng phục trường.

"Chị đã mặc thế này lúc bị đưa đến đây mà. Mau khăn trương lên Konoha. Không có ma lại đến bây giờ~~~~."

Bị bà chị thúc giục với vẻ mặt mếu máo như sắp khóc, tôi đang bắt đầu nhồi đồ đạc vào túi thì chị Maki bước vào.

Khăn mặt cuốn trên đầu và choàng khăn tắm, có vẻ chị ta mới tắm xong. Trên xương đòn gáy và quanh vùng ngực có những vết tụ máu đỏ đỏ như bị côn trùng đốt trông rất lòi cuốn, làm tôi lúng túng không biết nên để mắt ở đâu.

"Hai người lộn xộn quá đây. Có chuyện gì à?"

"Bọn tôi về ngay bây giờ đây. Tạm biệt."

Nghe vậy, chị Maki cười nham hiểm.

"Ái chà, hoảng hốt như thế. Lẽ nào bồ đã gặp ma hay sao?"

Chị Tooko giật nảy mình.

"L-làm gì có chuyện đó. Ma quỷ đâu có thật chứ. Chỉ là mình nhớ ra hôm nay có buổi họp thành viên cũ của câu lạc bộ văn học thôi. Konoha? Chuẩn bị xong hết chưa? Nào, đi thôi."

"Về bằng tàu điện à? Để mình cho ô tô đưa về."

"Thôi khỏi."

"Có tiền chưa đấy?"

"Ryuuto mang tới cho rồi."

"Thế à. Vậy hẹn học kỳ mới gặp lại."

Vẫn khoanh tay vào nhau, chị Maki tiễn chúng tôi bằng một nụ cười thâm hiểm.

"Chị Tooko, nếu chị có tiền thì trả lại em phần em ứng trước cho chị ở cửa hàng quà tặng đi."

"Cái đó để sau khi đến được nơi an toàn đã."

Bị chị Tooko giục, tôi đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa chính thì một giọng nói vang lên từ phía sau lưng.

"Ừa, chị Tooko, anh Konoha, hai người về hả? Nhân thế, chị Tooko, sao chị lại mặc đồng phục?"

Ryuuto xuất hiện với quần bò, áo may ô sờn rách và mái tóc ướn nhẹp.

"Ryuuto, cậu ngủ lại đây à? Không phải cậu đã đến thị trấn rồi sao?"

"À thì, cũng có nhiều chuyện xảy ra."

Ryuuto nở một nụ cười khó hiểu.

"Chị sẽ về trước, cả cậu cũng liệu mà về trước khi vào kỳ hai, đừng có chơi bời lêu lổng với con gái nữa."

"Chính chị Tooko là người gọi em tới đây mà."

Cảm xúc dâng sau nụ cười cay đắng ấy, tôi rấ~~~t là hiểu.

"Ryuuto, cậu đã biết chị Tooko sẽ trở nên thế nào nếu viết theo mấy đề tài đó đúng không?"

Khi tôi len lén phàn nàn với Ryuuto, mắt cậu ấy sáng lên đầy khoái chí.

"A, anh thử rồi đấy ạ? Thế thì cũng đáng công em chỉ cho anh. Từ xưa đến giờ chị ấy luôn yếu đuối trước những từ ngữ cũ kỹ bóng bẩy mà. Những lúc ăn tác phẩm kiểu như Giường lá khô của Mori Mari, chị ấy sẽ vừa hát Chân ở Shoji vừa nhảy múa sung cực kỳ. Và vì thế sẽ không nói dối."

Đúng là chị ấy vừa hát vừa múa thật, nhưng...

"Ryuuto! Cậu đang nói gì với Konoha đấy hả?!"

Không biết có phải đánh hơi thấy chuyện hay không mà chị Tooko lên giọng quát.

Ryuuto để lộ bộ mặt vô cùng láu cá và nhún vai.

"Thế thôi, anh Konoha. Chị Tooko xin nhờ cả vào anh."

Nói rồi, cậu ấy đẩy lưng tôi về phía chị Tooko, còn mình thì đứng đó vẫy tay nhìn theo cho đến khi chúng tôi đi khỏi.

A~, anh muốn cái người sống cùng nhà là cậu dẫn bà chị này về hộ anh.

Nhìn Ryuuto cười nhả nhở, tôi để ý thấy cổ cậu ấy cũng có những vết côn trùng đốt giống của chị Maki.

"Konoha, mau lên. Tàu điện chạy mất bây giờ."

Nghे tiếng chị Tooko gọi, tôi chạy đến với chị ấy.

"Vâng vâng, em đi ngay đây."

Trong ánh sáng tươi tắn dễ chịu buổi sớm mai, "cô gái văn chương" tay chống hông, đang phồng mồm trợn má đứng đợi.

Vậy là kỳ nghỉ hè kết thúc, chúng tôi trở về với nếp sống thường nhật thoải mái, bình yên, thoang thoảng hơi ấm của mình.

Mấy năm sau, chị Maki cũng làm đám cưới và sinh con.

Đối phương không phải vị hôn phu mà ông chị ấy lựa chọn, mà là người chúng tôi quen biết và làm chúng tôi kinh ngạc đến mức thốt lên "Không thể nào lại như thế được!".

Nhưng mà chị Maki đã chọn người ấy làm chồng, bằng ý chí tự do của bản thân chị ấy.

Tôi tạm dừng công việc và nhớ lại mùa hè năm đó.

Trong làn gió thổi mát lành, trong ánh sáng chói chang, nhìn lại hình bóng cô ấy, lúc nào cũng ở trên con đường nhỏ được chiếu sáng bởi ánh trăng.

Nhớ tới mái tóc dài đen nhánh xõa ra, chiếc đầm một mảnh trắng phau ôm lấy thân hình mảnh mai và nụ cười tươi tắn.

Rồi cả gương mặt nhìn nghiêng trắng trẻo, đôi mắt rũ xuống buồn rầu, ôm trong lòng một bí mật không thể nói cho tôi biết...

Mỗi khi tưởng tượng đến sự giằng xé bị ai thầm kín đã luôn làm xáo động trái tim cô ấy vào mùa hè đó, ngực tôi lại thắt lại, đau đớn nhưng ấm áp lạ kỳ.

Lời hứa chúng tôi trao nhau lần cuối khi cô ấy tốt nghiệp, nỗi niềm căm hận nhỏ bé và nỗi đau cô ấy để lại nơi tôi sống lại với hương vị ngọt ngào.

Sự thay đổi đã bắt đầu từ mùa hè đó.

Quả thực mùa hè đó đặc biệt vô cùng... như hoa, như trăng, như giấc mộng.

Tôi nhìn vào đồng hồ, đã ba giờ chiều rồi.

Có lẽ người ấy đang chuẩn bị trà trong bếp chẳng? Đôi lúc, tôi nghe thấy tiếng bước chân đi ồn ã và tiếng đóng mở kệ.

Người ấy sôi nổi nói hôm nay sẽ nướng bánh chanh, vị chua chua ngon lắm.

Vì tôi đã đưa chìa khóa phụ, nên gần như ngày nào người ấy cũng đến căn hộ chung cư là nhà riêng kiêm nơi làm việc này để quấy rầy tôi.

Trước đây cũng có lần người ấy nhõng nhẽo "Phiền phức mất công quá, hay là chuyển đến nhé". Tôi cũng hay bị bạn bè chọc ghẹo "Thôi cưới bữa đi cho xong".

Chắc là người ấy sắp sửa mở cửa và gọi tôi đây.

Tôi lưu lại phần bản thảo đang viết dở, đóng phần mềm soạn thảo lại và đứng dậy.

Mùa hè, khi từ miệng cô ấy thốt ra một câu trong Phòng ngoại khoa, cùng với nỗi buồn, mùa hè ấy đã lùi về một quá khứ xa xôi.

Thế nhưng, bây giờ tôi vẫn nhớ như in nỗi đau và sự ngờ ngàng khi răng của cô ấy cắn vào mu bàn tay tôi.

Vẫn nhớ tới muôn vàn câu chuyện tôi nhận được từ cô ấy.

Vậy nên, tôi thì thầm trong lòng.

Gửi "cô gái văn chương" yêu dấu, với tất cả tình yêu và lòng biết ơn.

Tôi sẽ không quên...

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TINH LINH NƯỚC MANG HOA MẶT TRẮNG

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Xin chào, Nomura Mizuki đây ạ. Tập thứ sáu của series Cô gái văn chương cuối cùng cũng ra đời đây ạ!

Xét về mặt thời gian thì câu chuyện này xảy ra sau tập hai, nhưng về mặt nội dung lại có vai trò báo trước cho những gì sẽ xảy ra trong tập bảy nên tôi rất vui nếu quý vị độc giả vẫn đọc theo đúng thứ tự phát hành.

Giờ thì, cuốn sách chủ đề cho câu chuyện lần này "Kỷ niệm của Konoha và Tooko + Chuyện của Maki" là cuốn Hồ dạ xoa của Izumi Kyouka. Ngoài ra tôi có sử dụng cả Mê cung cỏ và Phòng ngoại khoa nữa. Ngôn từ và cốt truyện của Kyouka luôn đẹp dễ và vô cùng mãnh liệt. Với lối hành văn độc đáo, tuy có những chỗ khó đọc, nhưng vẻ đẹp của những con chữ và tình huống bất ngờ làm tôi thật sự choáng váng. Cả tóm tắt và bố cục, thực~~~~~sự có rất nhiều điểm tuyệt vời, nên trong trường hợp khó hiểu, hãy thử nhắm nháp những áng văn sau khi nắm được cốt truyện có lẽ cũng là một cách khá ổn.

Hơn nữa, ở bức tranh mở đầu tôi đã trích dẫn thơ của Emily Bronte. Tôi rất thích bài thơ này và nó cũng trùng khớp với nhân vật Maki, nên tôi đã luôn muốn dùng nó cả ở tập hai và cả ở câu chuyện lần này~! Khi tôi đang khóc lóc từ bỏ, biên tập viên bất ngờ nêu phương án "Mình dùng nó ở tranh mở đầu đi", nên tôi đã năn nỉ "Nhất định nhé!". Nó cũng từng được sử dụng

trong bài hát chủ đề của phim truyền hình Chim kền kền nữa. Tôi vốn hâm mộ biên kịch từ trước, cứ mỗi lần đến cảnh có ca khúc vang lên tôi lại xúc động nghẹn ngào.

Lần này diện tích cho phần lời tác giả cũng chỉ vừa đủ. Chị Takeoka ơi, bức Tooko Cà ri của những ngày xưa cũ chị vẽ ở cuối tập năm dễ thương kinh khủng luôn đây ạ! Ôi ôi, kiểu tóc đó. Cũng đến lúc Tooko xuất hiện với thường phục rồi, tôi rất mong chờ muốn biết những bức minh họa sẽ trông như thế nào!

Thông báo dành cho quý vị độc giả. Năm nay, Cô gái văn chương cũng đã đạt vị trí thứ ba hạng mục tổng hợp của giải thưởng Kono light novel ga sugoi! - "Light novel này thật tuyệt!" của công ty Takarajima. Tooko được bầu chọn vào vị trí thứ hai của hạng mục dành cho nhân vật nữ được yêu thích nhất. Kotobuki ở vị trí thứ tám, Konoha đạt vị trí thứ bảy ở hạng mục dành cho nam. Chị Takeoka cũng đứng vị trí thứ hai trong hạng mục tranh minh họa đấy ạ!

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã bỏ phiếu bình chọn! Lần tới câu chuyện hướng đến phần tốt nghiệp, tôi sẽ cố gắng hơn nữa, vì vậy mong mọi người tiếp tục ở bên tôi cho đến cuối cùng. Tôi đang tính đến việc ra cả những tập truyện ngắn với rất nhiều câu hỏi thắc mắc nữa. Hiện tôi đang trong thời gian tiếp nhận yêu cầu kiểu như "tôi muốn đọc câu chuyện như thế này", bất cứ lúc nào. Vậy, xin hẹn gặp lại!

Ngày 27 tháng 11 năm 2007

Nomura Mizuki

Lời cuối: Takeoka Miho

Nội dung tập này khá đặc biệt nên tôi có thay đổi một chút cách vẽ so với

hình thức bình thường, kể cả phần xung quanh bức tranh.

Thời Đại Chính rất thú vị.

Gửi anh chị biên tập và thiết kế.

Lần này cũng được mọi người giúp đỡ rất nhiều.

Lần nào cũng sát hạn, thành thật xin lỗi ạ...

Trong truyện đã trích dẫn và sử dụng các tác phẩm sau đây:

- Hồ dạ xoa - Câu chuyện tháp canh (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Iwanami Shoten phát hành lần thứ nhất ngày 16 tháng 4 năm 1984)
- Mê cung cỏ (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Iwanami Shoten phát hành lần thứ nhất ngày 16 tháng 8 năm 1985)
- Phòng ngoại khoa - Cao nguyên thánh (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Kadokawa Shoten bản in đầu có chỉnh lý ngày 20 tháng 4 năm Chiêu Hòa 46)
- Bộ sưu tập văn học Nhật Bản của tạp chí Shinchou (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Shinchousha phát hành ngày 25 tháng 10 năm 1985)
- Thi ca thế giới 9 - Tuyển tập thơ Goethe ghi chép Mignon (Takahashi Kenji dịch, Cty cổ phần Yayoi Shobou phát hành lần đầu ngày 20 tháng 1 năm Chiêu Hòa thứ 39)
- Emily Bronte: Linh hồn không xiềng xích (Katherine Frank, Uematsu Midori dịch, Kawade Shobou Shinsha năm 1992)